Mary Higgins Clark

CLOPOȚELUL N-ARE LIMBĂ

Mary Higgins Clark

CLOPOȚELUL N-ARE LIMBĂ

BIBLIOTECA
...MAN - CRAIOVA

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

MARY HIGGINS CLARK
Moonlight Becomes You
© 1996 by Mary Higgins Clark

Traducere din limba engleza
IRINA VAINOVSKI-MIHAI

© RAO International Publishing Company 1999
pentru versiunea în limba română

Tiparul digital executat de
EDITURA RAO Bucureşti

2001

ISBN 973-576-228-5

Pentru Lisl Cade
și
Eugene H. Winick
– editorul meu și agentul meu literar –
amîndoi prieteni foarte dragi.

Notă

Cum aş putea să vă mulţumesc?... Daţi-mi voie să vă spun cum.

Cuvintele nu sînt suficiente pentru a-mi exprima recunoştinţa faţă de cel care îmi este editor de atîta vreme, Michael Korda, şi faţă de asociatul său, editorul principal Chuck Adams. O povestire, asemenea unui copil, înfloreşte dacă este încurajată, ajutată şi îndrumată cu înţelepciune şi grijă. Încă o dată, ca întotdeauna, v-aţi dovedit persoane *sine qua non* şi vă iubesc, băieţi.

Gypsy da Silva, cea care mi-a supervizat multe manuscrise, rămîne candidată la sanctificare pentru atenţia şi răbdarea ei binevoitoare. Fii binecuvîntată, Gypsy.

Slavă amicei mele, autoarea Judith Kelman, care a căutat de atîtea ori pe Internet, loc rămas pentru mine plin de mister, ca să facă rost de informaţiile de care aveam nevoie urgent.

Mii de mulţumiri Catherinei L. Forment, vicepreşedinte al firmei Merrill Lynch, pentru că a fost dispusă să-mi clarifice cu pricepere numeroasele nelămuriri despre plasamentul de acţiuni şi formalităţile de confirmare.

Îmi ridic pălăria cu recunoştinţă în faţa lui R. Patrick Thompson, preşedintele Bursei de Mărfuri din New York, care şi-a întrerupt o şedinţă pentru a-mi răspunde la întrebările despre blocarea temporară a conturilor.

Cînd m-am gîndit că ar fi interesant să includ în roman referiri la obiceiuri funerare, am citit o serie de cărţi fascinante pe această tema. Este vorba în special de *O retorică a con-*

doleanțelor de Donovan I. Octs, *Înapoi în țărînă* de Marian Barnes și *Pomenirea morților* de Metcalf Huntington.

Departamentul de poliție din Newport mi-a răspuns cu multă amabilitate la toate apelurile telefonice. Le rămîn îndatorată tuturor celor care au fost atît de drăguți și sper ca metodele poliției prezentate în aceste pagini să poată trece cu bine de orice inspecție.

Și, în sfîrșit, îi mulțumesc cu dragoste fiicei mele, Carol Higgins Clark, pentru priceperea ei infailibilă de a-mi remarca idiosincraziile inconștiente. *Știi de cîte ori ai folosit cuvîntul* cumsecade? ... *Nici o persoană de treizeci și doi de ani nu s-ar exprima așa... Ai mai folosit acest nume pentru un personaj dintr-o altă carte...*

Iar acum, pot cita fericită cuvintele înscrise pe peretele unei mănăstiri din Evul Mediu: „Cartea s-a sfîrșit. De-acum, autorul să joace."

Acest roman este o ficțiune. Numele, personajele, locurile și întîmplarile sînt fie rod al imaginației autoarei, fie folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu întîmplari, locuri sau persoane reale, în viața ori decedate, este o simplă coincidență.

Marți, 8 octombrie

MAGGIE ÎNCERCA să-și deschida ochii, dar efortul era prea mare. O durea capul cumplit. Unde se afla? Ce se întîmplase? Își ridică mîna, dar i se opri la cîțiva centimetri de corp și nu reuși s-o miște mai departe.

Instinctiv, încercă să împingă obstacolul de deasupra capului, însă acesta nu se clinti. Ce era oare? Cînd îl atinsese, simțise ca e moale, ca de satin, și rece.

Continuă să pipăie într-o parte, apoi în jos; suprafața se schimba. Acum parca avea franjuri. O patura? Se afla într-un fel de pat?

Împinse și cu cealaltă mînă într-o parte și și-o trase instinctiv cînd palma simți aceiași franjuri reci așezați în dreapta și în stînga acestei împrejmuiri strîmte.

Ce o trăgea de inelar cînd își mișca mîna stîngă? Își lipi degetul mare de inelar și simți ca atinge o sfoara sau un cordon. Ce era oare?

Încercă să-și amintească.

Deschise ochii și, înspăimîntată, rămase cu ei ațintiți în bezna.

Mintea începu sa-i lucreze febril, încercînd să deslușească ce se întîmplase. Îl auzise și apucase să se întoarcă înainte de a simți ca o izbește cu ceva în cap.

Își amintea că se aplecase spre ea și-i șoptise: „Maggie, gîndește-te la cei care sunau din clopoțel". Dupa aceea, nu-și mai aducea aminte de nimic.

Încă dezorientată și îngrozita, încerca din răsputeri sa înțeleagă. Apoi, dintr-o data, începu să-și amintească. Cei din epoca victoriană care sunau din clopoțel! Victorienii se temeau atît de tare să nu fie îngropați de vii, încît devenise o tradiție ca, înainte de înmormîntare, să li se lege un cordon de deget. Un

cordon petrecut printr-o gaură din sicriu, care ajungea până deasupra mormîntului. De cordon era prins un clopoțel.

Un paznic patrula timp de șapte zile pe lîngă mormînt să asculte daca nu sună cumva clopoțelul, ca semn al faptului că mortul nu era chiar mort.

Dar Maggie știa că nici un paznic nu aștepta vreun semnal de la ea. Era absolut singură. Încercă să strige, dar de pe buze nu-i ieși nici un sunet. Trase cu disperare de cordon și ascultă, în speranța să audă un clinchet cît de slab. Dar totul rămînea cufundat în tăcere. Beznă și tăcere.

Să-și păstreze calmul. Să se concentreze. Cum ajunsese aici? Să nu intre în panică. Dar cum?... Cum?...

Apoi își aminti de muzeul funerar. Se întorsese acolo singură. Se hotărîse să continue căutările începute de Nuala. Apoi venise el și...

O, Doamne! Fusese îngropată de vie! *Începu să bată cu pumnii în capacul sicriului, dar, chiar și în interior, satinul gros estompa sunetul. În cele din urmă, se apucă să strige. Strigă pînă răgușì, pînă nu mai putu scoate nici un sunet. Şi nu apăru nimeni.*

Clopoțelul. Trase de cordon și trase... și trase. Cu siguranță că afară se auzea ceva. Ea nu deslușea nimic, dar trebuia să apară cineva care să audă. Trebuia!

Deasupra, un morman de pămînt proaspăt și umed era scăldat de razele lunii pline. Nu se mișca decît clopoțelul de bronz prins de un tub care ieșea din dîmbul de pămînt: clopoțelul se agita de colo-colo în dansul dezlînat al morții. Iar în jur, liniște. Clopoțelul nu avea limbă.

Vineri, 20 septembrie

1

NU POT să sufăr cocteilurile, își spuse Maggie cu o grimasă, întrebîndu-se de ce era mereu așa de stingheră la asemenea petreceri. De fapt, sînt prea categorică, gîndi ea. Adevărul e că nu pot să sufăr cocteilurile unde singura persoană pe care o cunosc este cel cu care am venit și care mă lasa în voia soartei chiar din clipa în care am intrat pe ușă.

Își roti privirea prin sala aceea mare și oftă. Cînd Liam Moore Payne o invitase la reuniunea clanului Moore, ar fi putut banui că îl interesează mai mult să stea de vorbă cu zecile lui de veri decît să se ocupe de *ea*. Liam, atît de atent cu ea cînd venea de la Boston, se arătase astăzi nespus de convins că știe să-și poarte și singură de grijă. Ei bine, e lume multă, își zise ea; cu siguranță că ar putea găsi pe cineva cu care să schimbe o vorbă.

Se hotărîse să vină la petrecerea asta după ce Liam îi povestise atîtea despre familia Moore, își amintea ea în timp ce gusta dintr-un pahar de vin alb și se strecura prin mulțimea adunată la Salonul cu Rotisor al restaurantului Cele Patru Anotimpuri de pe Strada 52 Est din Manhattan. Întemeietorul familiei – sau cel puțin întemeietorul averii inițiale a familiei – fusese răposatul Squire Desmond Moore, cîndva un stîlp al societății din Newport. Petrecerea din seara asta era organizată la cea de a o sută cincisprezecea aniversare a marelui bărbat. Fiind mai convenabil pentru mulți dintre cei prezenți, se hotarăse ca reuniunea să aibă loc la New York și nu la Newport.

Intrînd în detalii amuzante despre unii membri ai clanului, Liam îi explicase că vor fi de față peste o sută de descendenți direcți sau colaterali, precum și multe foste rude prin alianță. O amuzase cu anecdote despre imigrantul de cincisprezece ani din Dingle care considera că nu e doar unul dintre cei mulți mînați de dorul de libertate, ci, mai degrabă, unul dintre săracii cei mulți care tînjeau după îmbogățire. Legenda spunea că, în momentul cînd vaporul pe care se afla trecea pe lîngă Statuia Libertății, Squire îi anunțase pe tovarășii săi de călătorie la clasa a patra: „Acuș-acuș o să fiu destul de bogat să cumpăr fatuca asta, de s-o hotărî guvernatorul s-o scoată la vînzare". Liam îi redase cuvintele strămoșului lui cu un puternic accent irlandez.

Familia Moore e reprezentată aici în toate dimensiunile și formele, gîndi Maggie privind prin salon. Urmărind doi octogenari cufundați într-o discuție animată, își mijì ochii, încadrîndu-i mental în obiectivul aparatului de fotografiat pe care își dorea să-l fi adus cu ea. Părul alb ca de nea al bărbatului, zîmbetul cochet de pe fața femeii, plăcerea evidentă pe care o simțeau unul în compania celuilalt – ce secvențe frumoase ar fi fost.

– După ce o să se retragă familia Moore, restaurantul Cele Patru Anotimpuri o să fie parcă altfel, comentă Liam, apărut deodată în spatele ei. Te distrezi? o întrebă el, apoi, fără să mai aștepte răspunsul, o prezentă încă unui văr, Earl Bateman, care, remarcă Maggie amuzată, o studie cu un interes nedisimulat.

Aprecie că noul venit avea, ca Liam, vreo treizeci și cinci de ani. Era cu o jumătate de cap mai mic decît vărul lui, ceea ce însemna că măsura puțin sub un metru optzeci și doi. Pe chipul lui uscățiv remarcă un aer oarecum profesoral, chiar dacă ochii, de un albastru spălăcit, îi păreau cam derutați. Cu părul blond-cenușiu și tenul livid, nu avea trăsăturile robuste și frumoase ale lui Liam. Acesta din urmă avea ochii mai degrabă verzi decît albaștri, părul negru, presărat atît de șic cu șuvițe cărunte.

Îl lăsă să o măsoare din priviri. În cele din urmă, ridică o sprînceană și-l întrebă:

– Ei, am trecut cu bine inspecția?

Păru încurcat.

– Scuză-mă. Nu prea am memoria numelor și încercam să-mi aduc aminte de unde să te iau. *Faci* parte din clan, nu-i așa?

– Nu. Cu trei sau patru generații în urmă, ai mei erau irlandezi, dar nu am nici o legătură cu clanul asta, din păcate. Oricum, se pare că ai destule verișoare și fără mine.

– Așa e. Păcat totuși că majoritatea nu sînt nici pe departe așa de drăguțe ca tine. Ești o celtă adevărată cu ochii ăștia albaștri minunați, pielea ca de fildeș și oasele mici. Părul aproape negru te plasează în ramura de „irlandezi bruneți" ai familiei, ai cărei membri își datorează o parte din gene scurtei dar semnificativei vizite a supraviețuitorilor înfrîngerii Armadei spaniole.

– *Liam! Earl!* Ah, ce bine-mi pare c-am venit pînă la urmă.

Uitînd de Maggie, cei doi se întoarseră să-l salute cu entuziasm pe bărbatul cu chipul rumen care apăruse în spatele lor.

Maggie ridică din umeri. Asta a fost tot, gîndi ea, închizîndu-se iar în sinea ei. Apoi își aminti de un articol pe care îl citise recent, în care se spunea că acela care se simte stingher la asemenea reuniuni trebuie să caute pe cineva care pare să fie chiar și mai disperat și să înceapă o conversație cu respectivul.

Chicotind în sinea ei, se hotărî sa încerce tactica asta și, dacă și așa o să vorbească tot de una singură, o să se strecoare afară și o să plece acasă. În acel moment, perspectiva de a-și petrece timpul în apartamentul ei de pe Strada 56, lîngă East River, i se părea foarte atrăgătoare. Știa că ar fi putut rămîne acasă în seara asta. Se întorsese abia de cîteva zile de la Milano, unde făcuse niște fotografii, și îi era dor de o după-amiază liniștită în care să nu se ocupe de nimic special.

Privi în jur. Părea să nu existe nici un descendent al lui Squire Moore sau vreo rudă prin alianță care să nu se străduiască din răsputeri să se facă auzit.

Să pornească spre ieșire, hotărî în sinea ei. Deodată auzi lîngă ea o voce. O voce melodioasă, familiară, care îi trezi atîtea

amintiri plăcute. Se întoarse. O femeie pornise în sus, pe cele cîteva trepte ce dădeau spre balconul restaurantului, şi se oprise să strige pe cineva de jos. Maggie se uită la ea şi i se tăie răsuflarea. Avea vedenii? Sau era chiar Nuala? Trecuse atîta vreme de atunci, dar semăna aşa de mult la voce cu femeia aceea care fusese mama ei vitregă, de pe vremea cînd Maggie avea cinci ani şi pînă cînd împlinise zece. După divorţ, tatăl ei îi interzisese chiar să mai rostească numele Nualei.

Maggie îl zări pe Liam trecînd pe lîngă ea în timp ce se ducea să stea de vorbă cu altcineva şi îl apucă de braţ:

– Liam, femeia aia de pe scări. O ştii?

Privi cu coada ochiului într-acolo:

– A, e Nuala. A fost măritată cu unchiul meu. Vreau să spun că-mi e mătuşă, dar a fost cea de-a doua soţie a lui, aşa că n-am considerat-o niciodată ca o mătuşă. E cam excentrică, însă tare amuzantă. De ce mă întrebi?

Maggie nu mai zăbovi să-i răspundă, ci se apucă să-şi croiască drum prin puhoiul de Moori. Cînd ajunse la trepte, femeia pe care o urmărea stătea de vorbă cu un grup din balcon. Maggie începu să urce scările, dar, pînă să ajungă sus, se opri s-o vadă mai bine.

După ce Nuala plecase aşa, dintr-o dată, Maggie se tot rugase să primească o scrisoare de la ea. Nu primise nici un rînd, iar Maggie suferise crunt din cauza acestei tăceri. Ajunsese să se ataşeze atît de mult de ea în cei cinci ani cît durase căsnicia cu tatăl ei. Mama îi murise într-un accident de maşină, cînd ea era mică de tot. Abia după moartea tatei, Maggie aflase de la un prieten de familie că tatăl ei distrusese toate scrisorile de la Nuala şi îi trimisese înapoi toate darurile.

Maggie se uita acum la făptura aceea firavă, cu ochi albaştri minunaţi şi un păr blond-auriu. Vedea ridurile fine ce nu reuşeau să-i umbrească frumuseţea tenului. Şi, pe măsură ce o privea, amintirile o copleşeau. Amintiri din copilărie, poate cele mai fericite.

Nuala, care îi lua mereu apărarea cînd avea discuții cu tatal ei, protestînd: „Owen, pentru numele lui Dumnezeu, e doar un copil. Nu-i mai face tot timpul observații." Nuala, care repeta întruna: „Owen, toți copiii de vîrsta ei poartă blugi și tricouri... Owen, ce dacă a terminat dintr-o suflare trei role de film? Îi place să facă fotografii și se pricepe... Owen, pentru ea nu e o simpla bălăceală în noroi, nu vezi că vrea să și realizeze ceva din joaca asta a ei cu lutul? Pentru numele lui Dumnezeu, recunoaște că e un copil creativ, chiar dacă nu-ți plac picturile mele."

Nuala. Totdeauna atît de frumoasă, totdeauna atît de plăcuta, totdeauna atît de răbdătoare cu întrebările lui Maggie. De la Nuala învățase Maggie să iubească și să înțeleagă arta.

Ca de obicei, Nuala era îmbrăcată în seara asta cu un costum de cocteil de satin bleu și cu pantofi asortați cu toc. Maggie și-o amintea mereu doar în culori pastelate.

Nuala avea peste patruzeci și cinci de ani cînd s-a mărităt cu tata, gîndea Maggie, încercînd să-i calculeze vîrsta de acum. Reușise să petreacă cinci ani alături de el. Îl părăsise acum douazeci și doi de ani.

Își dădu seama uimită că Nuala trebuia să aibă acum vreo șaptezeci și cinci de ani. Fără îndoială că nu-și arăta vîrsta.

Privirile li se întîlniră. Nuala se încruntă, apoi păru derutată.

Nuala îi spusese că numele ei era de fapt Finnuala, după legendarul personaj celt Finn MacCool, care răpusese un uriaș. Maggie își aminti cum, copil fiind, încerca încîntată să rostească *Finn-u-ala.*

– Finn-u-ala? spuse ea acum, cu o voce nesigură.

Femeia în vîrstă o privi nespus de uimită. Apoi scoase un chiot de bucurie care întrerupse zumzetul conversației din jurul lor, și Maggie se simți din nou cuprinsă în brațele acelea tandre. Nuala avea același miros ușor care îi persistase lui Maggie în memorie în toți acești ani. La optsprezece ani descoperise că parfumul acela se numea Joy. Nimic mai potrivit pentru seara asta, își spuse Maggie.

– Stai să te văd mai bine, exclamă Nuala, făcînd un pas înapoi, dar ţinînd-o în continuare de mîini, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu plece.

Îi studia chipul lui Maggie.

– Nici n-am crezut c-o să te mai văd vreodată! O, Maggie! Ce mai face bărbatul acela îngrozitor, tatăl tău?

– A murit acum trei ani.

– Vai, îmi pare rău, draga mea. Dar cred că era un om absolut imposibil.

– Nu era prea uşor de suportat, recunoscu Maggie.

– Draga mea, am fost *măritată* cu el. Mai ţii minte? Ştiu foarte bine ce fel de om era! Mereu scorţos, intolerant, ursuz, arţăgos, îndărătnic. Ei, ce rost mai are să ne amintim? A murit, sărmanul, fie-i ţărîna uşoară. Era aşa de demodat şi de înţepenit că, zău, ar fi putut să pozeze pentru un vitraliu medieval...

Dîndu-şi seama deodată că ceilalţi ascultau discuţia, Nuala o cuprinse de mijloc şi anunţă:

– Acesta e copila mea! Nu eu am născut-o, desigur, dar asta n-are nici o importanţă.

Maggie observă că Nuala începuse să clipească mărunt ca să-şi oprească lacrimile.

Dornice să stea liniştit de vorbă şi să scape de mulţimea din restaurant, se duseră afară. Maggie nu reuşi să dea de Liam să-i spună la revedere, dar era convinsă că nici nu-i va duce lipsa.

*

În asfinţitul tot mai întunecat de septembrie, Maggie şi Nuala străbătură la braţ Park Avenue, o luară spre vest, pe Strada 56, şi intrară în Restaurantul Il Tinello. Cît savurară un Chianti şi felii subţiri de zucchini prăjit, începură să depene pe scurt ce făcuseră în acest răstimp.

Pentru Maggie era simplu:

– Mai întîi internatul; m-a dus acolo după ce ai plecat tu. Pe urmă Carnegie-Mellon, apoi un masterat în arte vizuale la Universitatea din New York. Acum cîştig bine din meseria de fotograf.

– Grozav! Tot timpul m-am gîndit că o să faci fie asta, fie sculptura.

Maggie zîmbi:

– Ai memorie bună. Îmi place să sculptez, dar pentru mine nu-i decît o pasiune pentru timpul liber. Fotografia e ceva mult mai practic şi, fără falsă modestie, cred că sînt destul de bună. Am cîţiva clienţi de primă mînă. Dar tu, Nuala?

– Nu. Hai să terminăm cu tine, o întrerupse femeia în vîrstă. Locuieşti la New York. Ai o meserie care-ţi place. Ai reuşit să-ţi cultivi talentul înnăscut. Mă tot gîndeam eu că o să te faci o fată tare frumoasă, cum şi eşti. Ai împlinit treizeci şi doi de ani. Dar vreo relaţie amoroasă, sau prieten, sau mai ştiu eu cum spuneţi voi, tinerii de azi?

Maggie simţi iar atît de cunoscuta strîngere de inimă cînd îi spuse sec:

– Am fost măritată trei ani. Îl chema Paul şi absolvise Academia de Aviaţie Militară. Tocmai fusese ales pentru programul NASA, cînd a murit într-un zbor de antrenament. Asta s-a întîmplat acum cinci ani. A fost un şoc. S-ar putea să nu reuşesc să-mi revin niciodată. Şi acum îmi vine greu să vorbesc despre asta.

– Vai, Maggie!

Din tonul Nualei îşi dădu seama cît de bine o înţelege. Maggie îşi aminti că mama ei vitregă era văduvă cînd se măritase cu tatăl ei.

Dînd din cap, Nuala murmură:

– De ce trebuie să se întîmple asemenea lucruri? Apoi tonul ei deveni mai vesel: Nu comandăm ceva?

În timpul mesei, depănară cei douăzeci şi doi de ani de cînd nu se mai văzuseră. După ce divorţase de tatăl lui Maggie, Nuala se mutase la New York, apoi, în timpul unei vizite la Newport,

îl cunoscuse pe Timothy Moore – pe care îl ştia încă din adolescenţă – şi se măritase cu el.

– Cel de-al treilea soţ al meu, spuse ea, a fost un om absolut minunat. Tim a murit anul trecut şi-i simt aşa de tare lipsa! Nu era unul dintre bogaţii familiei Moore, dar am o casă drăguţă într-un cartier minunat al Newportului, un venit bun şi, desigur, îmi tot încerc penelul în pictură. Aşa că-mi merge bine.

Dar Maggie observă o umbră de incertitudine pe chipul femeii şi, în clipa aceea, îşi dădu seama că, de n-ar fi fost expresia aceea hotărîta şi vesela, Nuala ar fi arătat exact vîrsta pe care o avea.

– Cu adevarat bine, Nuala? o întrebă încet. Pari... îngrijorată.

– A, da, totul e bine. Numai că... Ştii, luna trecută am împlinit şaptezeci şi cinci de ani. Cu mult timp în urmă, cineva mi-a zis ca, atunci cînd faci şaizeci de ani, începi să-ţi iei la revedere de la prieteni, sau ei îşi iau la revedere de la tine, dar cînd ajungi la şaptezeci de ani, asta se întîmplă aproape zi de zi. Crede-mă. Am pierdut cîţiva prieteni buni în ultima vreme, şi fiecare nouă pierdere te doare ceva mai mult decît cea dinainte. Încep să mă simt cam singură la Newport, dar există un camin minunat – deşi nu pot să sufăr să-i zic cămin – şi mă gîndesc să ma mut cît de curînd acolo. Tocmai au disponibil un apartament cum îmi doream eu.

Apoi, cînd chelnerul le turnă cafeaua, spuse pe un ton insistent:

– Maggie, vino pe la mine în vizită, *te rog*. De la New York, nu faci decît trei ore cu maşina.

– Mi-ar face mare plăcere, îi răspunse Maggie.

– Vorbeşti serios?

– Absolut. Acum, că te-am regasit, n-o să te mai las să dispari. În plus, îmi doream de mult să merg la Newport. Am înţeles că e un paradis pentru fotografi. De fapt...

Tocmai voia să-i explice Nualei că, pentru săptămîna viitoare, renunţase la orice program ca să-şi ia o binemeritată vacanţa, cînd auzi un glas:

– Bănuiam eu că te găsesc aici.

Uimită, Maggie își ridică prvirea.. Lîngă masa lor, apăruseră Liam și vărul lui, Earl Bateman.

– Ai plecat și m-ai lăsat cu ochii în soare, îi reproșă Liam.

Earl se aplecă să o sărute pe Nuala.

– Ai cam încurcat-o cu el, i-ai ademenit prietena. Dar de unde vă cunoașteți?

– E o poveste lungă, îi răspunse Nuala zîmbind. Și Earl locuiește la Newport, îi explică ea lui Maggie. Predă antropologia la Colegiul Hutchingson din Providence.

Am avut dreptate că are un aer profesoral, comentă Maggie în sinea ei.

Liam își trase un scaun de la o masă alăturată și se așeză.

– Trebuie să ne dați voie să bem și noi ceva după masă, spuse el și îi zîmbi lui Earl. Și nu vă faceți griji în privința lui Earl. E un tip ciudat, dar inofensiv. Ramura familiei lui s-a ocupat de pompele funebre timp de peste o sută de ani. *Ei* îngroapa oamenii. Iar *el* îi dezgroapă! E un vîrcolac. Și chiar cîștigă bani povestind despre asta.

Maggie ridică o sprînceană a mirare, în timp ce ceilalți pufnira în rîs.

– Țin cursuri despre obiceiurile funerare de-a lungul timpului, explică Earl Bateman schițînd un zîmbet. Unora li se poate părea macabru, dar mie-mi place.

Vineri, 27 septembrie

2

MERGEA CU PAŞI mari pe Cliff Walk, cu părul zburlit de briza puternică a oceanului iscată din senin în dupa-amiaza asta. La prînz, soarele strălucise cald, dar acum, razele căzute oblic nu mai reuşeau sa îmblînzească vîntul rece. I se părea ca vremea se schimbase după starea în care era el.

Pînă acum, planul îi mersese din plin, dar cu dineul ăsta al Nualei care urma să aibă loc peste numai doua ore, avea o presimţire. Nuala începuse să bănuiască şi s-ar fi putut să i se destăinuie fetei ei vitrege. Şi totul ar ieşi la iveală.

Turiştii încă nu plecaseră din Newport. De fapt, erau încă mulţi, excursionişti de o zi la sfîrşit de sezon, domici să ia cu asalt vilele administrate de Societatea pentru Protejarea Patrimoniului, să caşte gura la relicvele unor vremuri trecute, înainte ca cele mai multe dintre ele să fie închise pînă la primăvara viitoare.

Adîncit în gînduri, se opri cînd ajunse în dreptul clădirii cunoscute sub numele de The Breakers, acea construcţie uimitoare şi ostentativă, acel palat în stil atît de american, acel exemplu copleşitor pentru ceea ce pot realiza banii, imaginaţia şi ambiţia nemăsurata. Fusese construita la începutul anilor 1890 de Cornelius Vanderbilt al II-lea şi de soţia lui, Alice. Vanderbilt însuşi nu apucase să se bucure prea mult de ea. Paralizat în urma unui atac de cord suferit în 1895, murise în 1899.

Zăbovind încă o clipa în faţa conacului, zîmbi. Povestea lui Vanderbilt îi daduse ideea.

Dar acum, trebuia sa acţioneze repede. Iuţind pasul, trecu pe lînga Universitatea Salve Regina, cunoscuta înainte ca Ochre

Court, o extravaganța de o suta de camere care se profila splendid pe fundalul cerului, cu zidurile de gresie și acoperișul cu mansardă păstrate în stare intactă. Peste cinci minute ajunse și la Conacul Latham, acea clădire minunată, care, prin valoarea și gustul ei, concura vulgaritatea întruchipată de The Breakers. La început proprietate a excentricei familii Latham, căzuse în paragină în timpul vieții ultimului descendent. Salvată înainte de a se ruina complet și restaurată, își recăpătase o bună parte din grandoarea ei inițială și era acum un cămin pentru pensionari bogați, care își trăiau aici în opulență ultimii ani de viață.

Se opri, desfătîndu-și ochii cu minunatul exterior de marmură al Conacului Latham. Bâgă mîna în buzunarul trenciului și scoase un telefon celular. Formă repede numărul, apoi zîmbi cînd îi răspunse chiar vocea pe care o aștepta. Ceea ce însemna că o să aibă un motiv mai puțin de îngrijoare.

Rosti doar patru cuvinte:

– Nu în seara asta.

– Atunci cînd? întrebă după o scurtă pauză o voce calmă, fără inflexiuni.

– Încă nu știu sigur. Trebuie să mă ocup de altceva. Vorbea pe un ton tăios. Nu îngăduia să fie descusut în legătură cu hotărîrile pe care le lua.

– Bine, bine. Scuză-mă.

Închise telefonul fără alte comentarii, se întoarse și porni cu pași iuți.

Era timpul să se pregătească de petrecerea dată de Nuala.

3

ÎN MIJLOCUL dezordinii nostime din bucătărie, Nuala Moore mormăia în timp ce tăia roșiile pe un fund de lemn, cu mișcări repezi și sigure. Soarele coborîse spre asfințit, iar briza

puternică făcea să zornăie geamul de deasupra chiuvetei. Simțea cum curentul rece pătrunde prin peretele prost izolat.

Chiar și așa, știa ca bucătăria ei era caldă și primitoare, cu tapetul acela roșu cu alb, cu linoleumul cărămiziu cam uzat, cu rafturile și dulapurile din lemn de pin. După ce termină de tăiat roșiile, luă ceapa. O salata de roșii și ceapă, marinate în ulei și oțet și presarate generos cu sovîrf, mergea perfect cu o friptură din pulpă de miel. În copilărie, era una dintre mîncărurile ei preferate. Poate ar fi trebuit s-o întreb, își spuse Nuala, dar am vrut să-i fac o surpriză. Cel puțin știa că Maggie nu e vegetariană – comandase friptură de vițel în seara cînd fuseseră împreuna în Manhattan.

Cartofii țopăiau deja în oala cea mare. După ce fierbeau, avea sa-i scurga, dar piureul o să-l facă doar în ultima clipă. O tava cu biscuiți aștepta sa fie băgată în cuptor. Pregătise fasolea verde și morcovii, numai bine să dea în clocot cu cîteva minute înainte de a-și așeza musafirii la masă.

Nuala se mai uită o dată prin sufragerie, sa se convingă că totul e în ordine. Masa era pusă. Fusese primul lucru pe care îl facuse de dimineață. Maggie o să stea vizavi de ea, pe celălalt scaun de gazdă. Un gest simbolic, știa asta. Aveau să fie gazde amîndouă, ca mamă și fiică.

Se sprijini o clipă de tocul ușii, dusă pe gînduri. Ar fi minunat să aibă cui să-i împărtășească îngrijorarea asta teribilă. O sa mai aștepte o zi sau două, apoi o să-i spună: „Maggie, trebuie sa stau de vorba cu tine despre un lucru important. Ai dreptate, mă frămîntă ceva. Poate că sînt nebună sau doar o bătrînă zăpăcită și suspicioasă, dar..."

O să fie atît de bine să-i spună lui Maggie ce bănuieli are. Încă de mică, avea o minte așa de limpede, de analitică. „Finn-u-ala", începea ea cînd vroia să-mi faca o confesiune, dîndu-mi de înțeles în felul asta că urma sa fie o discuție foarte serioasa, își aminti Nuala.

Ar fi trebuit să aștept cu petrecerea asta pînă mîine seară, își spuse ea. Cel puțin i-aș fi dat ocazia lui Maggie să-și tragă sufletul. Ei, așa sînt eu, mai întîi acționez și după aia gîndesc.

Dar voia să le-o prezinte pe Maggie prietenilor ei, după ce le povestise despre ea atît de multe. Și, în plus, cînd îi invitase la cină, se gîndise că Maggie o să vină cu o zi mai devreme.

Dar Maggie o sunase sa-i spună că avea o problemă de serviciu și că o să mai dureze o zi s-o rezolve.

– Directorul artistic moare de nerăbdare să vadă fotografiile făcute, îi explicase ea, așa că nu pot porni la drum decît mîine pe la prînz. Dar o să ajung acolo pe la patru, patru și jumătate.

La patru, îi dădu telefon.

– Nuala, am sunat de cîteva ori mai devreme, dar aveai telefonul ocupat. Tocmai mi-am terminat treaba și mă îndrept spre mașină.

– Ce mai contează, important e că vii încoace.

– Sper numai să ajung înaintea musafirilor, ca să am timp să ma schimb.

– A, nu-ți face probleme. Fii atentă cum conduci, iar eu o să-i țin cu cocteiluri pînă apari și tu.

– S-a făcut. Am pornit.

Amintindu-și de discuția asta, Nuala zîmbi. Ar fi fost groaznic ca Maggie să mai întîrzie o zi. Acum, ar trebui să fie pe la Bridgeport, gîndi ea.

S-a împotmolit probabil pe undeva prin aglomerație din cauza navetiștilor, dar cel puțin e pe drum. Doamne, Maggie e pe drum și se îndreaptă spre mine.

Cum pentru moment nu mai avea ce face, Nuala se hotărî să se uite la știrile de seară. După aceea, o să mai aibă timp să facă o baie fierbinte, relaxantă, înainte ca musafirii să înceapă să sosească.

Tocmai vroia să iasă din bucătărie, cînd auzi o bataie ușoară la ușa din spate. Înainte de a apuca să se uite pe fereastră să vadă

cine e, clanța se mișcă. Pe moment, se miră, dar, cînd ușa se deschise și musafirul intră, ea îi zîmbi cu căldură.

– Bună, bună, spuse ea. Cît mă bucur să te vad, dar trebuia să vii peste vreo două ore, așa că nu mă ține prea mult de vorbă acum.

– Nici n-aveam de gînd să stau mult, îi răspunse încet musafirul.

4

DUPĂ CE mama lui vînduse casa pe care Squire i-o făcuse cadou de nuntă bunicii lui Liam și se mutase în Florida, Liam Moore Payne își cumpărase un apartament pe strada Willow. Petrecea aici mult timp vara dar, chiar după ce își băga barca în garaj, la sfîrșitul sezonului, mai venea din cînd în cînd de la Boston pentru cîte un sfîrșit de săptămînă, ca să scape de lumea agitată a finanțelor internaționale.

Din mobilierul familiei, alesese cîteva piese pentru apartamentul cu patru camere spațioase, înalte, și o terasă cu vedere spre Narragansett Bay. Înainte de a se muta, mama îi spusese: „Lucrurile astea sînt cam nepotrivite în Florida și, oricum, nu prea mi-a păsat de ele. Ia-le tu. Semeni cu tatăl tău. Ție îți plac chestiile astea vechi și masive."

Întinzîndu-se să ia prosopul după ce ieși de sub duș, își aminti de tatăl său. Chiar *semăna* cu el? se întrebă Liam. De fiecare dată cînd ajungea acasă după o zi de tranzacții pe piața mereu fluctuantă, tatăl lui se ducea direct la barul din bibliotecă și își prepara un martini foarte sec și foarte rece. Îl bea încet, apoi, vizibil relaxat, mergea sus să facă o baie și să se schimbe pentru după-amiază.

Liam se freca puternic cu prosopul, zîmbind, în timp ce se gîndea că seamănă într-adevăr foarte mult cu tatăl său, chiar dacă mai există şi mici deosebiri. O baie aproape rituală, aşa cum facea tatăl lui, l-ar fi scos din minţi pe Liam; el prefera un duş reconfortant. În plus, prefera să bea ceva *după* baie şi nu înainte.

Peste zece minute, Liam se afla lîngă barul din bibliotecă, turnînd tacticos nişte vodcă Finlandia într-un vas rece, de argint, plin cu cuburi de gheaţă. Îl agită bine, apoi vărsă băutura într-un pahar fin cu emblemă, scurse deasupra o picătură sau două de ulei de măsline, ezită o clipă, după care, cu un oftat mulţumit, luă prima înghiţitură.

– Amin, spuse el cu glas tare.

Era opt fără zece. Peste zece minute trebuia să fie la Nuala şi, cum drumul cu maşina pînă acolo îi lua cel puţin nouă minute, nu se prea grăbea să fie punctual. Toţi cei care o cunoşteau pe Nuala ştiau foarte bine că invitaţia ei la cocteil putea însemna cel mai devreme ora nouă, dacă nu chiar mai tîrziu.

Liam hotărî să-şi mai dea un pic de răgaz. Se cufundă în canapeaua elegantă, tapiţata cu marochin cafeniu şi îşi întinse cu grijă picioarele pe măsuţa cea veche, concepută să semene cu un morman de bîrne patinate.

Închise ochii. Avusese o săptămînă agitată şi obositoare, dar ultimele zile se anunţau a fi interesante.

Îi apăru în minte chipul lui Maggie. Ce coincidenţă extraordinară că avea şi ea o legătură cu Newportul, o legătură chiar foarte strînsă, după cum se dovedise. Fusese uimit cînd aflase de relaţia ei cu Nuala.

Îşi aminti cît de tare se supărase cînd îşi dăduse seama că Maggie plecase de la petrecerea dată la restaurantul Cele Patru Antotimpuri fără să-l anunţe. Enervat pe sine însuşi că o neglijase într-o asemenea măsură, abia aşteptase să dea de ea ca să-şi îndrepte greşeala. Dupa ce se interesase şi aflase că Maggie ple-

case cu Nuala înainte de cină, bănuise că ar putrea fi la Il Tinello. Pentru vîrsta ei, Maggie era o femeie destul de hotărîtă.

Maggie. Rămase o clipa cu gîndul la ea. Îi apăru în minte chipul ei frumos, radiind de inteligență și energie.

Liam bău și ultimul strop și, cu un oftat, se hotărî să se ridice de pe canapeaua confortabilă. E timpul să plec, își zise el. Aruncă o privire în oglinda din hol și se gîndi că cravata Hermès roșu cu albastru pe care i-o trimisese mama de ziua lui mergea destul de bine cu sacoul bleumarin, deși una clasică ar fi fost mai potrivită. Ridicînd din umeri, își spuse că nu e cazul să-și facă probleme; chiar că acum era timpul să plece.

Își luă legătura de chei și, încuind ușa în urma lui, porni la petrecerea oferită de Nuala.

5

EARL BATEMAN stătea întins pe canapea, cu un pahar de vin în mînă, iar cartea pe care tocmai o terminase, se afla pe masa de alături. Știa că e timpul să se schimbe pentru petrecerea Nualei, dar îi făcea plăcere să se destindă trecînd în revistă întîmplările din săptămîna care tocmai se încheiase.

Înainte de a pleca din Providence, terminase de corectat lucrările date de grupa 101 la Antropologie și observase încîntat că aproape toți studenții obținuseră calificativul A sau B. O să am cu ei un semestru interesant – va fi eventual o provocare chiar și pentru mine –, își spuse el.

De acum, putea aștepta cu bucurie sfîrșiturile de săptămînă la Newport, scăpat de aglomerație în restaurante, fără dopurile de circulație tipice pentru sezonul de vară.

Earl locuia în aripa destinată oaspeților din casa familiei, Palatul Squire, cum era numită, casă pe care Squire Moore o

construise pentru mezina lui, după ce se măritase cu Gordon Bateman, „vîrcolacul", cum îi zicea Squire, pentru că, de patru generații, Batemanii erau antreprenori de pompe funebre.

Dintre toate casele pe care le dăruise celor șapte copii ai lui, aceasta era de departe cea mai modestă, ca semn al faptului că fusese împotriva căsătoriei. Nu avea nimic personal cu ei, dar lui Squire îi era groază de moarte și chiar interzisese ca, în prezența lui, să se rostească acest cuvînt. Să-l primească în sînul familiei pe cel care fără doar și poate va participa la ritualul legat de propriul său sfîrșit, însemna să-și amintească mereu de cuvîntul acela interzis.

În replică, Gordon Bateman își convinsese soția să dea casei numele de Palatul Squire, un omagiu adus în derîdere socrului său, pentru a-i aminti astfel în mod subtil că nici unul dintre ceilalți copii ai lui nu se gîndise să-l cinstească în acest fel.

Earl fusese dintotdeauna convins că numele său mic fusese de fapt o altă înțepătura la adresa lui Squire, atîta timp cît bătrînul dăduse de înțeles că își primise numele de botez în memoria atîtor generații de Moori care, în comitatul Dingle, purtaseră titlul nobiliar de squire[1]. Dar în Dingle, un squire îi arăta respectul cuvenit celui care avea titlul de earl[2].

După ce Earl își convinse tatăl ca nu avea de gînd să devină următorul antreprenor de pompe funebre din familia Bateman, părinții lui vîndura morga unei societați particulare, care păstrase numele familiei și angajase pe cineva sa o administreze.

Acum, părinții lui petreceau nouă luni pe an în Carolina de Sud, la familiile surorilor lui, și îi cerusera lui Earl să aibă grija de toată casa în lipsa lor, propunere pe care el o refuzase. Aranjase aripa aceasta dupa gustul lui, cu cărțile și obiectele de artizanat închise în vitrine, să nu se prafuiască. Și mai avea și priveliștea nesfîrșită a Atlanticului; pe Earl, imaginea oceanului îl calma nespus.

---

[1] Scutier *(engl.)*.
[2] Conte *(engl.)*.

Calm. Era probabil cuvîntul pe care îl aprecia cel mai mult.

La întîlnirea gălăgioasă a descendenţilor lui Squire Moore, rămăsese cît mai mult la distanţă, de unde îi putea observa aproape pe toţi. Încercase să nu îi judece prea tare, dar nu participase la discuţiile lor de genul „Ia să vedem, ştii una mai bună ca asta?" Verii lui păreau atît de dornici să se laude cît de bine o duc, şi, la fel ca Liam, se întreceau în a spune poveşti despre excentricul – şi uneori necioplitul – lor strămoş.

Earl ştia cu cîtă ironie pomeneau unii dintre ei de trecutul tatălui său, care era antreprenor de pompe funebre la a patra generaţie. La reuniune, îi auzise întîmplător pe cîţiva dintre ei umilindu-l şi făcînd glume nesărate despre antreprenorii de pompe funebre şi meseria lor.

Mînca-i-ar ciuma pe toţi! gîndi el acum, îşi puse picioarele pe podea şi se ridică. Era opt fără zece şi venise timpul să plece. Nu-i prea făcea plăcere să meargă la petrecerea Nualei din seara asta, dar, pe de altă parte, Maggie Holloway avea să fie acolo. E nespus de drăguţă...

Da, cu ea acolo, seara nu o să mai fie plicticoasă.

6

DOCTORUL WILLIAM Lane, directorul căminului de la Conacul Latham, se uită la ceas pentru a treia oară în cinci minute. El şi soţia lui urmau să meargă la Nuala Moore la ora opt şi se făcuse deja opt fără zece. Înalt, cu un început de chelie, la vreo cincizeci de ani, doctorul Lane se purta nespus de atent cu pacienţii săi – răbdare pe care nu o manifesta şi faţă de soţia sa, o femeie de treizeci şi nouă de ani.

– Odile, o strigă el, pentru numele lui Dumnezeu, haide odată.

– Sînt gata imediat. Glasul ei, puternic și melodios, răsună pe scară în jos, în casa care fusese cîndva o anexă a Conacului Latham. O clipa mai tîrziu, apăru grabita în sufragerie, aranjîndu-și un cercel.

– I-am citit ceva doamnei Patterson, spuse ea. Știi cum e, William. Încă nu s-a obișnuit să stea la cămin, și deocamdată nu s-a împacat cu gîndul că băiatul ei i-a vîndut acoperișul de deasupra capului.

– O să se liniștească, spuse Lane împăciuitor. Se pare că toată lumea s-a simțit bine aici în cele din urmă.

– Știu, dar uneori durează ceva. Eu tot zic că e important să oferi un pic de tandrețe și de înțelegere pînă cînd noul musafir se acomodează. Odile se îndreptă spre oglinda de deasupra șemineului din marmură sculptată. Cum arat? Zîmbi chipului cu ochii mari și păr blond reflectat în oglindă.

– Arăți minunat, ca întotdeauna, îi raspunse Lane scurt. Ce știi despre fata asta vitregă a Nualei?

– Nuala mi-a povestit totul despre ea cînd a fost în vizită la Greta Shipley, lunea trecută. O cheamă Maggie, iar tatăl ei a fost însurat cu Nuala, cu ani în urmă. O să stea aici două săptămîni. Nuala pare foarte fericită. Nu crezi că-i tare drăguț că s-au revăzut?

Fără să-i răspunda, doctorul Lane deschise ușa de la intrarea principală și se dădu la o parte. *Ești* într-o dispoziție grozavă, își spuse Odile în timp ce trecu pe lîngă el și coborî treptele spre mașină. Apoi se opri pentru o clipă și privi înapoi la Conacul Latham, cu fațada de marmură sclipind în razele lunii.

– Am tot vrut să-ți spun, începu ea pe un ton ezitant, cînd am trecut pe la doamna Hammond, respira cam greu și era palidă. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o vezi înainte de a pleca.

– Am și întîrziat, îi răspunse precipitat doctorul Lane în timp ce deschidea portiera. Daca e nevoie de mine, în zece minute sînt

înapoi, dar fii *convinsă* că doamna Hammond n-o să pățească nimic în seara asta.

7

MALCOLM NORTON nu era prea încîntat de seara asta. Părul argintiu, ținuta dreaptă, milităroasă îi dadeau un aspect impozant. Era însă o aparență sub care își ascundea neliniștea.

Fusese uimit peste măsură cînd, acum trei zile, Nuala îl sunase să-l invite la cină în seara asta ca s-o cunoască pe fata ei vitrega. Îl surprinsese nu invitația la cină în sine, ci vestea neașteptată că Nuala avea o fată vitregă.

Jurist lucrînd pe cont propriu, Norton își văzuse lista de clienți redusă drastic în ultimii ani, în parte din cauze naturale – devenise aproape expert în rezolvarea situației proprietăților celor decedați – dar era sigur că și din cauza sosirii în zonă a mai multor avocați tineri și agresivi.

Nuala Moore se număra printre puținii clienți care îi mai rămaseseră și era convins că îi cunoaște toate problemele pînă în cele mai mici amănunte. Niciodată nu-i pomenise de vreo fată vitregă.

De ceva vreme, Malcolm Norton o tot îndemna pe Nuala să-și vîndă casa și să se mute la căminul de la Conacul Latham. Pînă nu demult, dădea semne că i se pare și ei o soluție bună. Recunoscuse că, de cînd murise Tim, soțul ei, casa rămăsese în paragină și reparațiile o costau tot mai mult.

– Știu că trebuie un acoperiș nou, că sistemul de încălzire e prea vechi și că oricine ar cumpăra-o ar monta o instalație centrală de aer condiționat, îi explicase ea. Crezi că aș putea lua două sute de mii pe casă?

El reacționase cu prudență:

– Nuala, piața imobiliară de aici se prăbușește după Ziua Muncii[1]. Poate că la vară o să reușim să luăm pe ea atît. Dar aș vrea să te văd aranjată cumva. Dacă ești pregătita sa te muți la Latham acum, o să-ți iau eu de pe cap problema casei la prețul ăsta și o să fac reparațiile esențiale. O să-mi scot pînă la urmă banii, iar tu n-o să mai trebuiască să bagi bani în ea. Cu ce iei pe asigurarea lui Tim și pe casă, ai putea obține cea mai bună cazare la Latham și ai să reușești poate să transformi o cameră din apartament în atelier.

– Mi-ar plăcea. O să fac cerere, îi spusese Nuala la vremea respectivă, apoi îl sărutase pe obraz. Ești un prieten bun, Malcolm.

– O să întocmesc actele. Ai luat o hotărîre bună.

Dar Malcolm nu-i spusese Nualei ce aflase de la un prieten din Washington. Era aproape sigur că se va adopta un amendament la legea privind protecția mediului, potrivit căruia unele terenuri aflate acum sub incidența legii pentru protejarea zonelor litorale urmau să fie scoase de sub restricțiile de dezvoltare. Toată aripa dreaptă a proprietății Nualei urma să intre sub incidența noii legi. Dacă seci iazul și tai cîțiva copaci, ai o vedere grozavă spre ocean, se gîndea Malcolm. Oamenilor cu dare de mînă le place priveliștea asta. Ar plăti bani grei pentru teren, poate chiar ar dărîma casa veche și ar construi alta, de trei ori mai mare, cu fața spre ocean. După calculele lui, numai terenul ar valora un milion de dolari. Dacă toate merg bine, într-un an-doi, ar avea un profit de opt sute de mii de dolari.

După aceea, n-ar mai avea decît să-și vadă de viața lui. Cu profitul obținut din vînzarea proprietății, ar avea destui bani să ajungă la o înțelegere cu soția lui, Janice, să iasa la pensie și să se mute în Florida cu Barbara.

Cît de mult i se schimbase viața de cînd Barbara începuse să lucreze la el ca secretară! Era o văduvă foarte drăguță, de cinci-

[1] Labor Day – se sărbătorește în SUA în prima luni din septembrie.

zeci şi şase de ani, deci cu şapte ani mai tînără decît el. Copiii îi erau deja mari, pe la casele lor, aşa că se angajase la biroul lui de avocatură doar ca să aibă o ocupaţie. Însă atracţia lor reciprocă devenise palpabilă nu de mult. Ea îl învăluia cu toată căldura pe care Janice nu i-o oferise niciodată.

Dar nu era genul care să aibă o idilă la seviciu, asta i-o spusese clar. Dacă o voia, n-avea decît să vină la ea ca bărbat liber. Şi ca să obţină asta, nu avea nevoie decît de bani. Aşa că...

– Ei, eşti gata?

Îşi ridică privirea. Soţia lui de treizeci şi cinci de ani stătea lîngă el, cu braţele încrucişate.

– Dacă *tu* eşti, sînt şi eu, îi raspunse el.

Malcolm venise tîrziu acasă şi se dusese direct în dormitor. De azi-dimineaţă, acum o vedea prima oară pe Janice.

– Cum ţi-a mers astăzi? o întrebă el politicos.

– Cum îmi merge în fiecare zi, pufni ea, cînd ţin contabilitatea la un cămin. Dar cel puţin unul din noi aduce acasă bani în mod regulat.

8

LA 7.50 DUPĂ-AMIAZA, Neil Stephens, director administrativ al Companiei de Investiţii Carson & Parker, se ridică şi se întinse. Numai el rămăsese la World Trade Center 2, în afară de femeile de serviciu, pe care le auzea dînd cu aspiratorul undeva pe hol.

Ca director al firmei, avea un birou mare pe colţ, cu o privelişte minunată a Manhattanului, pe care însa, din păcate, nu prea avea timp s-o admire. Aşa se întîmplase şi astăzi.

Piaţa fluctuase foarte mult în ultimele zile şi cîştigurile aduse de unele dintre acţiunile de pe lista „de preferinţe" a firmei C&P îl dezamăgiseră. Toate acţiunile erau solide, majoritatea ale unor companii mari, aşa că o uşoară scădere a preţului nu era o problemă. Problema *fusese* însă faptul că mulţi investitori mai mici se arătaseră dornici să vîndă, iar lui şi oamenilor lui le revenise sarcina să-i convingă să aibă răbdare.

Ei, pentru astăzi ajunge, îşi spuse Neil. E timpul să plec. Privi în jur după haină şi o zări pe unul dintre scaunele din „zona de conversaţie", un aranjament de mobilier confortabil unde se crea „o atmosferă plăcută pentru clienţi", cum se exprimase decoratorul.

Strîmbîndu-se cînd văzu cît de tare i se boţise haina, o scutura şi-şi băgă braţele pe mîneci. Neil era un bărbat corpolent de treizeci şi şapte de ani, care reuşea să-şi menţină musculatura şi să nu se îngraşe printr-un program disciplinat de exerciţii şi partide de tenis, două seri pe săptămînă. Rezultatele eforturilor se vedeau clar la bărbatul acesta irezistibil de atrăgător, cu ochi căprui, pătrunzători, exprimînd inteligenţa, şi un surîs uşor care inspira încredere. Şi, de fapt, încrederea aceea era justificată, pentru că, după cum bine ştiau asociaţii şi prietenii lui, Neil Stephens greşea rareori.

Îşi netezi mînecile de la haină, amintindu-şi că asistenta sa, Trish, o pusese pe umeraş dimineaţă, dar cînd şi-o trîntise iar pe scaun, după masa de prînz, i-o lăsase acolo în mod intenţionat.

– Celelalte asistente se enervează pe mine dacă tot stau după tine, îi explicase ea. În plus, strîng destul după soţul meu. Cît de multe poate face o femeie?

Neil zîmbi cînd îşi aduse aminte, dar zîmbetul îi dispăru imediat de pe chip cînd îşi dădu seama că uitase s-o sune pe Maggie să-i ia numărul de telefon din Newport. Chiar în dimineaţa asta se hotărîse să meargă la sfîrşit de săptămînă la Portsmouth, căci era aniversarea mamei lui; asta însemna că va fi la o distanţă de numai cîteva minute de Newport. Maggie îi spusese că o să petreacă acolo două săptămîni, la mama ei vitregă. Se gîndise că s-ar putea întîlni cu ea.

Ieşea uneori cu Maggie în oraş, după ce se cunoscusera, la începutul primaverii, într-o franzelarie de pe Bulevardul 2, după colţ de blocurile în care locuiau, pe Strada 56 Est. Stăteau de vorba de fiecare dată cînd se întîlneau; apoi, într-o seară, se văzuseră întîmplător la cinematograf. Stătuseră unul lîngă altul, după care luaseră cina împreună, la berăria Neary.

La început, lui Neil îi plăcu faptul că Maggie, la fel ca şi el, părea să considere ieşirile lor în oraş ocazionale. Se părea că nici ea nu vedea relaţia dintre ei altfel decît ca o prietenie între doi oameni cu aceeaşi pasiune pentru film. Şi se arăta la fel de pasionată de munca pe care o facea, ca şi el.

Cu toate astea, după şase luni de asemenea întîlniri ocazionale, faptul că Maggie continua să nu-l considere decît un însoţitor plăcut la cîte un film şi o cină în oraş, începuse sa-l deranjeze pe Neil. Fără să-şi dea seama ce se întîmplă, îşi dorea tot mai mult s-o vadă, sau să afle cît mai multe despre ea. Ştia că rămăsese văduvă de cinci ani, lucru pe care ea îl pomenise în treacăt, tonul ei sugerînd faptul că, din punct de vedere sentimental, depăşise acel moment. Acum însă începuse să se întrebe dacă ea avea vreun prieten serios. Sa se întrebe şi sa-şi facă griji din cauza asta.

Dupa ce cumpăni o clipă, Neil se hotarî să vadă dacă Maggie nu-şi lăsase numarul de telefon din Newport pe robot. Întors la masa de lucru, ascultă mesajul înregistrat: „Bună, sînt Maggie Holloway. Mulţumesc că m-aţi sunat. Sînt plecată din oraş pîna pe 13 octombrie." Odată terminata înregistrarea, se auzi un clic. Era clar că n-o interesa să primească mesaje.

Grozav, gîndi el posomorît. Puse receptorul în furcă şi se îndrepta spre fereastră. Luminat, Manhattanul se desfăşura sub privirile lui. Zări podurile de pe East River şi îşi aminti cum îi spusese lui Maggie că avea biroul la etajul al patruzeci şi doilea din World Trade Center, iar ea îi povestise de primul ei cocteil la restaurantul Ferestre spre Lume de deasupra clădirii.

– Tocmai se înserase. Se aprinseseră luminile de pe poduri şi toata clădirea şi luminile de pe stradă începuseră să stră-

lucească. Era ca și cum aș fi privit o distinsă doamnă din epoca victoriană etalîndu-și bijuteriile – colier, brățări, inele și chiar și o diademă.

Lui Neil, imaginea aceea i se întipărise în minte.

Mai avea în minte o imagine cu Maggie, dar asta era supărătoare. Acum trei săptămîni, sîmbătă, intrase la Cinema I sa vadă filmul clasic francez, realizat acum treizeci de ani, *Un barbat, o femeie*. Sala nu era plină și, la jumătatea filmului, observase că Maggie stătea singură, cu patru scaune mai încolo. Tocmai voia să se ducă lîngă ea, cînd își dădu seama că Maggie plînge. Lacrimile i se scurgeau în tăcere pe obraji și își acoperea gura cu palma să-și înăbușe suspinele, în timp ce urmărea povestea tinerei văduve care nu se putea împăca deloc cu gîndul că soțul ei murise.

Cît încă se derula genericul final, țîșnise afară ca să nu-l vadă, gîndindu-se că ar fi fost stînjenită să știe că a surprins-o într-un moment de slăbiciune.

Mai tîrziu, în după-amiaza aceleiași zile, lua cina cu niște prieteni la Neary, cînd apăru și ea în local. Se oprise lîngă el să-l salute, apoi se alaturase unui grup, la masa cea mare din colț. Chipul sau comportarea ei nu trădau în nici un fel faptul că mai devreme văzuse un film în care se identificase cu o tînără văduvă copleșită de durere.

La naiba! își spuse Neil, a plecat pentru cel puțin două săptămîni și n-am cum să dau de ea. N-am nici cea mai vagă idee cum o cheamă pe mama ei vitregă.

9

ÎN AFARĂ DE acel director artistic cicălitor, avusese o săptămînă bună, se gîndea Maggie în timp ce intra în Newport

de pe autostrada 138. Ambele şedinţe fotografice din săptămîna aceasta ieşiseră excepţional de bine, mai ales cea pentru *Vogue*.

Dar, după atenţia meticuloasă cu care îşi reglase aparatul de fotografiat ca să imortalizeze fiecare fald al rochiilor cu un preţ astronomic, simţea o plăcere deosebită să se îmbrace cu blugi şi o cămaşă simplă. De fapt, cu excepţia unei bluze de mătase cu imprimeu albastru şi o fustă lungă asortată, pe care avea de gînd să le poarte în seara asta la petrecerea Nualei, nu-şi adusese în concediu decît haine lejere.

Ce-o să ne mai distrăm, îşi spuse ea. Două săptămîni întregi la Newport. Nuala şi cum mine chiar că o să avem ocazia să recuperăm timpul pierdut! Zîmbi gîndindu-se cum o să fie.

Fusese surpinsă cînd Liam o sunase să-i spună că o sa vină şi el la Nuala în seara asta, deşi ar fi trebuit să se gîndească, doar petrecuse atîta timp la Newport.

– Din Boston se ajunge foarte uşor cu maşina, îi explicase el. Mă duc acolo destul de des la sfîrşit de săptămînă, mai ales cînd nu e sezon turistic.

– Nu ştiam, spuse ea.

– Multe nu ştii despre mine, Maggie. Poate că dacă n-ai fi atît de mult plecată din oraş...

– Şi poate că daca n-ai locui la Boston şi nu ţi-ai folosi apartamentul din New York atît de rar...

Maggie zîmbi din nou. Liam e tare simpatic, chiar dacă de cele mai multe ori pare cam scorţos. Oprindu-se la un semafor roşu, aruncă o privire pe adresa. Nuala locuia chiar în capatul legendarului Ocean Drive, pe Bulevardul Garrison.

– De la etajul al doilea, chiar se vede oceanul, îi explicase ea. Stai numai să-l vezi şi tu. Şi atelierul.

O sunase de trei ori săptamîna asta, ca să fie sigură că nu intervenise vreo schimbare.

– Chiar vii, Maggie? Nu mă păcaleşti?

– Sigur că nu, o asigurase ea. Maggie încă se întreba daca era doar imaginaţia ei sau chiar se simţea ceva în glasul Nualei,

o neliniște pe care parcă i-o ghicise în privire în seara cînd luaseră cina împreună în Manhattan. În acel moment, se gîndise că soțul Nualei murise abia anul trecut, iar prietenii ei începeau să se ducă rînd pe rînd, asta fiind una dintre neplăcerile bătrîneții. În mod firesc se gîndește întruna la moarte, își spuse ea.

Aceeași privire o surprinsese și pe chipul unor bătrîni de la cămin, cînd îi fotografiase anul trecut pentru revista *Life*. Una dintre femei spusese cu nostalgie:

– Cîteodată mă supără foarte tare că nu mai e nimeni care să-și amintească de mine așa cum arătam în tinerețe.

Maggie se înfiora și, deodată, își dădu seama că temperatura din mașină scăzuse brusc. Închise instalația de aer condiționat, crăpă puțin geamul să simtă boarea mării care impregnase aerul. Cînd crești în Midwest, își zise ea, nu te saturi niciodata de ocean.

Aruncîndu-și ochii pe ceas, văzu că era opt fără zece. Abia dacă mai avea timp să se aranjeze după drum și să se schimbe înainte de sosirea celorlalți oaspeți. Cel puțin o sunase pe Nuala să-i spună că plecase tirziu. O anunțase că va ajunge cam pe la ora asta.

După ce coti și intră pe Bulevardul Garrison, oceanul îi apăru deodată în față. Încetini mașina, apoi opri lîngă o încîntătoare casă de lemn, cu acoperiș din șindrilă roasă de vreme și o verandă de jur împrejur. Asta trebuie să fie casa Nualei, își spuse ea, dar parcă era prea întuneric. Nici o lumină pe-afară, doar o rază slabă ce se strecura prin ferestrele din față.

Trase mașina pe alee, coborî și, fără să mai deschidă portbagajul să-și ia valizele, urcă treptele în fugă. Nerăbdătoare, sună la ușă. Dinăuntru se auzi sunetul firav al soneriei.

Cît aștepta, adulmecă prin aer. Ferestrele dinspre stradă erau deschise și i se păru că din casă răzbătea un miros înțepător, de ars. Apăsă iar pe buton și din nou țîrîitul soneriei reverberă prin casă.

Tot nu răspundea nimeni, nu se auzea nici un zgomot de pași. Trebuie să se fi întîmplat ceva, își spuse ea neliniștită. Unde e Nuala? Maggie se duse la cea mai apropiată fereastră și se

aplecă, straduindu-se să vadă în întunericul dinăuntru prin tivul dantelat al draperiei coborîte pe jumătate.

Simţi că i se usucă gura. Din puţinul pe care îl vedea prin întuneric îşi dădu seama că toată camera era răvăşită. Un sertar statea sprijinit la întîmplare de o canapea, iar conţinutul lui zăcea aruncat pe covor. Şemineul de vizavi de geam era flancat de dulapuri. Toate aveau uşile deschise.

Singura lumină slabă venea de la două aplice de deasupra şemineului. Pe măsură ce ochii i se acomodau cu semiîntunericul, Maggie zări un pantof cu toc înalt, culcat pe o parte, în faţa şemineului.

Ce-o fi asta? Îşi mîji ochii şi se aplecă înainte, apoi îşi dădu seama că vede un picior mic, în ciorap, ieşind din spatele canapelei lîngă care căzuse pantoful. Fugi înapoi la uşă şi apăsă clanţa. Uşa era încuiată.

Se duse ţintă la maşină, înhaţă telefonul şi se repezi să formeze 911. Apoi se opri, aducîndu-şi aminte. Avea telefonul reglat pe codul New Yorkului. Acum se afla în Rhode Island; numărul de telefon al Nualei începea cu prefixul 401. Cu degetele tremurînde formă 401-911.

Cînd îi răspunse cineva, abia apucă sa spună:

– Mă aflu pe Bulevardul Garrison, numărul 1, în Newport. Nu pot să intru în casă. Văd pe cineva întins pe podea. Cred că e Nuala.

Mă bîlbîi, îşi spuse ea. Încetează. Dar, pe masură ce auzea întrebările calme ale dispecerului, Maggie, absolut convinsă, urla în sinea ei trei cuvinte: *Nuala a murit.*

10

ŞEFUL POLIŢIEI din Newport, Chet Brower stătea deoparte, în timp ce fotograful de la secţie făcea fotografii la

locul crimei. Pe lîngă strîngerea de inimă pe care o avea pentru că în zona de care răspundea el cineva fusese omorît cu sălbăticie – Nuala Moore primise mai multe lovituri în cap – toată scena asta îl punea pe gînduri.

În ultimele luni nu fuseseră înregistrate spargeri de locuințe în zonă. Faptele de genul ăsta începeau în perioada cînd multe dintre case erau închise pe perioada de iarnă, așa că deveneau ținta predilecta pentru borfașii în cautare de cîte un televizor sau alte obiecte asemanătoare. Uimitor de multă lume nu are încă un sistem de alarmă, gîndi Brower. Cum tot uimitor e cîți uită să-și încuie ușa.

Șeful fusese în prima mașină de poliție care răspunsese la apelul de urgență de la 911. Cînd ajunseseră acolo și tînara care se prezentă drept fata vitregă a doamnei Moore le arătă fereastra din față, se uitase și el înăuntru și văzuse exact ceea ce anunțase ea. Înainte de a forța ușa principală, el și detectivul Jim Haggerty se duseseră în spatele casei. Cu atenție, abia atingînd clanța, ca să nu șteargă amprentele, deschiseseră ușa pe care o găsiseră descuiata și intraseră.

Focul înca ardea sub o oală devenită neagră. Mirosul înțepător de cartofi carbonizați îl acoperea pe celălalt, mai plăcut. Friptură de miel, remarcă în sinea lui. Cu un gest automat, închise butoanele mașinii de gătit înainte de a trece prin sufragerie, spre salon.

Nu-și dăduse seama că fata vitregă îi urmase, pînă cînd ajunseră lîngă cadavru și o auzi gemînd:

– Vai, Nuala. Finn-u-ala, spuse ea și se prăbuși în genunchi. Vru să atingă cadavrul, dar el o apuca de mînă.

– Nu pune mîna!

În acel moment, se auzi soneria de la ușa din față și își aminti că observase în sufragerie masa pusă pentru musafiri. Niște sirene se auzeau tot mai aproape, semn că mai veneau și alte mașini de poliție și, în următoarele minute, ofițerii reușiră să-i ducă la un vecin pe fata vitregă și pe ceilalți

oaspeţi. Li se spuse tuturor să nu plece pînă cînd şeful nu va fi vorbit cu ei.

– Şefule!

Brower privi în sus. Eddie Sousa, un poliţist încă începător, se afla lîngă el.

– Unii dintre cei care aşteaptă să stea de vorbă cu tine au devenit cam nervoşi.

Brower îşi încreţi fruntea după obiceiul lui de a se încrunta, fie că se gîndea adînc, fie că era deranjat de ceva. De data asta îl deranjase ceva.

– Zi-le ca termin în zece minute, răspunse el morocănos.

Înainte de a pleca, mai făcu o dată turul casei. Era o dezordine de nedescris. Pînă şi atelierul de la etajul al doilea fusese răvăşit. Instrumentele de pictură zăceau pe podea, ca şi cum cineva le-ar fi studiat în grabă şi le-ar fi aruncat; sertarele şi dulapurile fuseseră golite. Nu mulţi intruşi care tocmai au comis o crimă şi-ar găsi timp să scotocească aşa de minuţios, îşi spuse el. În plus, se vedea din aspectul general al casei că de multă vreme nu se mai cheltuise pe ea nici un ban. Atunci ce să fie aici de furat? se întrebă el.

La fel de răvăşite erau şi cele trei dormitoare de la etajul întîi. Într-unul dintre ele domnea o oarecare ordine, cu excepţia uşii deschise de la dulap şi a sertarelor de la toaletă aruncate pe jos. Paturile erau răscolite, deşi se vedea clar că cearşafurile abia fuseseră schimbate. Brower se gîndi că probabil dormitorul ăsta fusese pregătit pentru fata vitregă.

Dormitorul cel mare arăta răscolit în întregime. O casetă de piele roz, pentru bijuterii, la fel cu cea pe care i-o daruise soţiei lui de Crăciun, rămăsese deschisă. Tot ceea ce părea a fi bijuterie de seară fusese împrăştiat pe noptiera de arţar.

Brower îşi notă să-i întrebe pe prietenii Nualei Moore despre orice bijuterie de valoare pe care ştiau că ar fi avut-o.

Rămase minute în şir să cerceteze dormitorul răvăşit al defunctei. Ajunse la concluzia că oricine ar fi fost făptaşul, nu

era vorba de un tîlhar obişnuit sau de vreun hoţ narcoman. Se vedea că cel în cauză *căutase* ceva. Sau poate că *ea* căutase ceva, se corectă poliţistul. Se pare că Nuala Moore simţise că viaţa îi e în pericol. După toate aparenţele, fugise, în încercarea de a scăpa, dar fusese lovită din spate. Făptaşul putea fi oricine: femeie sau bărbat. Nu avea nevoie de prea multă forţă.

Brower mai remarcă un lucru. Moore tocmai pregătea cina, ceea ce însemna că se afla în bucătărie cînd apăruse intrusul. Încercase să scape de atacator fugind prin sufragerie, ceea ce îl facea să creadă că atacatorul blocase uşa de la bucătărie. El sau ea pătrunsese probabil pe acolo şi, cum nu exista nici un semn că forţase intrarea, uşa trebuie să fi fost neîncuiată. De nu cumva chiar doamna Moore îi dăduse drumul intrusului înăuntru. Brower îşi notă să se intereseze mai tîrziu dacă broasca era din cele care rămîneau deschise după descuiere.

Dar acum era gata să vorbească cu musafirii. Îl lăsă pe detectivul Hoggerty să-l aştepte pe legist.

11

– NU, MULŢUMESC, spuse Maggie masîndu-şi tîmplele cu degetele.

Îşi dădu seama vag că nu mai pusese nimic în gură de la prînz, adică de zece ore, dar numai cînd se gîndea la mîncare simţea un nod în gît.

– Nici macar o cană de ceai?

Privi în sus. Văzu chipul amabil al Irmei Woods, vecina Nualei, aplecat spre ea. Parcă îi venea mai uşor să accepte dînd din cap, decît sa refuze în continuare. În mod neaşteptat, cana îi

încălzi degetele înghețate și dădu pe gît cu plăcere ceaiul aproape clocotit.

Se aflau în salonul din casa familiei Woods, care era mult mai mare decît cea a Nualei. Peste tot, fotografii de familie, pe mese, ca și pe șemineu – copii și nepoți, presupuse ea. Soții Woods păreau de aceeași vîrsta cu Nuala.

Cu toată agitația și confuzia, Maggie își spuse că făcuse probabil cunoștință cu toți cei care ar fi urmat să fie oaspeți la cină. Doctorul William Lane, directorul căminului din Conacul Latham, despre care gîndea că e pur și simplu un loc unde se retrag oamenii mai în vîrstă. Corpolent, înalt, cu un început de chelie, la vreo cincizeci de ani, doctorul Lane avea un aer atît de liniștitor cînd își exprima condoleanțele. Încercase să-i dea un sedativ ușor, dar Maggie îl refuzase. Știa că și de la cel mai slab sedativ devenea somnoroasă zile întregi.

Maggie observă că, de fiecare dată cînd frumoasa soție a doctorului Lane, Odile, spunea ceva, mîinile începeau să i se miște.

– Nuala venea să-și vadă prietena, pe Greta Shipley, aproape în fiecare zi, explicase ea, făcînd cu degetele un gest de „vino încoace", ca și cum ar fi invitat pe cineva să se apropie. Apoi, dăduse din cap și își împreunase degetele ca pentru rugăciune. Greta o să fie distrusă. *Distrusă*, repetase ea hotărît.

Odile făcuse de mai multe ori remarca asta, așa că Maggie se trezi dorindu-și să n-o mai repete. Dar de data asta, Odile o rosti cu o observație în plus:

– Și toți de la clasa ei de artă îi vor simți așa de mult lipsa. Cei de la cămin care participau la cursuri erau atît de încîntați. O, Doamne, nici nu m-am gîndit la asta pînă acum.

Așa era firea Nualei, să-și împărtășească talentul cu alții. Îi veni în minte o amintire atît de vie despre Nuala: cum îi dăruise propria ei paletă cînd împlinise șase ani.

– Și o să te învăț să faci tablouri frumoase, îi promisese Nuala.

Numai că n-a fost așa, fiindcă nu m-am dovedit niciodată destul de bună, gîndi Maggie. Abia cînd mi-a pus lutul în mînă mi-am dat seama de asta.

Malcolm Norton, care i se prezentase lui Maggie ca avocatul Nualei, stătea lîngă șemineu. Era un bărbat prezentabil, dar i se păru că pozează. Are ceva superficial – aproape artificial – își spuse ea. Într-un fel, expresia îndurerata și declarația lui: „Am fost atît prietenul și confidentul, cît și avocatul ei", da de înțeles că *lui* i s-ar cuveni întreaga compasiune.

Atunci, de ce-ar crede cineva că eu trebuie să primesc condoleanțe? se întrebă ea. Toți știu ca abia am reîntîlnit-o pe Nuala, după douăzeci de ani.

Soția lui Norton, Janice, își petrecu aproape tot timpul vorbind în șoaptă cu doctorul. Cu o statură atletică, ar fi fost atrăgătoare, dacă n-ar fi avut cutele acelea săpate în jos la colțurile buzelor, care îi dădeau o expresie aspră, chiar acră.

Maggie se mira în sinea ei de felul în care reacționa la moartea Nualei. Pe de-o parte, o duruse atît de tare; pe de altă parte, îi observa pe cei de aici ca prin obiectivul unui aparat de fotografiat.

Liam și vărul lui, Earl, se așezaseră pe scaun, lîngă șemineu. Cînd intrase în casă, Liam o îmbrățișase și-i spusese:

– Maggie, cred că pentru tine e îngrozitor. Apoi însă, păruse să înțeleagă că are nevoie de spațiu fizic și mental ca să depășească singură acest moment, așa că nu se așezase lînga ea, pe canapea.

Canapea, gîndi Maggie. Trupul Nualei fusese găsit lîngă canapea.

Earl Bateman se aplecă înainte, cu mîinile încrucișate, ca și cum ar fi fost cufundat în gînduri. Maggie îl cunoscuse abia în seara cînd avusese loc reuniunea clanului Moore, dar își

aminti că era antropolog şi că ţinea cursuri despre obiceiurile funerare.

Îi spusese Nuala cuiva vreodată ce fel de funeralii vrea? se întreba Maggie. Poate că ştie Malcolm Norton, avocatul.

Ţîrîitul soneriei îi făcu atenţi pe toţi. În cameră apăru şeful de poliţie pe urmele căruia intrase Maggie în casa Nualei.

– Scuzaţi-mă că v-am reţinut, spuse el. Nişte oameni de-ai mei or să vă ia declaraţiile, aşa că o să plecaţi de aici cît se poate de repede. Totuşi, am mai întîi cîteva întrebări. Vreau să vă întreb pe toţi, în grup. Domnule şi doamnă Woods, v-aş ruga să rămîneţi şi dumneavoastră.

Întrebările şefului de poliţie aveau un caracter general, lucruri de genul: „Doamna Moore avea obiceiul să lase uşa din spate descuiată?"

Soţii Woods îi spuseră că o lăsa veşnic descuiată, că făcea mereu glume pe seama faptului că rătăcea cheia de la intrarea din faţă şi că ştia că poate intra oricînd prin spate.

Mai întrebă dacă în ultima vreme părea îngrijorată. Răspunseră toţi la unison că Nuala era fericită şi abia aştepta vizita lui Maggie.

Maggie simţi că ochii i se umplu de lacrimi. Dar deodată îşi dădu seama: ba da, era îngrijorată.

Brower spuse:

– Acum, nu vă mai răpim decît cîteva minute, ca oamenii mei să vă pună fiecăruia în parte cîteva întrebări, după care vă promit că veţi fi acasă cît de curînd.

Abia atunci interveni timid Irma Woods.

– E un singur lucru pe care ar trebui, poate, să-l explicăm. Ieri, Nuala a trecut pe la noi. Îşi scrisese testamentul olograf şi vroia să fim martori. De asemenea, ne-a pus să-l sunăm pe domnul Martin, un notar public, care să-l autentifice. Părea stînjenită, fiindcă ştia că domnul Norton o să fie dezamăgit că renunţase să-i mai vîndă casa.

Irma Woods se uită la Maggie.

– În testament, Nuala te roaga să o vizitezi sau să o suni la telefon pe prietena ei, Greta Shipley, la Conacul Latham, cît de des poți. În afară de cîteva donații de binefacere, ți-a lăsat ție casa și tot ce mai avea.

Luni, 30 septembrie

12

ERA CONVINS că Maggie Holloway nu accepta teoria ca un intrus o omorîse pe Nuala. Observase reacţia ei încă din capelă. Acum, la slujbă, o urmărea cu ochii mijiţi şi văzu cum îşi scutură neîncrezătoare capul cînd preotul vorbi despre violenţa întîmplătoare care astăzi produce atîtea victime.

Maggie e prea deşteaptă, are prea mult spirit de observaţie. Ar putea deveni cu uşurinţă o ameninţare.

Dar, cînd ieşeau din Biserica Sfînta Maria, se consolă cu gîndul că totuşi ea o să se întoarcă acum la New York şi o să scoată la vînzare casa Nualei. Şi ştim foarte bine cine o să apară cu o ofertă, înainte ca ea să plece, gîndi el.

Observă cu bucurie că Greta Shipley era însoţita de o asistentă medicală cînd apăru la slujbă şi că, dupa aceea, se văzu nevoită să plece imediat. Probabil că înainte de a se întoarce acasă, Maggie o să-i facă o vizită de curtoazie.

Era neliniştit. În fine, slujba se apropia de sfîrşit. Cantorul intona „Iată-mă, Doamne", iar sicriul era dus afară.

Nu prea voia să meargă la cimitir, deşi ştia că n-are încotro. Mai tîrziu. O să se duca acolo mai tîrziu... şi singur. La fel ca în cazul celorlalte, darul lui avea să fie un mic serviciu funerar intim.

Ieşi din biserică în şir cu cei vreo treizeci de oameni care o însoţeau pe Nuala pe ultimul drum, spre cimitirul unde fuseseră îngropaţi mulţi dintre locuitorii catolici de vază ai Newportului. Mormîntul Nualei se afla lîngă cel al fostului ei soţ. Inscripţia de pe placa de marmură va fi în curînd completă. Lîngă numele,

data naşterii şi a morţii lui Timothy James Moore, se aflau deja înscrise numele şi data naşterii ei. În curînd, va fi adăugată şi data zilei de sîmbătă. „Odihnească-se în pace" fusese deja scris.

Se strădui să rămînă solemn în timpul ultimelor rugăciuni... citite cam repede, gîndi el. Într-un fel, era explicabil, pentru că norii întunecaţi de pe cer anunţau fără îndoială rafale grele de ploaie.

Cînd funeraliile se terminară, Irma Woods îi invită pe toţi din nou la ea acasă, la o gustare.

Se gîndi că ar fi nepoliticos să refuze şi, în plus, putea să afle cînd avea de gînd să plece Maggie Holloway. Pleacă, Maggie. Dacă o să mai stai pe-aici, n-o să ai decît necazuri.

Peste o oră, în timp ce oaspeţii stăteau de vorbă în mici grupuri, cu sandvişuri şi pahare de băutură în mînă, o auzi uimit pe Irma Woods cum îi explica lui Maggie că firma de servicii menajere terminase de aranjat casa şi de strîns după dezordinea făcută de poliţişti cînd luaseră amprente.

– Aşa că acum casa e gata şi poţi să stai în ea, Maggie, îi spuse doamna Woods. Dar sigur o să te simţi bine acolo? Ştii foarte bine că poţi rămîne la noi.

Încercînd să pară indiferent, se duse mai aproape, străduindu-se să audă tot. Se afla cu spatele la ele cînd Maggie răspunse:

– Nu, o să mă simt bine în casa Nualei. Aveam de gînd să stau două săptămîni, aşa că atîta o să rămîn. O să profit de timpul ăsta ca să fac ordine şi, bine-nţeles, s-o vizitez pe Greta Shipley la Conacul Latham, aşa cum m-a rugat Nuala.

Se crispă cînd o mai auzi spunînd:

– Doamnă Woods, aţi fost aşa de drăguţă. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Şi mai e ceva. Cînd Nuala a venit la dumneavoastră, vineri dimineaţă, cu testamentul olograf, n-aţi întrebat-o nimic? Adică n-aţi fost surprinsă că era atît de

nerăbdătoare să-şi găsească martori şi să-l legalizeze, atît de hotărîtă să facă totul cît mai repede?

I se paru că trece o eternitate pînă ce doamna Woods îi raspunse, măsurîndu-şi cuvintele:

– Ei, da, m-am mirat. La început, m-am gîndit doar că e impulsivă. Nuala a trăit atît de singură după moartea lui Tim, şi era în al noualea cer că te-a gasit. Dar, de cînd Nuala a plecat dintre noi, ma tot gîndesc că mai avea ceva în cap, ca şi cum ar fi ştiut că o sa i se întîmple un lucru cumplit.

Se îndreptă spre şemineu şi se alătura unui grup care se adunase acolo. Participa la discuţie, dar mintea îi lucra frenetic. Maggie o s-o viziteze pe Greta Shipley. Cît de multe ştie Greta? Cît de multe banuieşte Greta? Trebuia să faca ceva. Nu putea să rişte.

Greta. Mai mult ca sigur ca n-o ducea bine cu sănătatea. Toată lumea o vazuse plecînd astăzi din biserică susţinută de cineva. Toată lumea ar crede că şocul morţii prietenei ei a contribuit la un atac de cord fatal. Neaşteptat, dar nu chiar surprinzător.

Îmi pare rău, Greta, spuse el în gînd.

13

CÎND ERA înca la relativ tînăra vîrstă de şaizeci şi opt de ani, Greta fusese invitata la o recepţie în proaspăt renovata Latham House, abia rebotezată „căminul din Conacul Latham". După inaugurare, noul cămin pentru pensionari primea cererile celor interesaţi să locuiască acolo.

Îi placea tot ce vedea. Superbul parter cuprindea un salon imens şi o sufragerie somptuoasă, unde enorma masă de banchet de care îşi amintea din tinereţe fusese înlocuită de mese mai mici. În biblioteca elegantă, cu scaune tapiţate cu piele şi un

şemineu colorat, domnea o atmosferă ospitalieră, iar salonul mai mic, care urma sa servească drept cameră pentru amatorii programelor de televiziune, era destinat unor seri plăcute, petrecute în compania altora.

Greta era de acord şi cu regulamentul. Programul comun urma să înceapă la ora cinci după-amiază, în salonul cel mare, după care, cina la şase. Era încîntată că oaspeţilor li se va cere să se îmbrace de seară, ca şi cum ar fi luat cina la un club. Greta fusese crescută de o bunică severă, care putea face praf dintr-o privire pe oricine ar fi avut neşansa să se îmbrace cu haine nepotrivite. Orice rezident care nu era îmbrăcat cum se cuvine, urma să fie servit în propriul său apartament.

De asemenea, pentru cei care ar fi avut nevoie, exista un spaţiu rezervat tratamentelor de durată.

Firește, taxa de instalare acolo era exorbitantă. Începea de la două sute de mii de dolari pentru o cameră mare cu baie şi urca pînă la cinci sute de mii pentru un apartament cu două camere. Acestea din urmă erau în număr de patru la conac. Şi, în timp ce rezidentul sau rezidenta dispunea pe deplin şi în mod exclusiv de apartament pe timpul vieţii, după moarte acesta redevenea proprietatea căminului, astfel încît camerele puteau fi scoase la vînzare pentru următorul doritor. De asemenea, oaspeţii trebuiau să plătească o taxă de întreţinere de două mii de dolari pe lună, care, firește, era acoperită şi prin plăţile făcute de Asigurările Sociale.

Oaspeţilor li se permitea să-şi mobileze singuri camerele, dar numai după ce li se spunea ce-şi puteau aduce aici. Garsonierele şi apartamentele ce fuseseră prezentate erau deosebit de confortabile şi aranjate cu un bun gust impecabil.

Rămasă de curînd văduvă şi neplăcîndu-i să stea singură, Greta îşi vînduse cu dragă inimă casa din Ochre Point şi se mutase la Conacul Latham, convinsă că luase o hotărîre bună. Fiind una dintre primele venite, avea o garsonieră selectă. Mare, cu un spaţiu de sufragerie în faţă, îi încăpuse aici toată mobila ei

preferata. Şi, mai presus de toate, cînd închidea uşa în urma ei, se simţea în siguranţă, ştiind că nu e singura noaptea. În clădire se aflau totdeauna cîte un paznic, o asistentă medicală de serviciu şi avea la dispoziţie un clopoţel, să sune după ajutor, dacă era cazul.

Gretei îi placea compania aproape a tuturor celorlalţi rezidenţi şi reuşea să-i evite pe cei care o călcau pe nervi. De asemenea, menţinuse legătura cu Nuala Moore de care o lega o prietenie îndelungată; ieşeau de multe ori în oraş să ia prînzul împreună şi, la rugămintea Gretei, Nuala acceptase ca, de două ori pe săptămînă, să predea cursuri de artă la cămin.

Dupa moartea lui Timothy Moore, Greta tot încerca s-o convingă pe Nuala să se mute la cămin. Cînd Nuala ezita, spunînd că se simte bine şi singură şi insistînd că n-ar putea trăi fără atelierul ei de pictură, Greta o îndemnă să facă cel puţin o cerere, astfel încît, dacă unul dintre apartamentele cu două camere ar fi devenit disponibil, să aibă posibilitatea să se răzgîndească. În cele din urmă, Nuala acceptase, recunoscînd că şi avocatul ei o încuraja să facă acelaşi lucru.

Dar de acum, asta nu se va mai întîmpla niciodată, îşi spuse Greta cu tristeţe, stînd în fotoliu şi ţinînd în faţă tava pe care se afla prînzul de care aproape că nici nu se atinsese.

Era încă supărată că nu prea fusese în puteri la înmormîntarea Nualei, din dimineaţa acelei zile. Se simţise perfect pînă în dimineaţa asta. Poate că dacă şi-ar fi făcut timp să mănînce bine înainte de a pleca, nu s-ar fi întîmplat aşa ceva. gîndi ea.

Pur şi simplu nu-şi putea permite să se îmbolnăvească acum. Voia să fie cît mai activă. Numai fiind ocupată putea să-şi şteargă din suflet durerea. Viaţa o învăţase asta. Mai ştia şi faptul că nu-i va fi uşor, pentru că-i va lipsi atît de mult prezenţa veselă a Nualei.

O liniștea gîndul că fata vitregă a Nualei, Maggie Holloway, avea să o viziteze. Ieri, la capelă, înainte de slujbă, Maggie i se prezentase și îi spusese:

– Doamnă Shipley, sper să-mi dați voie să trec pe la dumneavoastră. Știu că erați cea mai bună prietenă a Nualei. Aș vrea să fiți și prietena mea.

Cineva bătu la ușă.

Gretei îi plăcea că, dacă nu exista nici un motiv de îngrijorare, asistentele erau instruite să intre în camera unui rezident numai după ce erau poftite înăuntru. Dar sora Markey, parea totuși că nu înțelege. Numai pentru că ușa nu e încuiată, nu e un motiv să creadă că poate oricînd să dea buzna aici. Se părea că unora le plac asistentele băgăcioase. Gretei însă, nu.

După cum era de așteptat, înainte ca Greta să apuce să o poftească înăuntru, sora Markey intră. Un zîmbet profesional îi acoperea trăsăturile puternice:

– Cum ne mai simțim în seara asta, doamnă Shipley? o întrebă cu glas tare în timp ce se îndrepta spre ea, apoi se cocoță pe taburet, apropiindu-și fața supărător de mult de cea a Gretei.

– Foarte bine, mulțumesc, domnișoară Markey. Sper că și dumneavoastră.

Felul ei de a vorbi mereu la persoana întîi plural o irita pe Greta. Îi atrăsese atenția de mai multe ori, dar femeia asta nu avea de gînd să se schimbe deloc, așa că de ce să-și mai facă probleme? se întrebă Greta. Deodată simți că i se accelerează pulsul.

– Nu prea am fost în puteri astăzi, la biserică, din cîte știu...

Greta își duse mîna la piept, ca și cum ar fi vrut să-și oprească bătăile neregulate ale inimii.

– Doamnă Shipley, ce s-a-ntîmplat? Nu vă e bine?

Greta simți că o prinde de încheietura mîinii.

Și, la fel de neașteptat cum se întețiseră, bataile se mai domoliră. Reuși să spună:

– Lăsați-mă puțin. Îmi revin imediat. Am simțit doar că mi se taie respirația. Asta-i tot.

– Vă rog, întindeți-vă și închideți ochii. Mă duc să-l chem pe domnul doctor Lane. Markey avea fața la numai cîțiva centimetri de a ei. Instinctiv, Greta se întoarse.

Peste zece minute, sprijinită de perne în pat, Greta încerca să-l liniștească pe doctor că mica amețeala pe care o avusese îi trecuse de tot. Dar, mai tîrziu, cînd atipi după un sedativ ușor, nu reuși să scape de amintirea înfricoșătoare că, acum doar două săptămîni, Constance Rhinelander, care a apucat să stea aici atît de puțin, a murit pe neașteptate, din cauza unui atac de cord.

Mai întîi Constance, își spuse ea, apoi Nuala. Menajera bunicii zicea că moartea cheamă mereu la ea cîte trei. Doamne, ajuta-mă să nu fiu eu cea de-a treia, își spuse ea și atipi.

14

NU, NU fusese un coșmar, chiar se întîmplase cu adevărat. Întreaga realitate a evenimentelor din ultimele zile îi revenea lui Maggie în minte, în timp ce se afla în bucătăria Nualei din casa care acum, în mod incredibil, devenise a ei.

La ora trei, Liam o ajutase să-și aducă bagajele aici, din camera de oaspeți a familiei Woods. Le lasase în capul scării:

– Te-ai hotărît în ce dormitor o să stai? o întrebase el.

– Nu.

– Maggie, abia te mai ții pe picioare. Chiar ai de gînd sa rămîi aici? Nu cred că-i o idee grozavă.

– Da, îi răspunse după ce se gîndi o clipă. Vreau să rămîn.

Acum, în timp ce punea ibricul pe foc, Maggie se gîndea cu recunoștință că una dintre cele mai frumoase calități ale lui Liam era faptul ca nu o contrazicea.

În loc să obiecteze, spusese doar:

– Atunci, o să te las în pace. Dar sper c-o să te odihnești puțin. Nu te apuca să despachetezi bagajele sau să aranjezi lucrurile Nualei.

– Firește, nu în seara asta.

– Te sun mîine.

În ușă o cuprinse și o îmbrățișă prietenește. Apoi plecă.

Simțindu-se deodată extenuată, mișcîndu-se ca și cum i-ar fi venit greu să pășească, Maggie încuie ușa din față și pe cea din spate, pe urmă urcă pe scări. Aruncîndu-și o privire prin dormitoare, își dădu imediat seama că Nuala pregătise pentru ea camera de mărime mijlocie. Era mobilată simplu – un pat dublu, din lemn de arțar, o toaletă cu oglindă, o noptieră, un balansoar – și nici un obiect personal în jur. Pe masa de toaletă se afla doar un set emailat în stil vechi: un pieptene, o oglindă și o pilă de unghii.

După ce trase valizele în dormitor, Maggie își scoase fusta și puloverul, își aruncă pe ea halatul preferat și se cuibări între pături.

Apoi, după un somn de aproape trei ore și o ceașcă de ceai, simți că, în sfîrșit, mintea începe să i se limpezească. Și chiar avea senzația că depășise șocul provocat de moartea Nualei.

Tristețea, totuși, e altceva, își spuse ea. Asta nu va trece.

Deodată, își dădu seama că, pentru prima oară în ultimele patru zile, îi era foame. Deschise frigiderul și găsi înăuntru ouă, lapte, suc, un pui mic fript, o pîine și o oală cu supă gatita în casă. Cu siguranță că e mîna doamnei Woods, comentă în sinea ei.

Hotărî să-și facă un sandviș cu pui, tăind în felii carnea de pui, scoțîndu-i pielea și punînd deasupra doar un strat subțire de maioneză.

Tocmai se așezase comod la masă, cînd, surprinsă, auzi o bătaie în ușa din spate. Se răsuci să privească spre ușă și, în

momentul cînd clanța se mișcă, era deja în picioare, cu tot corpul încordat, gata să reacționeze.

Răsuflă ușurată zărind chipul lui Earl Bateman în fereastra ovală care acoperea aproape toată jumătatea de sus a ușii.

Polițistul Brower emisese teoria că Nuala fusese luată prin surprindere de cineva care pătrunsese în bucătărie probabil pe ușa din spate. Exact la asta se gîndise și văzuse parcă în minte întreaga scenă, cînd străbătuse bucătăria.

Pentru o clipă se întrebase dacă e bine să deschidă ușa, dar acum, mai mult agasată decît îngrijorată, îi descuie și-i dădu drumul înăuntru.

Aspectul acela de profesor zăpăcit era parcă și mai evident acum pe chipul lui Bateman decît în ultimele trei zile.

– Maggie, scuză-mă, spuse el. Mă întorc la Providence și stau acolo pînă vineri și, cînd am urcat în mașină, m-am gîndit deodată că poate n-ai încuiat ușa. Știu că Nuala avea obiceiul s-o lase descuiată. Am vorbit cu Liam și mi-a zis că a fost pe la tine mai devreme și i s-a părut că ai de gînd să te culci. N-am vrut să te deranjez, mi-am zis doar să trec pe aici să verific și să trag chiar eu iala dacă n-ai încuiat ușa. Scuză-mă, dar din fața casei nu se vedea nici un semn că ai fi trează.

– Puteai să-mi dai un telefon.

– Sînt unul dintre handicapații care n-au telefon în mașină. Iarta-mă, n-am fost niciodată prea bun în rolul de cercetaș. Și te-am deranjat de la masă.

– Nu-i nimic. Îmi pregătisem doar un sandviș. Să te servesc cu ceva?

– Nu, mulțumesc. Am plecat. Maggie, cunoscînd sentimentele pe care le avea Nuala față de tine, îmi dau seama ce relație speciala era între voi.

– Da, era speciala.

– Dacă-mi dai voie să-ți ofer un sfat, ți-aș atrage atenția asupra celor spuse de marele cercetător Durkheim despre

moarte. El scria că: „Durerea şi bucuria se intensifică dacă sînt transmise de la un suflet la altul".

– Cum adică? îl întrebă Maggie încet.

– Te-am tulburat şi ăsta e ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac. Adică mi-e teamă că ai obiceiul să-ţi ascunzi durerea în suflet. Ţi-ar fi mai uşor dacă ai fi mai deschisa într-un asemenea moment. Cred că ceea ce vreau să-ţi spun e că mi-ar plăcea să-ţi fiu prieten.

Apoi deschise uşa.

– O să mă întorc vineri după-amiază. Te rog, încuie uşa bine.

Plecă. Maggie trînti uşa ca broasca să se încuie şi se prăbuşi pe un scaun. Bucătăria încremenise parcă dintr-o dată. Simţi ca tremură din toate încheieturile. Cum îi putuse trece prin cap lui Bateman că i-ar fi recunoscătoare după ce aparuse aşa, pe neaşteptate, şi încercase de zor broasca de la uşă?

Se ridică, alergă cu paşi furişaţi şi repezi prin sufragerie, pînă în camera din faţă, care rămăsese cufundată în întuneric, şi îngenunche în dreptul ferestrei să privească pe sub marginea draperiei.

Îl văzu pe Bateman mergînd pe alee spre stradă.

Cînd ajunse în dreptul maşinii, deschise portiera, apoi se întoarse şi rămase o clipă privind lung în urmă. Maggie avu senzaţia că, deşi era perfect protejată de întunericul din casă, Earl Bateman ştia, sau cel puţin simţea, că îl urmăreşte.

În pata de lumină a felinarului de la capătul aleii îl văzu că face cu mîna un gest de la revedere, în mod clar adresat ei. Nu are cum să mă vadă, gîndi ea, dar ştie că sînt aici.

Marți, 1 octombrie

15

CÎND TELEFONUL sună la opt dimineața, Robert Stephens întinse mîna stîngă să răspundă, în timp ce cu dreapta își ținea ceșcuța cu cafea.

Rosti acel „Bună dimineața" care de patruzeci și trei de ani o amuza pe soția lui. Dolores Stephens știa că nu-i place să fie sunat dimineața devreme.

– Tot ceea ce poate fi spus la opt poate aștepta pînă la ora nouă, era deviza lui.

În general, primea telefoanele astea de la clienții importanți de ale căror impozite se ocupa. El și Dolores veniseră la Portsmouth acum trei ani, încercînd să se pensioneze, dar Robert se hotărăse să nu-și iasă din mînă, după cum spunea el, menținîndu-și cîțiva clienți aleși. În șase luni, lucrase cît îl ținuseră puterile.

Dar tonul plictisit îi dispăru imediat cînd spuse:

– Neil, ce mai faci?

– Neil! exclamă Dolores, cu o oarecare teamă. A, sper că n-are de gînd să spună că nu poate veni, murmură ea.

Soțul ei îi făcu semn să tacă.

– Vremea? Splendidă. Cum nu se poate mai bună. Da, n-o să scot încă barca din apă. Poți să vii joi? Minunat. Mama o să fie încîntată. Uite că-mi smulge receptorul din mînă. Știi că abia așteaptă să te audă. O să sun la club să aranjez o partidă de golf la ora două.

Dolores luă receptorul și auzi glasul amuzat al unicului ei copil:

– Nu ești cam repezită în dimineața asta?

– Ba da! Dar mă bucur așa de mult că o să te văd! Ce bine că poți sa vii! Și o să stai pînă duminică, nu-i așa, Neil? Nu-i așa că poți?

– Sigur că da. Și eu abia aștept. Bine, acum trebuie să fug. Spune-i că mi-a trîntit un „bună dimineața" ca și cum mi-ar fi zis „du-te dracului". Încă nu și-a băut cafeaua, nu?

– Așa-i! La revedere, dragul meu.

Părinții lui Neil Stephens se uitară unul la altul. Dolores oftă:

– Singurul lucru pentru care mi-e dor de New York e că Neil putea trece pe la noi oricînd.

Soțul ei se ridică, se duse la mașina de gătit și își mai umplu o dată ceașca.

– Ce zicea Neil, că păream morocănos cînd am răspuns?

– Cam așa ceva.

Robert Stephens zîmbi strîmb.

– Ei, știu, nu sînt chiar așa de mieros cu noaptea în cap, dar mi-era teama că suna Laura Arlington. E supărată foc. Și-mi tot dă telefon.

Dolores aștepta să continue.

– A făcut niște investiții substanțiale care n-au ieșit bine și se gîndește că s-a fript rău.

– Și are dreptate?

– Cred că da. Parea să fie un pont bun. Agentul de bursă a convins-o să investească într-o firmă mică de produse electronice care ar fi urmat sa fie cumpărată de Microsoft. A cumpărat o sută de mii de acțiuni cu cinci dolari bucata, sigură că o să realizeze un profit mare.

– Cinci sute de mii de dolari! Și cît valorează acum?

– Tocmai au fost oprite de la tranzacționare. Ieri însă, dacă reușeai totuși să le vinzi, luai optzeci de cenți pe bucată. Laura nu-și permite o asemenea pierdere. Dacă ar fi stat de vorbă cu mine înainte să sa bage în așa ceva...

– Nu avea de gînd să intre la caminul de la Conacul Latham?

– Ba da, și cu banii ăștia voia sa-și plătească locul la cămin. Era aproape tot ce avea. Copiii ei îi ziceau să se mute la cămin,

dar agentul a convins-o că așa o să fie în stare să locuiască la Latham, și, mai mult, o să aibă și bani să le lase copiilor.

– Și e ilegal ce-a făcut el?

– Din păcate, cred că nu. Poate că lipsit de etică, dar nu și ilegal. Oricum, am de gînd să stau de vorbă cu Neil despre asta. E un motiv în plus să mă bucur că vine aici.

Robert Stephens se duse la fereastra cea mare care dădea spre Narragansett Bay. Ca și băiatul lui, era un barbat masiv, cu statură atletică. La cei șaizeci și opt de ani ai săi, părul, cîndva blond-cenușiu, devenise acum cărunt.

Apa din golf era liniștită, aproape la fel de nemișcată ca un lac. Verdele catifelat al ierbii, care cobora în pantă spre apă, în spatele casei, începuse să pălească. Arțarii aveau ramuri cu frunze portocalii, arămii, roșii.

– Ce frumos și odihnitor, spuse el dînd din cap. Nici nu-ți vine să crezi că, la zece kilometri de aici, o femeie a fost omorîtă în propria ei casă.

Se întoarse și își admiră soția: o frumusețe firească, un păr argintiu prins în creștet, trăsături încă delicate și blînde.

– Dolores, spuse el, cînd sînt plecat de-acasă, vreau să lași sistemul de alarmă conectat tot timpul.

– Bine, acceptă ea. De fapt, nu voia ca soțul ei să-și dea seama cît de tare o șocase crima aceea, sau că, după ce citise relatarea în ziar, verificase atît ușa din față, cît și pe cea din spate și, ca de obicei, le găsise descuiate pe amîndouă.

16

DOCTORUL WILLIAM Lane nu fusese prea încîntat de rugămintea lui Maggie Holloway de a trece pe la el. Iritat deja de vorbăria fără rost a soției lui în timpul prînzului și de tot mai

multele formulare pe care le avea de completat ca director al căminului din Conacul Latham, se trezea acum că mai are de pierdut încă o jumătate de oră. Regreta că acceptase. Nu înțelegea despre ce ar vrea să vorbească cu el.

Mai ales că Nuala Moore nu semnase actele de mutare la cămin. Completase toate formularele, își făcuse controlul medical, și, cînd începuse să ezite, doctorul ceruse ca una dintre camerele apartamentului disponibil să fie golită, să se scoată din ea covoarele și mobila, ca să-i arate cît de ușor îi vor încăpea aici scrinurile, instrumentele de pictură și dulapurile. Dar sunase și îl anunțase pur și simplu că se hotărîse să rămînă în casa ei.

Se întreba de ce se răzgîndise atît de brusc. Păruse candidata perfectă. Doar nu-și imagina că fata ei vitregă ar veni să locuiască împreună cu ea?

N-avea nici un sens! își murmură Lane în barbă. Cum să se grăbească să vină la Newport o tînără drăguță, realizată profesional, să se joace de-a locatara în casa unei femei pe care n-a mai văzut-o de ani de zile? Lane se gîndea că acum, cînd i-a rămas ei casa, Maggie Holloway va cumpăni bine cîtă muncă și ce cheltuială ar fi necesare s-o pună la punct și se va hotărî s-o vîndă. Dar, între timp, intenționa să vină aici, să-i răpească din timp, timp de care avea nevoie ca sa aranjeze iar apartamentul, pentru a-l putea prezenta unor persoane interesate. Direcțiunea corporației Prestige Residence îi spusese că în nici un caz nu e de acord ca spațiile de locuit să rămînă nemobilate.

Totuși, un gînd nu-i dădea pace. *Mai exista și un alt motiv pentru care Nuala renunțase la înțelegere?* Și dacă da, i-l dezvăluise oare fetei ei vitrege? Care ar putea fi acela? se întreba el. Pînă la urmă, poate era bine că venea să stea de vorbă cu el.

Cînd ușa biroului se deschise, își ridica ochii de pe hîrtiile la care lucra. Intrase Odile și, ca întotdeauna, nu bătuse la ușă, un obicei de-al ei care-l scotea din minți. Obicei pe care, din păcate, îl avea și asistenta Zelda Markey. De fapt, ar fi cazul să pună lucrurile la punct. Doamna Shipley se plînsese de faptul că sora Markey dadea buzna pe ușa fără să aștepte sa fie poftită înăuntru.

După cum bănuise, Odile nu-i băgă în seamă expresia iritată şi începu să turuie:

– William, cred că doamna Shipley nu se simte prea bine. Cum ai văzut şi tu, a făcut o criză uşoară după slujba de ieri şi aseară a avut ameţeli. Mă întreb dacă n-ar trebui să meargă la secţia de tratament, să fie ţinuta sub observaţie cîteva zile.

– Am de gînd s-o urmăresc îndeaproape pe doamna Shipley, i-o reteză doctorul Lane. Încearcă să nu uiţi că, în familia noastră, eu sînt cel care are diplomă de medic. Tu nu ţi-ai terminat şcoala de asistente.

Îşi dadu seama că făcuse o prostie să spună asta şi regretă imediat, ştiind dinainte ce avea să urmeze.

– Vai, William, de ce eşti aşa de nedrept! strigă ea. Ca să fii asistentă trebuie să ai chemare pentru asta, şi mi-am dat seama că nu-i de mine. Poate ar fi fost mai bine pentru tine – şi pentru ceilalţi – dacă ai fi gîndit şi tu la fel, îi spuse ea cu un uşor tremur al buzei. Şi cred că ar fi trebuit să nu uiţi că numai datorită mie te-au ales cei de la Prestige Residence pentru postul ăsta.

Se priviră o clipă în tăcere apoi, ca de obicei, Odile începu să aibă remuşcări:

– Vai, William, nu-i frumos din partea mea. Ştiu cît de devotat le eşti tuturor rezidenţilor noştri. Numai că vreau să te ajut şi mă frămîntă gîndul că încă o încurcătură te-ar putea distruge.

Se apropie de birou şi se aplecă spre el. Îi luă mîna şi-şi mîngîie cu ea obrajii şi bărbia.

Lane oftă. Era frivolă – „găgăuţă", cum ar fi bombănit bunica lui – dar frumoasă. Ce norocos se simţise acum optsprezece ani că reuşise să convingă o femeie atrăgătoare şi tînără să se mărite cu el. În plus, chiar *îl iubea* şi ştia că frecventele ei vizite calde şi duioase pe care le făcea celor de la cămin îi încîntau aproape pe toţi. Uneori parea prea insistentă, dar era sinceră şi asta conta foarte mult. Totuşi, cîţiva rezidenţi, ca doamna Shipley, de exemplu, o considerau prea vorbăreaţă şi enervantă, ceea ce îi demonstra o dată în plus doctorului Lane

cît de inteligentă e doamna Shipley. Dar, fără îndoială că aici, la Conacul Latham, Odile era o adevărată comoară pentru el.

Lane știa ce așteapta soția lui de la el. Ascunzîndu-și aproape perfect resemnarea pe care o simțea, se ridică, o îmbrățișă și-i spuse:

– Ce m-aș face fără tine?

Simți o adevărată ușurare cînd suna secretara și-l anunță:

– A sosit doamna Holloway.

– Ar trebui să pleci, Odile, murmura Lane, prevăzînd că, inevitabil, o să vrea să rămînă.

Însă de data asta ea nu protesta, ci se strecură pe ușa ascunsă, care dădea spre coridorul principal.

17

NOAPTEA TRECUTĂ, se făcuse deja miezul nopții și Maggie nu reușise să adoarmă. Dăduse vina pe cele trei ore de somn de la prînz. Pierzînd orice speranța că va adormi curînd, se dusese din nou jos. În mica bibliotecă găsise niște cărți despre „vilele" din Newport, multe dintre ele cu ilustrații.

Luîndu-le cu ea în pat, își proptise spatele în perne și citise aproape două ore. Prin urmare, putea studia în cunoștință de cauză tot ce vedea în jur cînd, sosită la Conacul Latham, o întîmpină o servitoare în uniformă, care apoi îl sună pe doctorul Lane, să-i anunțe sosirea.

Vila fusese construită de Ernest Latham în 1900, ca o critică adusă ostentației vulgare a vilei lui Vanderbilt, numite The Breakers. Planul celor două clădiri era aproape identic, dar Latham avea dimensiuni locuibile. Holul de la intrare rămăsese tot copleșitor de mare, dar reprezenta de fapt numai o treime din dimensiunea celui de la vila The Breakers. „Marele hol de la

intrare." Pereții, mai degrabă cu lambriuri de lemn lustruit decît din piatră și o scară de mahon cu sculpturi bogate, acoperită cu un covor roșu-cardinal, în locul scării de marmură cu care se mîndrea vila The Breakers.

Ușile din stînga erau închise, dar Maggie știa că acolo ar trebui să se afle sufrageria.

Spațiul din dreapta, unde inițial fusese probabil sala de audiții muzicale, avea un aer foarte ospitalier, cu scaune confortabile și taburete în ton, toate tapițate în verde-închis, cu motive florale. Șemineul superb în stil Ludovic al XV-lea era mai fascinant în realitate decît în fotografiile pe care le văzuse. Spațiul de deasupra șemineului era împodobit cu sculpturi pînă în tavan reprezentînd siluete grecești, îngerași, ciorchini de struguri, ananași, iar în zona centrală, lăsată fără ornamente, se afla un tablou din școala lui Rembrandt.

Cît de frumos e, gîndi ea, comparînd în sinea ei ceea ce vedea cu imaginea nespus de mizeră a unui interior cu cămin pe care îl fotografiase pe furiș pentru revista *Newsmaker*.

Deodată își dădu seama că servitoarea îi spusese ceva.

– Ah, scuzați-mă, răspunse ea, admiram lucrurile din jur.

Servitoarea era o tînără drăguță cu ochi negri și ten măsliniu.

– Frumos, nu-i așa? o întrebă ea. E o adevărată plăcere să lucrezi aici. Acum o să vă conduc la domnul doctor Lane.

Biroul lui era încăperea cea mai mare dintr-un apartament cu birouri, situat în partea din spate a clădirii. O ușă de mahon separa această zonă de restul parterului. În timp ce Maggie o urma pe servitoare de-a lungul coridorului mochetat, își aruncă o privire într-un birou ce rămăsese cu ușa deschisă și observă o figură cunoscută: Janice Norton, soția avocatului Nualei, stătea la o masă.

Nu știam că lucrează aici, își spuse Maggie. Dar, în general, nu prea știu multe despre oamenii ăștia, nu?

Privirile li se întîlniră și Maggie se simți cam stingherită. Nu-i scăpase expresia de dezamăgire amară de pe chipul lui Malcolm Norton cînd doamna Woods le dezvăluise faptul că Nuala renunțase la vînzarea casei. Dar fusese amabil la priveghi

și la înmormîntare, ieri, și dăduse de înțeles ca ar vrea să stea de vorbă cu ea să afle ce are de gînd cu casa.

Se opri o clipă să o salute pe doamna Norton, apoi o urmă pe servitoare de-a lungul coridorului, spre biroul de pe colț.

Servitoarea bătu și, după ce fu poftită să intre, îi deschise ușa lui Maggie, se dădu un pas înapoi și o închise după ce Maggie intră.

Doctorul Lane se ridică de la birou și veni să o întîmpine. Avea un zîmbet amabil, dar lui Maggie i se păru că o studiaza cu o privire de specialist. Vorbele lui îi confirmară această impresie.

– Doamnă Holloway, sau Maggie, dacă-mi dai voie, mă bucur că te-ai mai liniștit. Ieri ai avut o zi foarte grea, știu.

– Sînt convinsă că a fost o zi grea pentru toți cei care au iubit-o pe Nuala, spuse Maggie încet. Dar acum sînt îngrijorată din pricina doamnei Shipley. Cum se simte în dimineața asta?

– A avut iar o criză aseară, dar am trecut pe la ea de curînd și se pare că e bine. Abia așteaptă să te duci pe la ea.

– Cînd am vorbit cu ea în dimineața asta, m-a rugat foarte mult s-o duc pînă la cimitir. Credeți că se poate?

Lane îi făcu semn spre scaunul de piele din fața biroului:

– Ia loc, te rog, îi spuse el și se întoarse la propriul lui scaun. Aș fi vrut să mai aștepte cîteva zile, dar, cînd doamna Shipley își pune ceva în minte... nimic n-o determină să renunțe. Sînt convins că ambele crize minore de ieri s-au datorat emoției puternice provocate de moartea Nualei. Erau foarte apropiate. Aveau obiceiul ca, după lecțiile de artă ale Nualei, să se ducă în garsoniera doamnei Shipley, să stea la taclale și să bea un pahar, două, de vin. Le ziceam că sînt ca două școlărițe. Dar, sincer vorbind, le făcea probabil bine amîndurora și știu că doamnei Shipley îi vor lipsi aceste vizite.

Doctorul zîmbi și continuă șirul amintirilor:

– Nuala mi-a zis odată că, dacă ar suferi o lovitură la cap, cînd și-ar reveni și ar fi întrebată cîți ani are, ar spune că douăzeci și doi. Sufletește, îmi explica ea, chiar avea douăzeci și doi de ani.

Apoi își dădu seama ce spusese și o privi șocat:

– Vai, scuză-mă! Cît de neatent am fost!

Lovitură la cap, repetă Maggie în gînd. Dar, părîndu-i rău că bărbatul din faţa ei e atît de stînjenit, spuse:

– Vă rog, nu vă cereţi scuze! Aveţi dreptate. Sufleteşte, Nuala nu a avut niciodată mai mult de douăzeci şi doi de ani. Ezită, apoi se hotărî să încerce. Domnule doctor, vreau să vă întreb un lucru. V-a spus vreodată Nuala că o îngrijorează ceva? Adică, avea vreo problemă de sănătate de care v-a vorbit?

El clătină din cap.

– Nu, nu de sănătate. Dar cred că Nuala avea alte probleme: i se părea că va fi nevoită să renunţe la independenţă. Mă gîndesc că, dacă ar fi trăit, pînă la urmă s-ar fi hotărît să se mute aici. Era mereu preocupată de preţul relativ mare al apartamentului ales de ea, cu un dormitor în plus. Dar, după cum spunea, avea nevoie de un atelier în care să poată lucra şi pe care să-l încuie cînd a terminat. Făcu o pauză. Nuala îmi zicea ca e cam dezordonată, dar că în atelierul ei domneşte mereu un haos organizat.

– Atunci credeţi că a renunţat la vînzarea casei şi şi-a făcut în pripă testamentul doar dintr-un acces de panică?

– Da, aşa cred, îi răspunse doctorul şi se ridică. O s-o rog pe Angela sa te conducă pînă sus, la doamna Shipley. Şi, dacă mergeţi pînă la urmă la cimitir, ai mare grijă de ea, te rog. Dacă da vreun semn de slăbiciune, întoarceţi-vă imediat. Familiile rezidenţilor noştri ne-au dat vieţile lor în grijă şi noi luăm această responsabilitate foarte în serios.

18

MALCOLM NORTON se afla la biroul lui din strada Thames şi îşi consulta agenda pentru ziua respectivă. Acum era *complet* goală, după ce contramandase întîlnirea de la ora două.

N-ar fi fost un caz deosebit – doar o gospodină tînără care își dadea în judecată vecinul pentru că o mușcase cîinele lui. Dar cîinele mai fusese reclamat o dată de un alt vecin, care se apărase de el cu o măturǎ, așa că aproape sigur că și compania de asigurări vroia ca problema să se rezolve, cu atît mai mult cu cît cîinele reușise să fugă din curte pe o poartă lăsată deschisă din neglijență.

Numai că dosarul era *prea* simplu. Femeia sunase să-l anunțe că hotărîrea companiei de asigurări era în favoarea ei. Adică am scăpat printre degete trei sau patru mii de dolari, își spuse Norton mohorît.

Și încă nu-i venea să creadă că Nuala Moore, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de a muri, anulase în secret înțelegerea de a-i vinde casa. Acum era încurcat cu ipoteca de două sute de mii de dolari pe propria lui casă.

Fusese un adevărat coșmar s-o convingă pe Janice să semneze și ea pentru ipotecarea casei. În cele din urmă îi spusese despre modificarea ce urma să fie adusă legii referitoare la protejarea zonelor litorale și despre profiturile pe care spera să le realizeze revînzînd proprietatea Nualei Moore.

– Uite ce e, spusese el încercînd să-i argumenteze, te-ai săturat să lucrezi la cămin. Doar aud asta în fiecare zi. E o vînzare absolut legală. E nevoie de atîtea reparații la casa aia. Cel mai rău lucru care s-ar putea întîmpla ar fi ca noua lege să nu fie adoptată, dar nu e cazul. Așa că ipotecăm casa Nualei ca s-o renovăm și, după ce am aranjat-o, o vindem cu trei sute cincizeci de mii.

– O a doua ipotecă, spusese ea cu sarcasm. Măi, măi, ce mai om de afaceri. Deci, eu îmi las servicul. Și tu ce ai de gînd să faci cu averea astfel obținută, după ce se adoptă legea?

Firește, nu era pregătit să raspundă la întrebarea asta. Pînă nu vindea. Dar asta, firește, era exclus acum. Cel puțin pînă nu se schimbau lucrurile. Încă mai auzea vorbele furioase ale Janicei, cînd se întorsesera acasă vineri seara:

– Deci avem acum o ipotecă de două sute de mii de dolari şi am mai făcut şi alte cheltuieli ca să obţinem ipoteca. Să te cari imediat la bancă s-o plăteşti. N-am de gînd să-mi pierd casa.

– Dar n-o s-o pierzi, spuse el, cerîndu-i să aibă răbdare pînă rezolvă lucrurile. I-am şi zis lui Maggie Holloway că vreau să mă întîlnesc cu ea. Ştie că e vorba de casă. Crezi că o să vrea să stea în casa unde a fost omorîtă mama ei vitregă? Domnişoara Holloway o să-şi ia tălpaşiţa din Newport cît de repede,iar eu o să-i explic pe îndelete că, de-a lungul anilor, le-am fost de mare ajutor Nualei şi lui Tim Moore, fără să le cer onorariul meu obişnuit. Pînă săptămîna viitoare o să se învoiască să-şi vîndă casa.

Trebuie să se învoiască să-şi vîndă casa, îşi spuse el posomorît. Numai aşa va reuşi să iasă din încurcătura asta.

Sună interfonul. Ridică receptorul.

– Da, Barbara, spuse el pe un ton oficial.

Se ferea să aibă un ton prea intim cînd ea era în biroul de alături. Nu putea fi niciodată sigur dacă e singură sau se mai află cineva acolo.

Din tonul pe care îl avea astăzi, îşi dădu seama că era singură.

– Malcolm, pot să stau de vorbă o clipă cu tine?

Doar atît îi spuse, dar el simţi imediat că s-a întîmplat ceva.

Un minut mai tîrziu, stătea pe scaunul din faţa lui, cu mîinile încrucişate în poală, ochii ei căprui şi frumoşi evitîndu-i privirea.

– Malcolm, nu ştiu cum să încep, aşa că mai bine îţi zic direct. Nu mai pot să stau aici. M-am simţit mizerabil zilele astea. Ezită o clipă, după care adăugă: Chiar dacă te iubesc atît de mult, nu pot trece peste faptul că eşti însurat cu o altă femeie.

– M-ai văzut cu Janice. Ştii ce relaţii sînt între noi.

– Dar e totuşi soţia ta. E mai bine aşa, crede-mă. O să mă duc în vizită la fata mea în Vail cîteva luni. Pe urmă, cînd mă întorc, o să-mi găsesc un alt serviciu.

– Barbara, nu poţi să dispari aşa, pur şi simplu, o rugă el panicat dintr-o dată.

Ea îi zîmbi trist.

– Nu în clipa asta. N-aș face așa ceva. Îți dau un preaviz de o săptămînă.

– Pînă atunci o să mă despart de Janice, *îți promit. Te rog* să rămîi! *Nu te pot lăsa* să pleci.

Nu după tot ce am făcut ca să te păstrez! își spuse el disperat.

19

DUPĂ CE Maggie o luă pe Greta Shipley de la cămin, se duseră să cumpere flori. Cînd se îndreptau cu mașina spre cimitir, Greta îi povesti lui Maggie despre prietenia ei cu Nuala.

– Pe cînd aveam amîndouă șaisprezece ani, părinții ei închiriaseră aici o vilă. Era o fată așa de drăguță și de plăcută. Pe vremea aia eram de nedespărțit, iar ea avea mulți admiratori. Ei, și Tim Moore îi tot dădea tîrcoale. Pe urmă, tatăl ei a fost transferat la Londra și s-a dus cu el, apoi a urmat școala tot acolo. Mai tîrziu am aflat că s-a măritat. O vreme n-am mai știut una de cealaltă, lucru pe care l-am regretat mereu.

Maggie conducea mașina pe străzile liniștite care duceau spre cimitirul Sfînta Maria din Newport.

– Și cum v-ați reîntîlnit? o întrebă ea.

– Asta a fost abia acum douăzeci și unu de ani. Într-o bună zi, sună telefonul. Cineva cere cu Greta Carlyle. Vocea mi-era cunoscută, dar nu știam exact de unde s-o iau. I-am spus că *eu* sînt Greta Carlyle Shipley, iar Nuala a scos un chiuit: „Bravo, Gret. L-ai dat gata pe Carter Shipley!"

Lui Maggie i se părea că glasul Nualei venea de pe buzele tuturor. Îl auzise cînd doamna Woods vorbise despre testament, cînd doctorul Lane își amintise cum ea se simțea de douazeci și

doi de ani, şi acum, în amintirile doamnei Shipley despre acelaşi gen de revedere caldă pe care o traise şi Maggie însăşi, cu nici două săptămîni în urmă.

Deşi în maşină era cald, Maggie se înfioră. Gîndul la Nuala îi aducea în minte aceeaşi întrebare: făptaşul intrase în casă găsind uşa de la bucătărie descuiată sau Nuala deschisese chiar ea, ca să-i dea drumul înăuntru unui cunoscut, cuiva în care avea încredere?

Sanctuar, îşi spuse Maggie. Casele noastre ar trebui să fie ca nişte sanctuare pentru noi. Oare Nuala se rugase de el să n-o omoare? Cît timp fusese conştientă de grindina de lovituri primite în cap? Şeful poliţei, Brower, crede că, oricine ar fi fost cel care a omorît-o pe Nuala, acesta căuta ceva şi, dupa toate aparenţele, nu a găsit ce voia.

– ... aşa că am reluat relaţia noastră de acolo de unde rămăsese şi am redevenit cele mai bune prietene, continuă Greta. Nuala mi-a spus că a rămas văduvă de tînără, apoi s-a recăsătorit şi că cea de-a doua căsnicie a fost o mare greşeala, în afară de faptul că existai tu. Era aşa de scîrbită de casătorie, încît zicea că, de s-ar fi rupt cerul şi pămîntul, şi tot n-ar mai încerca o dată, dar la vremea respectivă Tim era văduv şi au început să iasă în oraş împreună. Într-o dimineaţă, m-a sunat şi mi-a zis: „Gret, nu vrei să faci alpinism într-o prăpastie? S-a crăpat pămîntul". Se logodise cu Tim. Cred că n-am mai văzut-o niciodata aşa de fericită.

Ajunseră la poarta cimitirului. Le întîmpină un înger cu braţele desfăcute, scupltat în calcar.

– Ca să ajungem la mormînt, o luăm la stînga, apoi pe deal, spuse doamna Shipley, dar, firesţe, ştii şi tu asta. Ai fost aici ieri.

Ieri, gîndi Maggie. Chiar se petrecuse abia ieri?

Parcară în vîrful dealului şi mersera de-a lungul aleii care ducea la mormîntul Nualei, Maggie ţinînd-o strîns de braţ pe Greta Shipley. Pamîntul fusese deja bătatorit şi se plantase la loc iarba verde şi deasă, care crea o atmosferă de linişte sub semnul veşniciei. Nu se auzea decît şuierul vîntului prin frunzele ruginii ale unui arţar din apropiere.

Doamna Shipley puse florile pe mormînt şi schiţă un zîmbet.

– Nualei îi plăcea copacul acela înalt. Spunea că, atunci cînd îi va veni vremea, vrea multă umbră ca să nu i se strice tenul de prea mult soare.

Rîseră uşor şi se pregătiră de plecare. Dar Greta ezită.

– Ţi-aş cere prea mult dacă te-aş ruga să ne oprim o clipă şi la mormintele altor prietene? Am păstrat cîteva flori şi pentru ele. Două sînt aici, la Sfînta Maria. Celelalte sînt la Sfînta Treime. Drumul ăsta duce direct acolo. Cele două cimitire sînt unul lîngă altul, iar poarta dintre ele e totdeauna deschisă în timpul zilei.

Nu le luă mult să facă şi celelalte cinci vizite. Pe piatra de pe ultimul mormînt scria: „Constance Van Sickle Rhinelander". Maggie observă că data morţii era de acum două săptămîni.

– Vă era prietenă apropiată? întrebă Maggie.

– Nu chiar aşa de apropiată ca Nuala, dar locuia la Conacul Latham şi ajunsesem s-o cunosc foarte bine. Apoi făcu o pauză. S-a dus aşa, dintr-o dată, continuă ea, apoi se întoarse spre Maggie şi zîmbi. Mai bine mă întorc. Am cam obosit. E aşa de greu să pierzi atîţia oameni la care ţii.

– Ştiu, îi răspunse Maggie. O cuprinse pe bătrînă pe după umeri şi simţi cît era de firavă.

În cele douăzeci de minute cît făcură drumul înapoi spre cămin, Greta Shipley aţipi. Cînd ajunseră la Conacul Latham, deschise ochii şi se scuză:

– Pe vremuri, aveam atîta energie. Toată familia mea era aşa. Bunica era încă în puteri la nouăzeci de ani. Am început să mă gîndesc că m-am lăsat prea mult aşteptată.

Cînd Maggie o conduse înăuntru, Greta spuse ezitînd:

– Maggie, sper că o să mai treci pe la mine înainte de a pleca. Cînd te întorci la New York?

Maggie se trezi spunînd foarte convinsă:

– Aveam de gînd să stau două săptămîni şi asta o să şi fac. O să vă sun pînă la sfîrşitul săptămînii ca să fixăm o întîlnire.

Abia după ce se întoarse în casa Nualei şi puse ibricul pe foc îşi dădu seama că o frămînta ceva. O frămînta ceva în legătură

cu Greta Shipley şi cu vizita lor la cele două cimitire. Ceva nu era în ordine. Dar *ce* anume?

20

BIROUL LUI Liam Moore Payne dădea spre Boston Common. După ce părăsise agenţia de brokeraj la care lucra şi îşi deschisese propria lui firmă de investiţii, fusese nespus de ocupat. Clienţii prestigioşi pe care îi adusese cu sine îi solicitau sfaturile personale, şi chiar le primeau, cîştigîndu-le astfel încrederea deplină.

Nu voise s-o sune pe Maggie prea devreme, dar cînd se hotărîse să o facă, la 11.00 dimineaţa, fusese dezamăgit să nu dea de ea. După aceea, îi ceruse secretarei s-o caute din oră în oră, dar se făcuse aproape cinci cînd primi în cele din urmă vestea că la telefon e domnişoara Holloway.

– Maggie, în sfîrşit, începu el, apoi se opri. Ce sfîrîie acolo, un ceainic?

– Da, stai puţin, Liam. Tocmai îmi făceam un ceai.

Cînd ridică iar receptorul, Liam îi spuse:

– Mi-era teamă că te-ai hotărît să te întorci acasa. Nu te-aş condamna dacă nu te-ai simţi prea bine în casa aia.

– Am mereu grija să încui uşa, îi spuse Maggie, apoi adaugă aproape pe nerăsuflate: Liam, ce bine-mi pare că m-ai sunat. Vreau să te întreb ceva. Ieri, după ce mi-ai adus valizele aici, ai avut o discuţie cu Earl despre mine?

Liam ridică din sprîncene:

– Nu prea. Ce ţi-a venit?

Îi povesti cum apăruse Earl pe neaşteptate la uşa de la bucătarie.

– Adică avea de gînd să verifice ușa fără sa te anunțe? Cred că glumești.

– Nu glumesc deloc. Și trebuie să-ți spun că m-a cam speriat. Și așa și tremura inima-n mine că stau singură aici, și uite că mai apare și el în felul ăsta... În plus, a început să-mi dea nu știu ce citat despre tristețea și bucuria care se transmit de la suflet la suflet. Cam ciudat.

– E unul dintre citatele lui preferate. Nu cred că am asistat la vreun curs de-al lui în care să nu includă și citatul ăsta. Și mie-mi dă fiori. Liam făcu o pauză, apoi ofta. Maggie, Earl e vărul meu și țin la el, dar e un tip cam ciudat și, fără îndoială, e obsedat de moarte. Vrei să stau de vorba cu el despre vizita pe care ți-a făcut-o?

– Nu, nu cred. Dar o să aduc un lăcătuș să-mi pună un zăvor la ușa.

– Sînt destul de egoist ca să înțeleg din asta că ai de gînd să mai stai un timp la Newport.

– Cel puțin cele două săptămîni planuite inițial.

– O să trec pe-acolo vineri. Vrei să iei masa cu mine?

– Mi-ar face plăcere.

– Maggie, adu lăcătușul ăla chiar azi, bine?

– Mîine dimineață, la prima oră.

– Bine. O să te sun mîine.

Liam puse încet receptorul în furcă. Oare cît de multe ar trebui să-i spună lui Maggie despre Earl, se întrebă el. Nu voia s-o sperie avertizînd-o, deși...

O să se gîndească ce-i de făcut.

21

LA CINCI fără un sfert, Janice Norton încuie sertarele biroului unde lucra la Conacul Latham. Contrar obiceiului, trase de mînerul fiecărui sertar, să se convingă că era într-adevăr

încuiat. O măsură de precauţie pe care ar fi bine să şi-o ia şi William Lane, gîndi ea cu sarcasm.

Asistenta lui Lane, Eileen Burns, lucra zilnic numai pînă la două, iar după aceea Janice o înlocuia atît la contabilitate, cît şi ca asistentă. Zîmbi gîndindu-se că accesul nelimitat la biroul lui Lane îi fusese nespus de util de-a lungul anilor. Şi tocmai acum, după ce copiase din încă două dosare informaţiile pe care le dorea, avea sentimentul că ar trebui să se oprească. Un fel de premoniţie.

Ridică din umeri. Ei, oricum terminase, copiile şi le pusese în geantă, iar originalele se aflau acolo unde le era locul, în biroul lui Lane. N-avea nici un sens să-şi mai facă probleme.

Ochii i se îngustară de satisfacţie cînd îşi aminti de şocul care i se citea pe chip soţului ei cînd Irma Woods le spusese despre testamentul făcut în pripă de Nuala Moore. De atunci, ce plăcere îi făcea să-l tot cicălească să restituie ipoteca pe propria lor casă!

Ştia, firește, că n-o să facă asta. Malcolm era predestinat să bîntuie veşnic în lumea unor vise irealizabile. Îi luase prea mult să-şi dea seama de asta, dar ochii i se deschiseseră de cînd lucra la Latham. Unii dintre rezidenţii de acolo nu proveneau dintr-un mediu foarte elegant, dar, cum se zice, mîncaseră totuşi de mici cu o linguriţă de argint; nu avuseseră niciodată grija banilor. Alţii erau ca Malcolm, cu sînge albastru, cu o genealogie care pornea de la primii colonişti şi ducea, înapoi în timp, pînă la marea aristocraţie, şi chiar pînă la capetele încoronate ale Europei, nespus de mîndri că erau stră-stră-nepoţii, sau cine ştie ce rudă de spiţa a noua a prinţului regent din vreun amărît de ducat.

Totuşi, cei cu sînge albastru care locuiau la Latham se deosebeau de Malcolm printr-un amănunt important. Nu se bazaseră doar pe arborele lor genealogic. Porniseră în viaţă să-şi realizeze propriile lor averi. Sau se căsătoriseră cu cineva cu avere.

Malcolm însă nu, îşi spuse ea. O, nu chipeşul, blajinul, curtenitorul, binecrescutul Malcolm. La nuntă, toate prietenele o invidiaseră, în afară de Anne Everett. În ziua aceea, la toaleta

de la clubul de iahting, o auzise din întîmplare pe Anne cum vorbea de Malcolm făcîndu-l „un mutunache".

Caracterizarea asta i se întiparise în minte, fiindcă chiar de-atunci, din ziua aceea care ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viaţa ei, îmbrăcată aşa cum era, ca o prinţesă, în atîtea valuri de satin, îşi dăduse seama că Anne avea dreptate. Altfel spus, ca în poveste, *se măritase cu broasca.* Şi îşi petrecuse apoi treizeci şi ceva de ani încercînd să transforme minciuna în realitate. Ce pierdere de vreme!

Atîţia ani în care invitaseră la cină clienţi sau posibili clienţi, ca să-i vadă apoi cum îşi pun conturile substanţiale la dispoziţia altor avocaţi, lăsîndu-l pe Malcolm să roada numai oase. Dar acum, chiar şi dintre aceştia, *cei mai mulţi* îl părăsiseră.

Apoi, insulta supremă. După ce că fusese alături de el în toţi aceşti ani, deşi ştia ca ar fi reuşit mai bine dacă ar fi lucrat de una singură, dar se agăţa cu încăpăţînare de puţina demnitate ce-i mai rămăsese, aflase că-i făcea ochi dulci secretarei şi avea de gînd să scape de *ea!*

Dacă ar fi fost cu adevărat bărbatul pe care-l credeam cînd m-am măritat cu el! gîndea Janice cînd se ridică de pe scaun şi începu să-şi rotească umerii înţepeniţi. Sau măcar dacă ar fi bărbatul care *se crede!* Atunci chiar că *aş fi avut* lîngă mine un prinţ.

Îşi netezi fusta, urmărindu-şi cu plăcere conturul taliei subţiri şi a şoldurilor înguste. În primele zile de căsnicie, Malcolm o comparase cu un cal pur sînge, suplu, cu gîtul lung, picioare zvelte, glezne subţiri şi puternice. Un pur sînge frumos, adăugase el.

Fusese frumoasă în tinereţe. Dar uite cum am ajuns, îşi spuse ea cu tristeţe.

Cel puţin corpul şi-l menţinuse în formă. Dar asta nu datorită vizitelor regulate la piscină şi zilelor minunate petrecute pe terenul de golf, alături de prietenii ei cu dare de mînă. Nu, îşi petrecuse viaţa lucrînd din greu – mai întîi ca agent imobiliar, apoi, în ultimii cinci ani, fusese contabilă aici.

Își amintea că, agent imobiliar fiind, văzuse de atîtea ori cu jind cum cîte un teren se vindea dintr-o suflare, pentru că proprietarii aveau nevoie de bani. De cîte ori nu-și spusese: „Dacă aș avea eu banii ăștia..."

Ei bine, acum îi avea. Acum putea să încerce. Iar Malcolm habar n-avea.

N-o să mai fie nevoită să calce vreodată prin locul ăsta! își spuse ea încîntată. Și ce dacă pînă și în birouri erau covoare Stark și draperii de brocart? O fi frumos, dar e totuși un cămin de bătrîni – anticamera spre Cel de Sus – și, la cincizeci și patru de ani, se apropia dureros de repede de vîrsta cînd ar deveni chiar ea candidată la intrarea în cămin. Ei bine, o să plece de aici cu mult înainte să se întîmple asta.

Sună telefonul. Pînă să ridice receptorul, Janice aruncă o privire prin cameră, verificînd dacă nu s-a furișat cineva înăuntru, în spatele ei.

– Janice Norton, spuse pe un ton sever, ținînd receptorul foarte aproape de gură.

Era telefonul pe care spera sa-l primească. Bărbatul de la celălalt capăt nu se obosi s-o salute și îi zise direct:

– Ei, de data asta, dragul de Malcolm a făcut și el ceva. Amendamentul la legea pentru protejarea zonelor litorale o să fie adoptat cu siguranță. Așa că proprietatea aia o să valoreze o avere.

Ea izbucni în rîs:

– Atunci, nu e cazul să-i faci o contraofertă lui Maggie Holloway?

22

DUPĂ CE sunase Liam, Maggie rămăsesse la masa din bucătărie să bea ceai și să ronțăie niște prăjituri găsite în bufet.

Cutia cu prăjituri părea sa fi fost deschisă de curînd. Se întreba dacă numai cu cîteva zile înainte Nuala nu-şi petrecuse tot aici seara, bînd ceai, făcînd planuri pentru petrecere. Găsise o listă de cumpărături lîngă telefon: pulpe de miel, fasole verde, morcovi, mere, struguri, cartofi, fursecuri asortate. Apoi, mai era notată o observaţie, după cum îi stătea Nualei în fire: „Uitat ceva. Vezi prin magazin." Şi era clar că Nuala uitase pînă la urmă sa ia lista cu ea.

Ciudat, gîndi Maggie, dar am senzaţia că fiind aici, în casa Nualei, mă aflu iar alături de ea. Mă simt aproape ca şi cum aş fi petrecut aici, cu ea, toţi aceşti ani.

Mai devreme, se uitase într-un album pe care îl găsise în sufragerie şi îşi dăduse seama că fotografiile cu Nuala şi Timothy Moore începeau la un an după ce divorţase de tatăl ei.

Găsise şi un album mai mic, plin cu fotografii de-ale ei din timpul celor cinci ani petrecuţi alături de Nuala. Pe ultimele pagini, erau lipite toate bileţelele pe care i le scrisese Nualei în toţi acei ani.

La sfîrşit, o fotografie care nu fusese prinsă în album, îi înfăţişa pe Nuala, pe tatăl ei şi pe Maggie la cununie. Era atît de fericită că avea o mamă. Iar pe chipul Nualei se citea o fericire la fel de mare. În schimb, tatăl ei avea pe buze un zîmbet reţinut, mirat, după cum îi era firea.

Nu i-a făcut loc în inima lui, îşi spuse Maggie. Am auzit mereu că fusese nebun dupa mama, dar ea murise, iar lîngă el se afla minunata Nuala. Numai el a avut de pierdut cînd l-a părăsit, pentru că nu mai suporta să-i tot caute nod în papură.

Şi eu am avut de pierdut, îşi spuse ea în timp ce punea ceaşca şi farfurioara în maşina de spălat vase. Gestul acesta îi trezi o altă amintire, cînd tata spunea iritat: „Nuala, de ce e aşa de greu să bagi vasele de pe masă direct în maşina de spălat, fără să le mai strîngi teanc în chiuvetă?"

La început, Nuala glumise spunînd că e dezordonată din naștere, dar mai tîrziu ajunsese să-i răspundă: „Doamne, Owen, e prima oară cînd fac chestia asta în ultimele trei zile."

Sau uneori izbucnea în plîns, iar eu alergam după ea și o îmbrățișam, își aminti Maggie cu tristețe.

Era patru și jumătate. Pe fereastra de lîngă chiuvetă se vedea impunatorul stejar de lîngă casă. Ar trebui tuns, gîndi Maggie. Pe o furtună puternică, crengile alea uscate s-ar putea rupe și ar cădea peste casă. Se șterse pe mîini și se întoarse cu spatele la fereastră. Dar ce-i pasa ei? Nu avea de gînd să stea aici. O să facă ordine în toate lucrurile, să vadă care sînt hainele purtabile și mobila bună, ca să le doneze. Dacă ar începe de acum, ar fi gata pînă cînd trebuie să plece. Firește că o să păstreze cîteva amintiri, dar o să renunțe la majoritatea lucrurilor. Se gîndea că, după confirmarea testamentului, o să vîndă casa în starea în care e, dar prefera să fie cît mai goală. Nu vroia ca străinii să cotrobăie prin lucrurile Nualei și să facă, eventual, și comentarii sarcastice.

Începu cu atelierul Nualei.

Peste trei ore, plină de praful de pe dulapurile și comodele înțesate de pensule uscate, tuburi de vopsele întărite, pînze și șevalete mici, Maggie aliniase într-un colț al camerei un număr impresionant de saci cu gunoi.

Și, cu toate că se afla abia la început, chiar acea curățenie superficială schimbase în bine înfățișarea camerei. Își aminti că șeful de poliție Brower îi spusese că intrusul scotocise pe-ndelete în atelier. Era clar că angajații firmei de servicii menajere nu se obosiseră decît să îndese cît mai multe lucruri prin dulapuri, iar ce nu mai încăpuse, rămăsese pe-afară. Rezultatul îi producea lui Maggie o impresie de haos care o deruta.

Dar camera în sine era de-a dreptul impresionantă. Prin ferestrele înalte din podea pînă în tavan, care păreau să fie singura modificare majoră făcută în casă, lumina dinspre nord pătrundea minunat, își spuse Maggie. Cînd Nuala o îndemnase să-și

aducă instrumentele de sculptură, îi promisese ca masa cea lungă o să i se pară o suprafaţă de lucru perfectă. Deşi nu fusese prea sigură că o să le folosească, din dorinţa de a-i face plăcere Nualei adusese un kilogram de lut umed, mai multe armături, cadre pe care să-şi instaleze lucrările şi instrumentele de modelaj.

Maggie cumpăni o clipă. Pe masa aceea ar putea face un portret al Nualei. În jur erau atîtea tablouri cu ea, pe care le putea folosi drept model. Ca şi cum aş avea nevoie de ele, îşi spuse Maggie. I se părea că are chipul Nualei întipărit în minte pentru totdeauna. În afară de a o vizita pe Greta şi de a strînge prin casă, nu prea avea alte planuri. Cum, începînd de duminică, am de gînd să mai stau o săptămînă, ar fi frumos să lucrez ceva, îşi spuse ea, şi ce subiect ar fi mai bun decît Nuala?

Dupa vizita facută la Conacul Latham şi întîlnirea cu Greta Shipley, era convinsă că neliniştea Nualei se datora doar îngrijorării privind efectele schimbării radicale pe care avea de gînd să o facă, vînzînd casa şi mutîndu-se la cămin. Nu pare să fi avut alt motiv de îngrijorare, gîndi ea. Cel puţin eu nu-mi dau seama.

Oftă. Cred că nu am cum să mă conving de asta. Dar dacă făptaşul a dat spargerea la întîmplare, nu a fost riscant să o omoare pe Nuala şi, după aceea, să stea să scotocească prin casă? Oricine a intrat aici, a simţit mirosul de mîncare şi a văzut masa pusă pentru musafiri. Criminalul ar fi trebuit să se teamă că ar putea veni cineva în timp ce el scotocea prin casă, îşi spuse ea. Doar dacă nu aflase că cina urma să fie la opt şi că eu abia voi sosi pe la acea oră.

E o posibilitate, îşi spuse ea. Cu siguranţă a fost cineva care ştia de planurile ei din seara aceea şi poate chiar a luat parte la pregătiri.

– Nuala nu a fost omorîtă de un *hoţ întîmplator*, spuse ea cu glas tare.

Se gîndi la cei invitaţi la cină. Ce ştia despre ei? Absolut nimic.

În afară de Liam. Doar pe el îl cunoştea. Datorită lui se reîntîlnise cu Nuala şi pentru asta îi va fi veşnic recunoscătoare. Şi mă mai bucur că şi el a avut aceeaşi părere despre vărul lui, Earl, gîndi ea. Cînd a apărut aici, chiar că m-a speriat.

Data viitoare, cînd mai vorbea cu Liam, avea de gînd să-l întrebe de Malcolm şi Janice Norton. Chiar în timpul acela scurt din cursul acestei dimineţi, cînd o salutase pe Janice, la Conacul Latham, sesizase ceva pe chipul femeii. Părea mînie. Din cauza vînzării anulate? se întrebă Maggie. Cu siguranţă că existau o mulţime de alte case ca asta în Newport. Nu putea fi acesta motivul.

Maggie se duse la masa de lucru şi se aşeză. Îşi privi mîinile împreunate şi înţelese că abia aşteptau să atingă lutul. Îşi dăduse seama că, de fiecare dată cînd voia să se gîndească la ceva pe îndelete, modelatul lutului o ajuta să găsească o soluţie sau, cel puţin, să ajungă la o concluzie.

Ceva o deranjase astăzi, ceva ce remarcase în mod inconştient. Înregistrase mental un lucru care însă, în momentul respectiv, nu-i atrăsese atenţia. Ce anume ar putea fi? se întreba ea. Revăzu clipă cu clipă ce făcuse în ziua aceea, de cînd se sculase, vizitase în fugă parterul Conacului Latham şi se întîlnise cu doctorul Lane, şi pînă la plimbarea cu Greta Shipley prin cele două cimitire.

Cimitirele! îşi spuse Maggie şi se ridică. Asta e! gîndi ea. Ultimul mormînt la care se duseseră, al acelei Rhinelander, care murise cu două săptămîni înainte, acolo am remarcat ceva.

Dar ce anume? Oricît încerca, nu reuşea să-şi dea seama ce o contrariase.

Dimineaţă, o să mă întorc la cimitir şi o să mă uit mai bine în jur, hotărî ea. O să-mi iau şi aparatul de fotografiat şi, dacă n-o să văd exact ce este, o să fac fotografii. Poate o să-mi dau seama ce mă frămîntă după ce le developez.

Avusese o zi grea. Se hotărî să facă o baie, să-și prepare o omletă, apoi să se ducă la culcare și să mai citească din cărțile despre Newport.

În timp ce cobora pe scări, auzi că sună telefonul din dormitorul Nualei. Se grăbi să răspundă, dar nu mai apuca să auda decît un clic în receptor.

Oricine o fi fost, probabil că nu m-a auzit, gîndi ea, dar nu-i nimic. Nu prea voia să vorbească în acest moment cu nimeni.

Ușa de la dulapul din dormitor era deschisă, iar în lumina de pe hol se vedea ansamblul de seară bleu pe care îl purtase Nuala la reuniunea de la restaurantul Cele Patru Anotimpuri. Era aruncat la întîmplare pe un umeraș.

Un ansamblu scump. Gîndul că s-ar putea șifona dacă ar rămîne așa, o făcu pe Maggie să se ducă la dulap să-l agațe cum trebuie.

În timp ce netezea materialul, i se paru că aude un zgomot înăbușit, ca și cum ar fi căzut ceva. Se uită în jos, la mormanul de cizme și pantofi de pe fundul dulapului și își zise că, dacă *a căzut* într-adevăr ceva, n-are decît să mai aștepte.

Închise ușa de la dulap și ieși din cameră, îndreptîndu-se spre baie. Singurătatea de care se bucura în multe după-amieze în apartamentul ei din New York nu-i mai făcea plăcere în casa asta cu broaște șubrede la uși și unghere întunecoase, în casa asta unde avusese loc o crimă – comisă poate de cineva pe care Nuala îl considera prieten.

23

EARL BATEMAN nu avusese de gînd să plece la Newport marți dupa-amiază. Abia în timp ce-și pregătea un curs pe care urma sa-l susțină vinerea viitoare, își dădu seama că avea nevoie,

ca material ilustrativ, de niște diapozitive pe care le pastra în muzeul din incinta Morgii Bateman. Casa strâ-strâ-strâbunicului lui, modesta casă victoriană și acrul de pământ pe care fusese construită erau separate de zece ani de clădirea principală și de terenul aferent.

Din punct de vedere tehnic, muzeul, fiind particular, nu era deschis publicului. Nu putea fi vizitat decît pe baza unei cereri scrise, iar Earl îi însoțea personal pe puținii vizitatori. Verii îl ironizau mereu cînd vorbea de „Valea Morții", cum numeau ei micul lui muzeu, dar el le răspundea tăios și fără pic de umor că, de-a lungul istoriei, oamenii, indiferent de cultura din care faceau parte sau de educația pe care o primeau, dădeau o mare importanță ritualurilor legate de moarte.

De-a lungul anilor, strînsese un număr impresionant de materiale despre moarte: diapozitive și filme, bocete înregistrate pe bandă; poeme epice grecești; picturi și gravuri, ca tabloul apoteotic înfățișîndu-l pe Lincoln primit în rai; reproducerea la scară a Taj Mahalului și a piramidelor; mausolee africane din lemn de esență tare, cu ornamente de alamă; ruguri funerare indiene; sicrie din timpurile noastre; tobe; ghiocuri, umbrele și săbii; statuete reprezentînd cai fără călăreți, cu scara de la șa întoarsă; veșminte de doliu din diferite epoci.

„Veșmintele de doliu" erau chiar subiectul prelegerii pe care urma să o țină membrilor unui grup de studiu cu care tocmai discutase o serie de cărți despre ritualuri de înmormîntare. Cu ocazia asta, voia să le arate diapozitivele care înfățișau costumele din muzeu.

Materialele video animă întotdeauna o prelegere, își spuse el în timp ce-și continua drumul pe Autostrada 138, traversînd Podul Newport. Pînă anul trecut, își încheia prelegerile despre îmbrăcăminte cu un diapozitiv care înfățișa un pasaj din *Ghidul de Etichetă al lui Amy Vanderbilt*, din 1952, în care autoarea era de părere că pantofii de lac nu sînt niciodată potriviți pentru o înmormîntare. Textul era însoțit de fotografii cu încălțăminte de

lac, de la botoşei pentru copii, pînă la pantofi escarpin pentru femei şi pantofi de seară pentru bărbaţi, cu botul încovoiat, toate, îşi spunea el, deosebit de excentrice.

Dar acum se gîndise la o abordare nouă pentru finalul prelegerii. „Mă întreb ce vor spune generaţiile viitoare despre noi cînd vor vedea ilustraţii cu văduve în fuste mini roşii şi membri ai familiei îndoliate în blugi şi jachete de piele. Vor încerca oare să deslușească în aceste costumaţii un obicei social şi cultural cu o semnificaţie adîncă, aşa cum încercăm să facem noi cu îmbrăcămintea din trecut? Şi dacă da, nu v-ar plăcea să puteţi trage cu urechea la comentariile lor?"

Se gîndea că e o idee bună. Va mai diminua ceva din neliniştea pe care o provoca mereu cînd povestea cum cei din comunitatea Beerawan îmbrăcau văduvul sau văduva în zdrenţe, din credinţa că sufletul mortului începe să bîntuie prin lume imediat după ce trupul îşi dă suflarea şi ar putea să se arate ostil faţă de cei în viaţă, chiar faţă de cei pe care îi iubise. Aşa că ar fi posibil ca zdrenţele să fi reflectat cuvenita durere şi suferinţa adîncă a îndoliatului.

La muzeu, se tot gîndea la asta în timp ce punea deoparte diapozitivele de care avea nevoie. Simţea o tensiune între Nuala cea moartă şi Maggie cea vie. Maggie era ţinta unei aversiuni. Trebuia s-o prevină.

Ştia pe dinafară telefonul Nualei şi, în lumina difuză a biroului din muzeu, formă numărul. Tocmai se pregătea să închidă, cînd o auzi pe Maggie că răspunde cu răsuflarea tăiată. Dar Earl puse receptorul la loc în furcă.

S-ar putea ca avertismentul să i se pară ciudat, şi nu voia să-l creadă nebun.

– *Nu* sînt nebun, spuse el cu glas tare. Apoi pufni în rîs: Nici măcar nu sînt un om ciudat.

Miercuri, 2 octombrie

24

ÎN CONDIŢII normale, Neil Stephens reuşea sa urmareasca urcuşurile şi coborîşurile bursei cu toata atenţia. Clienţii lui, atît firme cît şi persoane particulare, se bazau pe acurateţea previziunilor lui şi pe spiritul de observaţie datorită căruia sesiza mereu tendinţele. Dar, în cele cinci zile de cînd nu mai reuşise sa dea de Maggie, se trezise că îi zboară gîndul aiurea, cînd ar fi trebuit de fapt sa se concentreze, şi, din cauza asta, fusese nejustificat de aspru cu asistenta lui, Trish.

În cele din urmă, ea rabufni iritata şi îl puse la punct ridicîndu-şi mîna într-un gest care spunea clar: *ajunge*.

– Un tip ca tine nu poate avea decît un motiv să fie aşa de ursuz. În sfîrşit te interesează cineva, iar ea nu se lasă. Ei bine, cred că ar trebui să-ţi zic: „Bun venit cu picioarele pe pămînt", dar adevărul e că-mi pare rău de tine, aşa c-o să încerc să am răbdare cu arţăgoşenia asta a ta.

După un timid „Cine conduce aici?" rămas, de altfel, fără răspuns, Neil se retrase în biroul lui şi încercă iar să-şi amintească numele mamei vitrege a lui Maggie.

Sentimentul apăsator că se întîmplase ceva îl făcu, deşi nu-i statea în fire, să-şi piardă răbdarea cu doi dintre vechii lui clienţi, Lawrence şi Frances Van Hilleary, care îl vizitaseră la birou în aceasta dimineaţa.

Îmbracată într-un taior Chanel, pe care Neil îl recunoscu ca fiind unul dintre preferatele ei, Frances statea dreapta pe marginea unui scaun de piele cu spatar în „zona de atmosferă placuta pentru clienţi" şi îi prezenta un pont despre acţiunile la

o sondă de petrol, pont pe care îl aflaseră la o petrecere. Ochii îi scînteiau în timp ce-i povestea detaliile.

– Compania are sediul în Texas, îi explica ea entuziasmată. Dar de cînd China s-a deschis spre Vest, trimit cei mai buni ingineri acolo.

China! gîndi Neil îngrozit, dar se lăsa la loc pe spătar, încercînd să dea impresia că ascultă cu toată atenţia în timp ce, mai întîi Frances, apoi Lawrence, se ambalară vorbind despre viitoarea stabilitate politică din China, despre preocuparile de acolo faţă de poluare, despre bogatele puţuri de petrol care nu aşteptau decît instalarea unui robinet, şi, firesc, despre averea pe care o puteau face.

Calculînd repede în minte, Neil înţelese consternat că se gîndeau să investească aproximativ trei sferturi din tot ce aveau.

– Uite, aici e prospectul, încheie Lawrence Van Hilleary, întinzîndu-i un dosar lucios.

Neil luă dosarul şi văzu că era exact ceea ce se aşteptase să fie. Pe ultima pagină era tipărit un avertisment cu litere abia lizibile că puteau participa doar aceia care aveau bunuri în valoare de cel puţin o jumătate de milion de dolari, exclusiv casa în care stăteau.

Îşi drese glasul:

– Perfect, Frances şi Lawrence, mă plătiţi să vă dau sfaturi. Sînteţi doi dintre cei mai generoşi oameni cu care am avut vreodată de-a face. Le-aţi dat deja o groază de bani copiilor şi nepoţilor voştri şi aţi făcut acte de binefacere în cadrul familiei, procură pentru accesul la avere, procură pentru cei mici, donaţii. Sînt absolut convins că ceea ce v-a mai rămas n-ar trebui aruncat pe apa sîmbetei cu o asemenea investiţie. Riscul e mult prea mare, şi aş îndrăzni să spun că maşina voastră pierde mai mult combustibil stînd în garaj decît o să vedeţi vreodată ţîşnind din puţurile alea de petrol. N-aş avea niciodată conştiinţa împăcată dacă aş face o tranzacţie ca asta şi vă rog din tot sufletul să nu vă aruncaţi banii pe aşa ceva.

Urmă un moment de tăcere pe care o întrerupse Frances în cele din urmă. Se întoarse spre soţul ei şi îi spuse:

– Dragă, adă-mi aminte să duc maşina la service, la verificat.

Lawrence Van Hilleary dădu din cap şi oftă resemnat:

– Mulţumesc, Neil. Sînt bătrîn şi prost, ce să mai zic?

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi aparu Trish aducînd o tavă cu cafele.

– Domnule Van Hilleary, cei de la Edsel tot mai încearcă sa vă vîndă acţiunile alea?

– Nu, tocmai m-au deturnat cînd eram pe cale să le cumpăr, Trish. Cafeaua asta miroase grozav.

După ce discutară o serie de probleme legate de capitalul lor de investiţii, schimbară subiectul şi soţii Van Hilleary îi povestiră ce planuri aveau.

– Am ajuns amîndoi la şaptezeci şi opt de ani, spuse Lawrence privindu-şi soţia cu tandreţe. Ştiu că arătăm bine, doar că sînt lucruri pe care anul trecut încă le mai făceam, iar acum nu ne mai simţim în stare să le facem... Nici unul dintre copii nu locuieşte pe aici. Întreţinerea casei din Greenwich e foarte scumpă şi, ca să pună capac la toate, menajera noastră tocmai s-a pensionat. Ne gîndim foarte serios să găsim un cămin undeva, prin New England. Am continua să ne ducem în Florida iarna, dar ar fi bine să scăpam de grijile unei case şi ale unui teren.

– Unde anume în New England? întrebă Neil.

– Poate la Cape. Sau poate la Newport. Ne-ar plăcea sa stam aproape de ocean.

– În cazul ăsta aş putea să caut ceva pentru voi la sfîrşit de săptămînă. Le povesti pe scurt cum multe dintre femeile de ale caror impozite se ocupa tatăl lui se mutaseră în Newport, la caminul de la Conacul Latham, şi ca se simţeau foarte bine acolo.

Cînd se ridicară să plece, Frances Van Hilleary îl sărută pe Neil pe obraz.

– Nici un gaz lampant pentru lampioanele din China, îţi promit. Şi anunţă-ne ce ai aflat despre căminul ăla din Newport.

– Sigur că da, răspunse Neil, apoi adăugă în sinea lui: Mîine. Mîine o sa mă duc la Newport şi poate că o să dau din întîmplare peste Maggie.

Ce mai ocazie! îi şopti parcă un glas.

Apoi începu iar să scormonească în amintire. Într-o seară, cînd luaseră cina la reastaurantul Neary, Maggie vorbise cu Jimmy Neary despre vizita pe care urma s-o facă la Newport. Îi spusese lui Jimmy numele mamei vitrege, iar el îi explicase ceva cum că ar fi unul dintre cele mai vestite nume celte vechi. Jimmy trebuie să-şi amintească, îşi spuse el.

Mult mai liniştit, Neil se aşeză la birou să-şi termine treburile pe ziua accea. În seara asta o să ia cina la Neary, hotărî el, după care o să se ducă acasă să-şi facă bagajele. Mîine o să pornească spre nord.

La ora opt în seara aceea, în timp ce Neil îşi termina mulţumit soteul de scoici şi piureul de cartofi, Jimmy Neary apăru lîngă el. Ţinîndu-şi în gînd pumnii strînşi, să-i poarte noroc, Neil îl întrebă pe Jimmy dacă îşi amintea de numele mamei vitrege a lui Maggie.

– Ah, ah, îi răspunse Jimmy. Lasă-mă o clipă. E un nume mare. Ia să vedem. De concentrare, faţa bucălată a lui Jimmy se încreţi. Nieve... Siobhan... Maeve... Cloissa... nu, nu-i nici unul dintre astea. Este..., este..., ah, stai că l-am găsit! Finnuala! Asta înseamnă „blonda" în limba celtă. Iar Maggie povestea că bătrînicii i se zice Nuala.

– Cel puţin am dat de capătul firului. Îmi vine să te pup, Jimmy, îi spuse Neil entuziasmat.

Dar Jimmy se alarmă:

– Nu cumva să îndrăzneşti, îl apostrofă el.

25

MAGGIE NU se aşteptase să doarmă bine, dar, înfăşurată în plapuma moale, cu capul cufundat în pernele cu puf de gîscă,

nu o trezi decît ţîrîitul telefonului din dormitorul cel mare, la nouă şi jumătate.

Simţindu-se pentru prima oară în ultimele zile cu capul limpede şi refăcută, în timp ce se grăbea să răspundă la telefon observă razele strălucitoare ale soarelui ce se întrezăreau pe marginea draperiilor.

Era Greta Shipley. Îi spuse, cerîndu-şi oarecum scuze:

– Maggie, am vrut să-ţi mulţumesc pentru ziua de ieri. A însemnat atît de mult pentru mine. Şi te rog să nu accepţi numai din politeţe, dar spuneai că vrei să strîngi instrumentele de pictura pe care Nuala le-a lăsat aici şi... Ei bine, fiecare are voie, prin rotaţie, să invite pe cîte cineva la cină. Mă gîndeam că, dacă nu ai nici un program, aş putea să te invit în seara asta.

– Nu am nici un program şi mi-ar face mare plăcere, spuse Maggie cu sinceritate. Apoi îi veni un gînd, un fel de imagine mentală. Cimitirul. Mormîntul doamnei Rhinelander. Sau nu asta era? Ceva îi atrăsese atenţia ieri. Dar ce? O să trebuiască să se ducă înapoi. Avea impresia că era vorba de mormîntul doamnei Rhinelander, dar dacă greşea? Trebuie să vadă din nou toate celelalte morminte pe la care trecuse.

– Doamnă Shipley, spuse ea, cît timp stau aici vreau să fac nişte fotografii prin Newport pentru un proiect la care lucrez. Poate suna macabru, dar cimitirele Sfînta Maria şi Sfînta Treime îţi dau o asemenea senzaţie de linişte, de scurgere nesfîrşită a timpului, încît ar fi un cadru perfect pentru ceea ce mă interesează. Ştiu că unele dintre mormintele la care am lăsat flori ieri au în spate un fundal minunat. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Aţi putea sa-mi spuneţi care sînt cele pe care le-am vizitat?

Spera ca explicaţiile ei pripite sa nu i se fi părut bătrînei cusute cu aţă alba. Dar chiar lucrez la un proiect, se încurajă ea.

Însa Gretei Shipley nu i se paru ciudata rugămintea lui Maggie.

– Ah, nu-i aşa că sînt amplasate minunat? Sigur că-ţi pot spune pe unde am fost. Ai la îndemînă un pix şi o foaie?

– Da. Nuala lăsase lîngă telefon un carnețel și un pix.

Peste trei minute, Maggie își notase cum ajunge la fiecare mormînt. De acum, știa că le poate localiza. Numai dacă ar înțelege ce caută de fapt.

După ce închise telefonul, Maggie se dădu jos din pat, se întinse și se hotărî să facă repede un duș, ca să se trezească de-a binelea. O baie calda seara te ajută sa dormi, gîndi ea, un duș rece, să te trezești. Ce bine-mi pare că nu m-am născut acum patru sute de ani. Își aminti ce citise într-o carte depre regina Elisabeta I: „Regina face baie o dată pe lună, fie că are nevoie, fie că nu."

Dușul, care nu se prea potrivea cu eleganta cadă pe picioare, avea un jet puternic și reconfortant. După ce-și aruncă pe ea un halat să se usuce, cu părul încă umed, strîns într-un turban, Maggie coborî la parter și își pregăti un mic dejun ușor, pe care îl duse înapoi în dormitor ca să-l savureze în timp ce se îmbrăca.

Dezamăgită, își dădu seama că hainele lejere aduse pentru concediul pe care urma să-l petreaca împreună cu Nuala nu-i erau de folos în cele două săptămîni de stat aici. În după-amiaza asta putea găsi vreun butic de unde să-și ia încă o fustă sau două și niște bluze sau pulovere. Știa că la Conacul Latham se cerea o îmbrăcăminte oarecum elegantă, în plus, fusese de acord să ia cina cu Liam vineri seară, ceea ce însemna probabil că trebuia sa se îmbrace bine. La New York, Liam alesese restaurante scumpe de fiecare dată cînd o invitase în oraș. Ridică draperia, deschise fereastra din față și, după umezeala rece din ajun, simți briza caldă și blînda, de adevărată toamnă la Newport. Astăzi nu e nevoie de jachetă groasă, hotărî ea. Își alese un tricou alb, blugi, pulover albastru și adidași.

Cînd era gata îmbrăcată, Maggie se opri o clipă sa se studieze în oglinda de la șifonier. Nu mai avea în priviri urmele lacrimilor vărsate pentru Nuala. Ochii îi erau iar limpezi.

Albaştri. De culoarea safirului. Cum îi spusese Paul că are ochii, în seara cînd se cunoscuseră. I se părea ca trecuse o viaţă de atunci. Era domnişoară de onoare la nunta lui Kay Koehler, iar el, cavaler de onoare.

Cina de repetiţie fusese la Country Club, în Chevy Chase, Maryland, lîngă Washington. El se aşezase lîngă ea. Am stat de vorbă toată seara, îşi aminti Maggie. Apoi, după căsătorie, am dansat practic toată noaptea. Cînd m-a luat în braţe, am simţit dintr-o dată că devin eu însămi.

Aveau amîndoi douăzeci şi trei de ani la vremea respectivă. El urma Academia de Aviaţie Militară, iar ea, tocmai terminase masteratul la Universitatea din New York.

Toată lumea zicea că sîntem o pereche aşa de frumoasă, îşi aminti Maggie. Şi ce contrast. Paul era aşa de blond, cu părul lins şi ochii albaştri, de gheaţă, trăsături nordice pe care le moştenise de la bunica lui finlandeză, îi explicase el. Iar eu, celta cu părul închis la culoare.

Timp de cinci ani după ce murise, ea îşi purtase părul cum îi plăcea lui. În cele din urmă, anul trecut, îl scurtase cu cîţiva centimetri, aşa că acum abia îi ajungea pînă la guler. Dar lungimea asta îi punea în evidenţă onduleurile naturale. În plus, coafatul îi dădea mai puţin de furcă, şi pentru Maggie asta era esenţial.

Lui Paul îi mai plăcea şi faptul că nu folosea decît rimel şi un ruj de culoare aproape naturală. Acum, cel puţin pentru ocazii festive, avea un machiaj ceva mai complicat.

Oare de ce îmi vin în minte toate astea acum? se întreba Maggie în dimineaţa asta, în timp ce se pregătea să plece. Dar îşi dădu seama că parcă i-ar fi povestit Nualei. Toate erau lucruri petrecute în anii cînd nu se mai văzuseră, lucruri pe care ar fi vrut să i le împărtăşească. Nuala rămăsese văduvă de tînără. Ea ar fi înţeles.

Acum, Maggie o rugă în gînd pe Nuala să-şi folosească influenţa pe lîngă sfinţii ei ocrotitori ca s-o ajute să afle *ce o*

îndemna să meargă la cimitir, apoi îşi luă tava de mîncare şi o duse înapoi în bucătărie.

Peste zece minute, după ce îşi controlă conţinutul poşetei, încuie de două ori uşa, îşi luă aparatul Nikon şi celelalte instrumente de fotografiat din portbagajul maşinii şi porni spre cimitir.

26

DOAMNA ELEANOR Robinson Chandler sosi la căminul din Conacul Latham la zece şi jumătate, exact la ora la care stabilise întîlnirea cu doctorul William Lane.

Lane îşi primi musafira aristocrată cu şarmul şi politeţea care faceau din el directorul şi medicul curant perfect al căminului. Ştia pe dinafară povestea doamnei Chandler. Numele familiei ei era cunoscut în tot Rhode Island. Mama doamnei Chandler fusese o celebritate din Newport în perioada de înflorire a oraşului, în anii 1890. Ar fi un cîştig extraordinar pentru cămin şi ar putea atrage viitoare noi locatare dintre prietenele ei.

Situaţia ei financiară, deşi impresionantă, era oarecum dezamăgitoare. Reuşise să-şi împrăştie o mare parte din bani pe la numeroasele ei rude. În vîrstă de şaptezeci şi şase de ani, era clar că îşi adusese contribuţia din plin la popularea planetei: avea patru copii, paisprezece nepoţi, şapte strănepoţi, şi, fără îndoială, mulţi alţii care urmau să vină.

Oricum, avînd în vedere numele pe care îl purta, precum şi familia din care provenea, ar fi putut fi convinsă să ia apartamentul cel mai elegant, care îi fusese destinat Nualei Moore, hotărî el. Doar era obişnuită să aibă tot ce-i mai bun.

Doamna Chandler purta un taior bej tricotat şi pantofi eleganţi, cu tocul jos. Ca podoabe, nu avea decît un şirag de perle, cercei cu perle mărunte, o verigheta de aur şi un ceas mic de

aur, dar fiecare piesă era superbă. Trăsăturile ei clasice, încadrate de parul alb ca neaua, îi dădeau o expresie plăcută, rezervată. Lane înțelese perfect că *el* era cel care urma să răspundă la întrebări.

– Sper că înțelegeți că asta e doar o întîlnire preliminară, spuse doamna Chandler. Nu am încă deloc convingerea că sînt pregătită să intru în vreun cămin, oricît de atrăgător ar fi. Aș spune că, din cîte am văzut pînă acum, renovarea acestei clădiri vechi s-a făcut cu un deosebit bun gust.

O asemenea aprobare chiar că e o laudă, gîndi Lane sarcastic. Zîmbi totuși în semn de apreciere.

– Mulțumesc, spuse el și adăugă în sinea lui: Dacă Odile ar fi aici, ce-ar mai turui că o asemenea laudă venită din partea doamnei Chandler înseamnă foarte mult pentru ei, și dă-i, și dă-i...

– Fata mea mai mare locuiește la Santa Fe și vrea foarte mult să mă mut acolo, continuă doamna Chandler.

Dar tu nu vrei să te duci, nu-i așa? gîndi Lane și, dintr-o dată se simți mult mai destins.

– Firește, după ce ați trăit aici atîția ani, e cam greu să faceți o asemenea schimbare mare, spuse el cu înțelegere. Mulți dintre locatarii noștri merg în vizită la familiile lor pentru o săptămînă sau două, după care sînt nespus de bucuroși să se întoarcă la liniștea și confortul de la Conacul Latham.

– Da, sînt convinsă de asta, spuse doamna Chandler pe un ton oarecum indiferent. Înțeleg că aveți mai multe apartamente disponibile.

– De fapt, unul dintre cele mai rîvnite apartamente a devenit disponibil.

– Cine a locuit acolo ultima oară?

– Doamna Constance Van Sickle Rhinelander.

– A, da, firește. Din cîte am înțeles, Connnie a fost destul de bolnavă în ultima vreme.

– Da, din păcate.

Lane nu pomeni de Nuala Moore. O să-i explice că goliseră camera în care avusese de gînd să-și facă atelier, doar din intenția de a o remobila.

Urcară cu liftul la etajul al doilea. Doamna Chandler admiră îndelung terasa cu vedere spre ocean.

– E superb, recunoscu ea. Mi se pare că apartamentul ăsta e de cinci sute de mii de dolari, nu?

– Așa e.

– Ei bine, nu prea am de gînd să cheltuiesc așa de mult. Acum, ca l-am vazut pe ăsta, aș vrea să vizitez și celelalte apartamente disponibile.

Încearcă să scadă din preț, gîndi doctorul Lane și abia se abținu să n-o avertizeze ca o asemenea manevră nu avea nici un rost. Regula de bază a firmei Prestige Residences era sa nu facă reduceri de preț. Altfel, ar fi ieșit discuții dacă s-ar fi aflat ca există persoane cu care s-a încheiat o înțelegere specială.

Doamna Chandler refuză de la bun început garsoniera cu dormitor mic, cu dormitor mijlociu și apoi pe cea cu dormitor mare:

– Nici una dintre ele nu-mi convine. Mi-e teamă că ne pierdem vremea degeaba.

Se aflau la etajul întîi. Doctorul Lane se întoarse și văzu cum Odile se îndrepta spre ei, braț la braț cu doamna Pritchard, care era în convalescență după o operație. Odile le zîmbi, dar, spre ușurarea lui Lane, nu se opri. Uneori își dă și ea seama cînd nu e cazul să se bage în vorbă, gîndi el.

Sora Markey stătea la biroul de la primul etaj. Își ridică privirea cu un zîmbet radios, profesional. Lane abia aștepta să aiba o discuție cu ea. În dimineața asta, doamna Shipley îi spusese că are de gînd să-și monteze un zăvor la ușă, ca să fie sigură că n-o mai deranjează nimeni.

– Femeia aia consideră că o ușă închisă e o provocare, bombanise ea.

Trecură pe lîngă garsoniera doamnei Shipley. Menajera tocmai terminase de făcut curăţenie şi uşa era dată de perete. Doamna Chandler văzu şi se opri.

– Vai, e minunat, se entuziasmă ea, admirînd spaţiul mare de sufragerie cu şemineu în stil renascentist.

– Poftiţi înăuntru, o îndemnă doctorul Lane. Ştiu că doamna Shipley nu s-ar supăra. E la coafor acum.

– Nu intru decît pînă aici. Mă simt o intrusă. Doamna Chandler studie spaţiul rezervat dormitorului şi admiră privelişte minunată a oceanului care putea fi văzut de pe trei laturi ale garsonierei. Cred ar fi de preferat apartamentului celui mare, îi spuse ea. Cît costă o garsonieră ca asta?

– Trei sute cincizeci de mii de dolari.

– Ei, atîta aş fi dispusă să dau. Nu mai aveţi una ca asta disponibilă? La acelaşi preţ, firește.

– Momentan nu, îi răspunse el, apoi adăugă: Dar de ce nu faceţi o cerere? Îi zîmbi. Ne-ar face mare plăcere să fiţi locatara noastră cîndva.

27

DOUGLAS HANSEN stătea la masă şi îi zîmbea recunoscător Corei Gebhart, septuagenară tîfnoasă căreia se vedea în mod clar că îi plac scoicile cu andive înăbuşite pe care le comandase.

E vorbăreaţă, îşi spuse el, nu ca altele cărora a trebuit să le dea atîta atenţie înainte de a putea scoate vreo informaţie de la ele. Doamna Gebhart îşi deschidea sufletul în faţa lui aşa cum se deschide floarea-soarelui spre lumina, iar el ştia că, odată servită cafeaua, îi va fi cîştigat încrederea.

„Nepotul preferat al tuturor", cum îl numise una dintre femeile acelea, şi chiar aşa voia să fie considerat: bărbatul de treizeci de ani, tandru şi plin de solicitudine, care le acorda toate micile atenţii curtenitoare pe care nu le mai primiseră de ani de zile.

Mese intime şi mici bîrfe la un restaurant select, destinat gurmanzilor, ca acest Bouchard, sau într-un loc ca Chart House, unde priveliştea minunantă putea fi savurată cu nişte homari excelenţi pe masă. Mîncarea era urmată de o cutie cu bomboane pentru cele care comandau desert dulce la sfîrşit, flori pentru cele care se confesau cu poveşti de demult, din vremea cînd erau curtate, şi chiar o plimbare braţ la braţ pe faleză, cînd era vorba de o femeie rămasă de curînd văduvă, care îi destăinuise cum ea şi răposatul ei soţ făceau cîte o plimbare lungă în fiecare zi. Se pricepea foarte bine la toate astea.

Hansen avea un mare respect pentru faptul că toate aceste femei erau inteligente, iar unele dintre ele chiar viclene. Tranzacţiile bursiere pe care le propunea puteau părea interesante chiar şi unui investitor moderat. De fapt, una dintre femei chiar avusese succes, ceea ce, într-un fel, fusese dezastruos pentru el, dar în cele din urmă Hansen reuşi să tragă foloase şi din asta. Fiindcă acum, ca să iasă la liman, îi poate propune unei posibile cliente să o sune pe doamna Alberta Downing din Providence, iar ea să confirme priceperea lui.

– Doamna Downing a investit o sută de mii de dolari şi a realizat un profit de trei sute de mii de dolari într-o săptămînă, le putea spune el posibililor clienţi.

Şi nu mintea. Dar faptul că valoarea acţiunilor fusese umflată în mod artificial în ultima clipă şi că doamna Downing îi poruncise să vîndă, în ciuda sfaturilor lui, păruse un dezastru la vremea respectivă. Fuseseră nevoiţi să strîngă bani ca să aibă de unde-i plăti profitul, dar cel puţin acum aveau în sfîrşit pe cineva care sa dea referinţe bune.

Cora Gebhart termina tacticos de mîncat.

– Excelent, comentă ea, luînd o înghiţitură din paharul cu Chardonnay.

Hansen voise să comande o sticlă întreagă, dar ea insistase că era destul un pahar la masa de prînz.

Douglas îşi puse cuţitul în farfurie şi aşeză cu grija furculiţa alături, cu dinţii în jos, după obiceiul european.

Cora Gebhart oftă:

– Aşa îşi lăsa şi soţul meu tacîmurile în farfurie. Şi dumneavoastră v-aţi făcut studiile în Europa?

– Mi-am petrecut primii ani la Sorbona, îi răspunse Hansen cu o nonşalanţă studiată.

– Ce grozav! exclamă doamna Gebhart şi dădu drumul imediat la un potop de cuvinte în franceză pe care Douglas încerca cu disperare să le urmărească.

După o clipă, îşi ridică mîna zîmbind:

– Ştiu să citesc şi să scriu curent în franceză, dar au trecut unsprezece ani de cînd am fost acolo, aşa că mie-e teamă că am cam ruginit. *En anglais, s'il vous plaît.*

Rîseră amîndoi, dar Hansen rămase pe gînduri. Oare doamna Gebhart îl pusese la încercare? se întreba el. Făcuse comentarii despre jacheta lui elegantă de tweed şi despre înfăţişarea lui distinsă, spunînd că e neobişnuit pentru vremurile astea, cînd mulţi tineri, inclusiv nepoţii ei, arată ca şi cum tocmai s-ar fi întors dintr-o vacanţă petrecută într-un camping. Îi spunea într-un mod subtil că l-a ghicit? Să fi simţit că nu a absolvit Şcoala de Comerţ Wharton, aşa cum pretinsese?

Ştia că aşa cum era, uscativ, blond, cu trăsături aristocrate, reuşea să facă o impresie deosebită. Înfăţişarea îl ajutase să se angajeze atît la Merrill Lynch, cît şi la Salomon Brothers, dar nu rămăsese mai mult de şase luni în nici unul din cele două locuri.

Dar se linişti cînd doamna Gebhart continuă:

– Cred că sînt prea conservatoare, se plînse ea. Am dat prea mulţi din banii pe care-i am, ca nepoţii mei să-şi poată cumpăra cît mai mulţi blugi decoloraţi. Din cauza asta, eu nu prea am mai

rămas cu mare lucru. M-am gîndit să mă duc la un camin – recent, chiar am vizitat Conacul Latham cu intenția asta – dar ar fi trebuit să mă mut într-unul din apartamentele cele mai mici, și sînt obișnuită să am spațiu mai mult. Făcu o pauză, apoi îl privi pe Hansen în ochi. Cred că e bine să bag trei sute de mii de dolari în acțiunile pe care mi le-ați recomandat.

Cu mari eforturi, el încercă să-și ascundă emoția. Nici nu îndrăznise să spere că suma va fi așa de mare.

– Contabilul meu e împotrivă, firește, dar am început să cred că e un cap pătrat. Îl cunoașteți? Se numește Robert Stephens. Locuiește în Portsmouth.

Cunoștea acest nume. Robert Stephens se ocupa de impozitele doamnei Arlington, care pierduse o groază de bani investind într-o companie de produse electronice recomandată de Hansen.

– Dar eu îl plătesc să-mi calculeze impozitele, nu să-mi aranjeze viața, spuse doamna Gebhart, apoi continuă: Așa că, fără să-i spun, am de gînd să-mi încasez banii pe obligațiuni și o să vă las să dați lovitura. Acum, că am luat hotărîrea asta, poate că mi-ar prinde bine încă un pahar de vin.

Și toastară în lumina aurie a soarelui de după-amiază care scălda restaurantul.

28

MAGGIE PETRECU aproape două ore la cimitirele Sfînta Maria și Sfînta Treime. În unele zone în care voia să facă fotografii tocmai avea loc cîte o înmormîntare, așa că, de fiecare dată, aștepta pînă cînd cei îndoliați se îndepărtară și abia după aceea își scoase aparatul de fotografiat.

Vremea însorită și caldă era parcă potrivnică acestor căutări înfrigurate, dar nu renunță și trecu pe la toate mormintele pe care le vizitase cu Greta Shipley, fotografiindu-le din toate unghiurile.

Inițial avusese impresia că a remarcat ceva ciudat la mormîntul doamnei Rhinelander, ultimul pe care îl vizitaseră. De aceea, parcurse în sens invers drumul făcut ieri alături de doamna Shipley, începînd cu locul de veci al doamnei Rhinelander și sfîrșind cu cel al Nualei.

În ultimul loc în care se opri, o fetiță de vreo opt sau nouă ani apăru lîngă ea și începu să-i urmărească atent fiecare mișcare.

După ce termină de făcut o rolă de film, Maggie se întoarse spre fetiță:

– Bună, pe mine mă cheamă Maggie, spuse ea. Pe tine cum te cheamă?

– Marianne. De ce faci fotografii aici?

– Păi, sînt fotograf și lucrez la niște proiecte speciale, iar asta e unul dintre ele.

– Vrei să fotografiezi și mormîntul bunicului meu? Uite, e acolo, spuse ea și îi arătă în stînga o piatră funerară înaltă lîngă care stăteau niște femei.

– Nu, nu cred. De fapt, am terminat pe ziua de azi. Oricum, mulțumesc. Îmi pare rau de bunicul tau.

– Azi se împlinesc trei ani. S-a însurat iar la optzeci și doi de ani. Mami zice că de la femeia aia i s-a tras sfîrșitul.

Maggie se abținu să nu zîmbească.

– Se mai întîmplă.

– Dar tati zice că, după cincizeci de ani petrecuți cu bunica, s-a bucurat și el de viață doi ani. Cea cu care se însurase are acum un alt prieten. Și tati zice că nici *respectivul* nu mai are de trăit decît vreo doi ani.

Maggie izbucni în rîs:

– Cred că tatăl tău e tare simpatic.

– Păi să știi că e. Bine, trebuie să plec. Îmi face semn mami. La revedere.

Discuția asta i-ar fi plăcut Nualei, gîndi Maggie. Dar *ce caut?* se întrebă ea, în timp ce se uita în jos, la mormînt. Florile

pe care le lăsase Greta Shipley începuseră să se ofilească, dar altminteri, arăta la fel cu celelalte morminte. Chiar și așa, mai făcu o rolă de film, să fie sigură.

După-amiaza trecu repede. Consultînd harta de pe scaunul de lîngă ea, Maggie își conduse mașina spre centrul Newportului. Ca fotograf profesionist, prefera totdeauna să-și developeze singură filmele, așa că, fără tragere inimă, lăsă rolele de film la un magazin. Dar, sincer vorbind, nici nu avea de ales. Nu-și adusese echipamentul de cameră obscură. Ar fi fost prea complicat pentru o scurtă vacanță. După ce i se promisese că fotografiile vor fi gata pînă a doua zi, luă un hamburger și o Coca la berăria Brick Alley, apoi dădu de un butic pe strada Thames, unde reuși să găsească două pulovere pe gît – unul alb și altul negru – două fuste lungi și o jachetă lungă, de culoare crem, cu pantaloni în ton. În combinație cu garderoba pe care o mai avea, cu hainele astea s-ar putea descurca la Newport în următoarele zece zile. În plus, îi și plăceau.

Newportul e un oraș special, comenta în sinea ei, în timp ce-și conducea mașina pe Ocean Drive, înapoi spre casa Nualei.

Casa mea, se corectă ea, încă nevenindu-i nici ei să creadă. Malcolm Norton se înțelesese cu Nuala să-i cumpere casa, Maggie știa asta. Zicea că vrea să stea de vorbă cu mine, își spuse ea. Despre casă, mai mult ca sigur. Dar oare *vreau* s-o vînd? se întrebă ea. Aseară aș fi spus: „Probabil". Dar în clipa asta, cînd văd oceanul minunat și peisajul ăsta superb, pitoresc, nu mai sînt așa de sigură.

Nu, dacă ar fi să mă hotărăsc chiar acum, își spuse ea, *n-aș vinde-o.*

29

LA PATRU ȘI jumătate, sora Zelda Markey ieșise din tură și se îndrepta spre biroul doctorului William Lane, care o

anunțase că vrea să stea de vorbă cu ea. Bănuia că o să fie mustruluită și știa și de ce: Greta Shipley se plînsese. Ei bine, sora Markey era gata sa-l înfrunte pe doctorul Lane.

Uita-te la el, își zise cu dispreț cînd, stînd la birou, o întîmpină cu o privire încruntată... Fac pariu că nu știe să deosebească pojarul de varicela. Sau palpitațiile de preinfarct.

Se încruntase, dar broboanele de transpirație de pe frunte erau suficient de grăitoare ca sora Markey sa-și dea seama cît de stînjenit se simțea de această discuție. Se hotărî să înceapă ea, pe deplin conștientă că un atac bine țintit e totdeauna apărarea cea mai bună.

– Domnule doctor, știu exact ce aveți de gînd să-mi spuneți. Doamna Shipley s-a plins că intru la ea fără sa bat la ușă. Adevărul e că doamna Shipley doarme mult, chiar mai mult decît acum cîteva săptămîni, și-mi cam făceam griji din cauza asta. E probabil o reacție psihică după moartea prietenelor ei, dar vă asigur că deschid ușa fără să fiu poftită *numai* dacă nu-mi raspunde după ce am ciocănit de mai multe ori.

Observă o ușoară îndoială în privirea lui Lane, înainte ca el să-i spună:

– Atunci v-aș recomanda, domnișoară Markey, dacă doamna Shipley nu răspunde după un anumit timp, să crăpați ușa și s-o strigați. Adevărul e că a început să facă vîlvă și aș vrea să pun lucrurile la punct pîna nu se creează din asta o adevărată problemă.

– Dar, domnule doctor, dacă acum două seri n-aș fi fost la ea în cameră cînd a avut criza aia, s-ar fi întîmplat ceva foarte grav.

– I-a trecut repede și s-a dovedit a nu fi ceva grav. Apreciez grija dumneavoastră, dar nu mai vreau să primesc asemenea plîngeri. Ne-am înțeles, domnișoară Markey?

– Sigur ca da, domnule doctor.

– Doamna Shipley intenționează să vină la cină în seara asta?

– A, sigur că da, și nu numai că va fi prezentă, dar are și un musafir, pe domnișoara Holloway, fata vitregă a doamnei Moore. Doamna Lane a fost informată despre asta. Zicea că domnișoara Holloway o să strîngă instrumentele de pictură ale doamnei Moore, cînd o să vină aici.

– Așa deci. Mulțumesc, domnișoară Markey.

Imediat ce sora plecă, Lane ridică receptorul să o sune pe soția lui acasă. Cînd răspunse, el izbucni:

– De ce nu mi-ai spus că Maggie Holloway vine aici la cină?

– Și ce importanță are? îl întrebă Odile încurcată.

– E important pentru că... Lane strînse din buze și trase aer în piept. Era mai bine să nu spună unele lucruri. Vreau să știu de toți musafirii care vin la cină, zise el. Numai și pentru faptul că vreau să fiu acolo să-i salut.

– Știu asta, dragă. Am aranjat să luăm cina la cămin în seara asta. Doamna Shipley a refuzat destul de nepoliticos cînd i-am propus să stea cu musafira ei la masa noastră. Dar cel puțin o să ai ocazia să stai de vorbă cu Maggie Holloway înainte de cină.

– Bine, spuse el și făcu o pauză, ca și cum ar mai fi avut ceva de spus, dar se răzgîndi. Sînt acasă în zece minute.

– Ar fi bine să vii, dacă vrei să te schimbi. Rîsul gîlgîit al Odilei îl făcu pe Lane să scrîșnească din dinți.

– La urma urmei, dragă, continuă ea, dacă regulamentul insistă ca locatarii să se îmbrace cu haine de seară la cină, cred că directorul și soția lui ar trebui să fie un exemplu. Tu nu crezi?

30

EARL BATEMAN avea un apartament minuscul în campusul Colegiului Hutchinson. Considera că micul institut de arte

liberale, situat în zona liniştita din Providence, era un loc ideal în care să-şi desfăşoare cercetările pentru prelegeri. Pus în umbră de celelalte instituţii de învăţământ superior din zonă, Hutchinson avea totuşi un nivel excelent, iar cursul de antropologie ţinut de Earl constituia o mare atracţie.

– Antropologia. Ştiinţa care se ocupă de originile, dezvoltarea psihică şi culturală, caracteristicile rasiale, obiceiurile şi credinţele sociale ale omenirii. Earl îşi începea fiecare semestru punîndu-i pe studenţi sa memoreze aceste cuvinte. După cum îi plăcea sa tot spună, diferenţa dintre el şi mulţi colegi de-ai săi era convingerea lui ca nu putem cunoaşte cu adevărat un popor sau o cultura daca nu le studiem ritualurile legate de moarte.

Era un subiect care nu încetase niciodata sa-l pasioneze. Dar nici pe ascultătorii lui, după cum dovedea faptul că era tot mai solicitat să ţină prelegeri. De fapt, multe agenţii îi scriseseră, oferindu-i onorarii substanţiale ca să ţină o prelegere la cîte un dineu sau un eveniment monden care urma să aibă loc chiar peste un an şi jumătate.

Scrisorile astea îi făceau mare plăcere: „Din cîte am înţeles, dumneavoastră, domnule profesor, reuşiţi să prezentaţi în mod foarte agreabil subiectul morţii", i se spunea în aproape toate scrisorile. De asemenea, recompensa pe care i-o ofereau i se părea bună. Onorariul lui pentru asemenea prelegeri era acum de trei mii de dolari, plus acoperirea cheltuielilor, şi primea mai multe oferte decît îşi putea permite să accepte.

Miercurea, Earl avea ultimul curs la ora 2.00, aşa că în după-amiaza asta putea să-şi stilizeze discursul pe care urma să-l ţină la un club de femei şi să răspundă la scrisori. O scrisoare pe care o primise recent îl intriga în asemenea măsură că nu şi-o putea scoate din minte.

Un post de televiziune îl întreba dacă are suficiente materiale sa facă o serie de emisiuni ilustrate de cîte o jumătate de ora, despre aspectele culturale ale morţii. Îi scriseseră că remuneraţia s-ar putea să nu fie semnificativă, dar subliniaseră că apariţiile televizate de acest gen se dovediseră profitabile pentru alţi invitaţi de-ai lor.

Suficient material? se întrebă Earl sarcastic întinzîndu-și picioarele pe o măsuță. *Sigur* că am material suficient. Măști mortuare, de exemplu, gîndi el. Despre asta n-am vorbit niciodată. Egiptenii și romanii aveau așa ceva. Florentinii au început să le facă la sfîrșitul secolului al paisprezecelea. Puțini știu că există o mască mortuară a lui George Washington, chipul lui calm și chiar nobil imortalizat într-o odihnă veșnică, fără să i se vadă dinții strîmbi din lemn care îl desfigurau în timpul vieții.

Trucul era să introducă mereu cîte un element de interes uman, astfel încît cei despre care vorbea să nu fie percepuți ca subiecte de interes macabru, ci ca niște semeni interesanți.

Subiectul prelegerii de astăzi îi dăduse lui Earl și alte idei. În seara asta, urma să vorbească despre veșmintele de doliu de-a lungul timpului. Cercetările pe această temă îl făcuseră să-și dea seama ce sursă bogată erau cărțile despre bunele maniere.

Preluase în cursul lui unele dintre preceptele de acum o jumătate de secol ale lui Amy Vanderbilt cum că limba clopoțelului de la ușă era bine să fie înfășurată în cîrpe, ca să nu-i tulbure pe cei îndoliați, că trebuia evitată folosirea unor cuvinte ca „mort", „moarte" sau „ucis" în scrisorile de condoleanțe.

Limba clopoțelului! Victorienii erau îngroziți de ideea ca ar putea fi îngropați de vii și cereau să li se pună pe mormînt un clopoțel, legat cu o sfoară sau un cordon care trecea printr-o gaură de aerisire din sicriu, astfel încît cel dinăuntru să poată suna din clopoțel în cazul în care nu era cu adevărat mort. Dar nu va mai aborda, *nu putea* să abordeze subiectul *acesta* din nou.

Earl știa că are sau ar putea găsi suficient material pentru oricît de multe emisiuni. Era pe cale să devină celebru, gîndi el. El, Earl, de care rîdea întreaga familie, o să le arate tuturor – verilor lui crăcănați și răgușiți, acelor bastarzi, descendenți ai unui hoț smintit și avar care își croise drumul spre bogăție prin înșelăciune și intrigi.

Simți că începe să aibă palpitații. Nu te mai gîndi la ei! se îndemnă în sinea lui. Concentrează-te asupra prelegerii și asupra unor posibile subiecte pentru emisiunea de televiziune. Mai avea în minte un subiect, unul care știa ca va fi foarte bine primit.

Dar mai întîi... o să bea ceva. Doar *un* pahar, își promise el, pregătindu-și un martini sec în camera din apartament care era ceva între bucătărie și chicineta. Cînd luă prima înghițitura de băutură, se gîndi că, de multe ori, înaintea unei morți, cineva apropiat celui care urma să se stingă are o premoniție, un fel de neliniște, ca un avertisment.

Se așeza din nou pe canapeaua extensibilă pe care o folosea și drept pat, își scoase ochelarii, se frecă la ochi și își sprijini capul.

Cineva apropiat...

– Ca *mine*, spuse el cu glas tare. Nu îi sînt chiar atît de apropiat lui Maggie Holloway, dar simt ca ea nu are pe nimeni prea apropiat. Poate tocmai de aceea eu sînt cel care are premoniția. Știu ca Maggie o să moară cît de curînd, tot așa cum am fost sigur săptamîna trecută că Nuala mai are doar cîteva ore de trăit.

Peste trei ore, în aplauzele entuziaste ale publicului, își începu prelegerea cu un zîmbet radios și oarecum nepotrivit momentului.

– Deși refuzăm să vorbim despre asta, toți murim la un moment dat. Uneori, acest moment este amînat. Am auzit cu toții despre oameni care au revenit la viață după o moarte clinică. Dar în alte cazuri, zeii și-au spus cuvîntul și se împlinește profeția biblica: „Ce e din țarînă, în țarînă se întoarce".

Făcu o pauză, în timpul căreia auditoriul îi aștepta cu nerabdare cuvintele. În minte îi apăru chipul lui Maggie – părul negru care îi încadra trăsăturile mici, fine, dominate de ochii aceia albaștri, frumoși și îndurerați...

31

ANGELA, SERVITOAREA cu glas moale care o primise și ieri, îi arătă lui Maggie dulapul în care își ținuse Nuala instrumentele de pictură. O recunosc pe Nuala, își spuse ea cu afec-

ţiune. Toate erau aruncate pe rafturi la întîmplare, dar, cu Angela alături, nu-i lua mult timp să le strîngă în cutii şi, împreună cu un ajutor de bucătar, să le ducă la maşină.

– Doamna Shipley vă aşteaptă în garsoniera ei, îi spuse apoi servitoarea. O să vă conduc pînă acolo.

– Mulţumesc.

Angela ezită o clipă, privind prin sală.

– Toată lumea se simţea aşa de bine la cursurile pe care doamna Moore le ţinea aici. Cei mai mulţi nu erau în stare să tragă o linie dreaptă, dar asta nu conta. Acum două săptămîni, le-a cerut tuturor să-şi amintească de o lozincă din al doilea război mondial, aşa cum erau scrise peste tot în vremea aceea, pe afişe. Participase chiar şi doamna Shipley, deşi fusese atît de necăjită mai devreme, în dimineaţa aia.

– De ce fusese necăjită?

– În lunea aia murise doamna Rhinelander. Fuseseră prietene bune. Deci, eu ajutam la împărţitul materialelor, şi am auzit cum au venit cu lozinci ca: „Ajutaţi-i să zboare". Pe asta a schiţat-o chiar doamna Moore – un steag care flutura în urma unui avion – şi toată lumea a copiat după ea. Apoi cineva a venit c-o idee: „Închide gura, fîrtate. Mestecă bomboane-aromate."

– *Asta* era o lozincă? se miră Maggie.

– Da. Toată lumea a rîs, dar, din cîte a explicat doamna Moore, aşa li se atrăgea atenţia foarte serios oamenilor care lucrau în industria de apărare să nu scoată o vorbă, pentru că un spion putea să-i audă. A fost un curs aşa de frumos, îşi aminti Angela zîmbind. De fapt, a fost ultima oră ţinută de doamna Moore. Îi simţim cu toţii lipsa. Ei, dar haideţi să vă conduc pînă sus, la doamna Shipley, încheie ea.

Zîmbetul cald al Gretei Shipley cînd o văzu pe Maggie nu putu ascunde paloarea cenuşie pe care o avea sub ochi şi în jurul gurii. Maggie mai observă şi faptul că fusese nevoită să se sprijine cu mîna de braţul fotoliului cînd se ridicase. Părea obosită şi mult mai slăbită decît ieri.

– Maggie, arăți *minunat*. Și ce drăguța ești că ai venit, deși te-am anunțat în ultima clipă, spuse doamna Shipley. Dar o să avem niște oameni tare drăguți la masă și cred că o să-ți placă să fii în compania lor. M-am gîndit să luăm un aperitiv aici, înainte de a ne întîlni cu ceilalți.

– Mi-ar face plăcere, consimți Maggie.

– Sper că-ți place sherry-ul, mi-e teamă că asta-i tot ce am.

– Îmi place sherry-ul.

Fără să fie rugată, Angela se duse la bufet, luă o carafă, turnă în două pahare vechi, de cristal, lichidul de culoarea ambrei și le servi. Apoi ieși din cameră în tăcere.

– Fata asta-i *o comoară*, comentă în urma ei doamna Shipley. Știe să fie așa de atentă în treburile mărunte la care mulți nici nu s-ar gîndi. Nu că n-ar fi bine instruiți, adăugă ea repede, dar Angela e deosebită. Ai strîns instrumentele de pictură ale Nualei?

– Da, le-am strîns, îi răspunse Maggie. M-a ajutat Angela și mi-a povestit de ora ținută de Nuala la care a participat și ea, cea în care ați desenat toți afișe.

Greta Shipley zîmbi.

– Zău că Nuala era tare poznașă! Cînd am urcat amîndouă aici, după oră, mi-a luat desenul – care, firește, era destul de slab – și l-a retușat în felul ei. Trebuie să-l vezi. E în al doilea sertar de acolo, spuse ea, arătînd spre masa de lîngă canapea.

Maggie deschise sertarul și scoase foaia groasă. Cînd își aruncă ochii pe ea, simți că o străbate un fior. Schița originală a doamnei Shipley aducea vag cu un muncitor din industria de apărare, cu o pălărie tare pe cap, care vorbea cu un altul într-un tren sau autobuz. În spatele lor, o siluetă cu față prelungă, îmbrăcată cu pelerină neagră și pălărie de aceeași culoare, trăgea cu urechea.

În mod clar, Nuala își desenase propriul chip și pe cel al Gretei peste cele ale muncitorilor. Deasupra spionului plutea

imaginea unei asistente medicale cu ochii mijiți și o ureche supradimensionată.

– Reprezintă pe cineva de aici? întrebă Maggie.

Doamna Shipley rîse:

– O, da. E băgăcioasa aia de soră Markey. Deși la vremea respectivă n-o prea luam în serios că tot dă tîrcoale. Dar acum mi-am cam schimbat părerea.

– De ce? o întrebă Maggie repede.

– Nu știu, îi răspunse ea. Poate că am devenit eu mai bănuitoare. Știi, cam așa sînt batrînele. Acum însă cred că ar trebui sa mergem jos.

Lui Maggie, salonul cel mare i se păru extrem de elegant, aranjat și mobilat cu generozitate. Glasurile bătrînilor care stăteau la mese umpleau sala de un zumzet ușor. Din cîte își dădea seama Maggie, aveau între șaizeci și cinci și optzeci și cinci de ani, deși Greta îi șopti că o femeie prezentabilă, îmbrăcata într-un taior negru, de catifea, dreapta ca un brad și cu ochi vioi, împlinise nouăzeci și patru de ani.

– E Letitia Bainbridge, îi șopti ea. Lumea zicea că-i nebună să platească patru sute de mii de dolari pentru apartamentul în care s-a mutat acum șase ani, dar ea le raspundea că, ținînd cont de genele familiei, nu arunca nicidecum banii pe fereastră. Și, firește, s-a dovedit că avea dreptate. O să stea la masa cu noi și te asigur că o să-ți placă, îi spuse doamna Shipley, apoi continuă: O să observi că personalul îi servește pe locatari fără să-i întrebe ce vor, continuă doamna Shipley. Majoritatea au permisiunea doctorului sa bea un pahar de vin sau un cocteil. Cei care n-au voie sînt serviți cu Perrier sau o bautură nealcoolica.

Totul e foarte bine gîndit, își spuse Maggie. Înțeleg de ce Nuala ar fi vrut să locuiască aici. Își aminti că doctorul Lane era sigur că, dacă ar fi trăit, Nuala și-ar fi depus din nou cererea.

Privind în jur, Maggie observă că doctorul Lane și soția lui se îndreptau spre ele. Odile Lane purta o bluză vaporoasă de

mătase şi o fustă în ton, îmbrăcăminte pe care Maggie o remarcase în buticul unde îşi făcuse şi ea cumpărăturile. Înainte, cînd o mai văzuse pe doamna Lane – în noaptea cînd murise Nuala şi la înmormîntare – nu prea îi daduse atenţie. Acum observă că Odile era de fapt o femeie frumoasă.

Apoi recunoscu că, deşi avea un început de chelie şi era cam corpolent, şi doctorul Lane era prezentabil. Se purta ospitalier şi curtenitor. Cînd ajunse în dreptul lui Maggie, îi luă mîna şi i-o ridică în dreptul buzelor, oprindu-se chiar înainte de a o atinge, după obiceiul european.

– Îmi face o *deosebită* plăcere, spuse el pe un ton care părea sincer. Şi dă-mi voie să-ţi spun că arăţi mult mai odihnită decît ieri. Fără îndoială că eşti o tînără foarte puternică.

– Vai, dragă, chiar trebuie să fii mereu aşa de profesional? îl întrerupse Odile Lane. Maggie, îmi pare bine să te văd. Ce părere ai de ce vezi aici? o întrebă ea şi făcu un gest larg, indicînd în mod clar încăperea elegantă.

– Cred că, în comparaţie cu unele cămine pe care le-am fotografiat, e un adevărat rai.

– De ce ai ales să fotografiezi tocmai cămine? o întrebă doctorul Lane.

– Mi-a cerut o revistă.

– Dacă vrei să tragi nişte cadre aici – parcă aşa se spune, nu? – se poate aranja, se oferi el.

– O să am asta în vedere, îi răspunse Maggie.

– Cînd am aflat că o să vii la cină, am sperat atît de mult că o să stai la masa noastră, îi spuse Odile Lane şi oftă, dar doamna Shipley nici n-a vrut să audă. Zicea că vrea să fii cu prietenii *ei*, la masa la care stă *de obicei*. Îi făcu semn Gretei Shipley cu degetul. Urîcioasa, urîcioasa, gînguri ea.

Maggie observă că doamna Shipley strînse din buze.

– Maggie, interveni ea, hai să-ţi fac cunoştinţă cu ceilalţi prieteni ai mei.

Peste cîteva minute, un clinchet ușor de clopoței anunță că urma să fie servită cina.

Cînd Greta Shipley o luă de braț să străbată coridorul spre sufragerie, Maggie nu putu să nu observe ca tremura ușor.

– Doamnă Shipley, vă e cumva rău? o întreba Maggie.

– Nu, nu, deloc. Atîta doar ca mă bucur așa de mult că ești aici. Îmi dau seama de ce Nuala era atît de emoționata cînd ai reapărut în viața ei.

În sufragerie erau zece mese, fiecare de cîte opt locuri.

– A, în seara asta folosesc vesela de Limoges și fețele de masă albe, spuse doamna Shipley cu satisfacție. Unele dintre celelalte servicii sînt cam înzorzonate după gustul meu.

Încă o sala frumoasă, gîndi Maggie. Din ce citise despre conac, masa inițială de banchet era pentru șaizeci de persoane.

– La renovarea și remobilarea casei, draperiile au fost făcute după cele din sufrageria pentru dineurile oficiale de la Casa Albă, îi explică doamna Shipley cînd se așezară la masă. Acum, Maggie, să-ți fac cunoștință cu ceilalți în compania cărora vei lua cina.

O așezara pe Maggie în dreapta Gretei Shipley. Lîngă ea stătea Letitia Bainbridge, care deschise discuția spunîndu-i:

– Ești tare drăguță. Din cîte am înțeles de la Greta, nu ești măritată. Ai pe cineva?

– Nu, îi raspunse Maggie cu un zîmbet, simțind o binecunoscută strîngere de inima.

– Excelent, continuă doamna Bainbridge pe un ton hotărît. Am un nepot pe care mi-ar plăcea să ți-l prezint. Cînd era adolescent, mi se părea cam insipid. Plete și chitară, chestii din astea. O, Doamne! Dar acum, la treizeci și cinci de ani, e tot ce-și poate dori o femeie. A ajuns președintele unei companii și se ocupa de ceva foarte important cu calculatoarele.

– Letitia iar pețește, interveni cineva rîzînd.

– L-am cunoscut pe nepot. Vezi-ți de treabă, îi șopti Greta Shipley lui Maggie, apoi, pe un ton normal, o prezentă celoralți –

trei femei şi doi bărbaţi. Am reuşit sa-i ademenesc la masa noastră pe soţii Buckley şi Crenshaw.

Grupul de la masă părea să fie interesant şi vesel, iar Maggie se tot întreba de ce Nuala se răzgîndise aşa de brusc în privinţa mutării aici. Fără îndoială nu pentru că a crezut că aş avea nevoie de casă, îşi spuse ea. Ştie că tata mi-a lăsat nişte bani şi că mă pot întreţine. Atunci de ce?

Letitia Bainbridge povestea întîmplări amuzante din Newport de pe vremea cînd era tînără.

– Era aşa o manie anglofonă pe vremea aia, spuse ea oftînd. Toate mamele căutau să-şi mărite fetele cu nobili englezi. Biata Consuelo Vanderbilt – mama ei a ameninţat-o că se sinucide dacă nu se mărită cu ducele de Marlborough. Pînă la urmă aşa a făcut, şi a suportat căsnicia asta douăzeci de ani. După aia, a divorţat de el şi s-a măritat cu un intelectual francez, Jacques Balsan, şi a fost în sfîrşit fericită. Şi mai era şi îngrozitorul de Squire Moore. Toată lumea ştia că a pornit de la zero, dar îl tot auzeai povestind că e descendentul direct al lui Brian Boru. Dar chiar *avea* ceva şarm, şi cel puţin o spoială de titlu, aşa că a făcut o partidă bună cînd s-a-nsurat. Şi cred că nu e nici o diferenţă între un nobil scăpătat care se însoară cu o americancă avută şi un imigrant sărac, însurat cu o milionară care şi-a realizat singură banii. Diferenţa e că Squire nu urmărea decît banii, şi ar fi făcut orice ca să-i obţină. Şi, din păcate, o parte dintre urmaşii lui i-au moştenit caracterul.

La desert, Anna Pritchard, care era în convalescenţă după o operaţie la şold, spuse în glumă:

– Greta, ghici pe cine am văzut în dimineaţa asta cînd mă plimbam cu doamna Lane? Pe Eleanor Chandler. Era cu domnul doctor Lane. Mi-am dat seama că nu m-a recunoscut, aşa că n-am intrat în vorbă cu ea. Îţi admira apartamentul. Menajera tocmai făcuse curăţenie şi uşa era deschisă.

– Eleanor Chandler, rosti Letitia Bainbridge. A fost colegă de şcoală cu fata mea. O femeie destul de insistentă, dacă nu mă înşel. Are de gînd să se mute aici?

– Nu știu, îi răspunse doamna Pritchard, dar ce alt motiv ar avea să treacă pe aici? Greta, ar fi mai bine să-ți schimbi broasca la ușă. Dacă Eleanor vrea apartamentul tău, o să facă tot posibilul să ți-l ia.

– Numai să încerce, spuse Greta Shipley rîzînd cu poftă.

Cînd Maggie se pregătea să plece, doamna Shipley insistă să o conduca pînă la ușă.

– N-ar trebui să faceți asta, protestă Maggie. Știu că sînteți cam obosită.

– N-ai nici o grijă. O să cer să mi se aducă mîncarea în cameră și o să lenevesc toată ziua.

– Atunci o să sun mîine și aș vrea să aflu că exact asta ați făcut.

Apoi o sărută pe bătrînă pe obrazul moale, aproape translucid și se despărți de ea:

– Pe mîine.

Joi, 3 octombrie

32

ÎN CELE șase zile care trecuseră de cînd Nuala Moore fusese găsită moartă în casă, prima bănuială a șefului de poliție Chet Brower devenise o certitudine, cel puțin pentru el. Crima nu fusese comisă de un hoț întîmplător, nu avea nici o îndoială. *Trebuia* să fie cineva care o cunoștea pe doamna Moore, poate cineva în care avea încredere. Dar cine? Și care fusese mobilul? se întreba el.

Brower avea obiceiul să-și clarifice asemenea întrebări rostindu-le cu glas tare în fața detectivului Jim Haggerty. Joi dimineață, îl chemă pe Haggerty la el în birou ca să revadă amănuntele cazului.

– Poate că doamna Moore a lăsat ușa descuiată și, în acest caz, ar fi putut intra *oricine*. Pe de altă parte, ar fi putut să-i deschidă chiar ea unui cunoscut. În orice caz, nu existau semne că ușa ar fi fost forțată.

Jim Haggerty lucra cu Brower de cincisprezece ani. Știa că e ca o cutie de rezonanță pentru el, așa că, deși își avea propriile pareri, prefera să i le împărtășească mai tîrziu. Nu putea uita cum îl auzise o dată pe un vecin spunînd: „Jim o fi arătînd mai degrabă a zarzavagiu decît a polițist, dar *gîndește* ca un polițist".

Știa că remarca asta voia să fie un fel de compliment. După cum știa că nu era total nejustificată – înfățișarea lui blîndă, de ochelarist, nu prea întruchipa ce și-ar fi dorit un regizor de la Hollywood pentru rolul de superpolițist. Dar asta era uneori în avantajul lui. Comportarea lui inofensivă îi făcea pe oameni să

se simtă în largul lor, așa încît se relaxau în prezența lui Haggerty și vorbeau fără reținere.

– Hai să plecăm de la premisa că era cineva pe care *îl cunoștea*, continuă Brower, cu fruntea încrețită de concentrare. În acest caz, lista suspecților îi cuprinde aproape pe toți cei din Newport. În comunitatea de aici, doamna Moore era cunoscută și iubită. În ultima vreme ținea ore de artă la Conacul Latham.

Haggerty știa ca șeful lui nu era de acord cu Conacul Latham sau cu alte camine de felul acesta. Îl deranja ideea că oameni în vîrstă investeau o sumă nerestituibilă atît de mare într-un fel de pariu că vor trăi suficient de mult ca investiția să devină rentabilă. Dar Haggerty credea altceva: cum soacra lui Brower trăia cu el de aproape douăzeci de ani, șeful era pur și simplu invidios pe cei ai căror părinți își permiteau să-și petreacă ultimii ani într-un cămin de lux și nu în camera de oaspeți a copiilor lor.

– Dar cred că putem elimina o bună parte a celor din Newport, avînd în vedere faptul că ucigașul doamnei Moore, care i-a devastat apoi casa, nu prea avea cum să nu vadă că se pregătea o petrecere, gîndi Brower.

– Masa era pusă, începu Haggerty, dar strînse imediat din buze. Își întrerupsese șeful.

Cutele de pe fruntea lui Brower se adînciră.

– Aveam de gînd sa ajung și acolo. Deci, cel care se afla în casă nu se temea că în orice clipă ar putea sosi cineva. Ceea ce înseamnă că sînt șanse ca ucigașul să fie unul dintre invitații la cină cu care am vorbit vineri seara, în casa vecinilor. Sau, deși pare mai puțin probabil, e cineva care știa cînd aveau să sosească musafirii.

Făcu o pauză.

– E timpul să-i verificăm pe toți. Să ștergem totul cu buretele. Să uităm ce știm despre ei. Să o luăm de la capăt. Se lăsă pe spate. Tu ce crezi, Jim?

Haggerty începu cu grijă:

– Șefule, am avut eu o bănuială că o să te gîndești la asta și știi cît îmi place să lucrez cu oamenii, așa că am și făcut niște

cercetari în direcţia asta. Şi cred ca am gasit cîteva lucruri care te-ar putea interesa.

Brower se uita la el gînditor.

– Zi mai departe.

– Ei bine, sînt sigur că ai văzut ce figură a făcut curcanul ăla îngîmfat de Malcolm Norton cînd doamna Woods ne-a spus de schimbarea testamentului şi de anularea vînzării.

– Am văzut. Aş zice chiar ca a făcut un şoc din cauza decepţiei şi a furiei.

– După cum ştii şi tu, cabinetul de avocatură al lui Norton a ajuns să se ocupe de muşcături de cîini şi de divorţuri în care partajul priveşte o furgonetă şi o maşină de mîna a doua. Aşa că am fost curios să aflu dacă ar avea banii necesari să cumpere casa doamnei Moore. Şi am mai dat şi de o mică bîrfa despre el şi secretara lui, Barbara Hoffman.

– Interesant. Deci *de unde* avea banii? îl întrebă Brower.

– Din ipotecarea propriei sale case, care este probabil bunul cel mai de valoare pe care îl deţine. Sau poate *singurul*. A convins-o chiar pe soţia lui să semneze şi ea pentru ipotecă.

– Ea ştie că el are o prietenă?

– Din cîte mi-am dat seama, femeii ăleia nu-i scapă nimic.

– Atunci, de ce să puna în pericol un bun pe care îl stăpînesc în comun?

– Ei, asta aş vrea să ştiu şi eu. Am vorbit cu cineva de la Agenţia Imobiliară Hopkins şi i-am cerut părerea despre tranzacţie. Sincer, a fost surprins că Norton ar fi vrut să dea două sute de mii pe proprietatea lui Moore. După ei, casa trebuie renovată în întregime.

– Prietena lui Norton are bani?

– Nu. Din cîte am aflat, Barbara Hoffman e o femeie drăguţă, o văduvă care şi-a crescut şi educat copiii singură, şi care are un cont modest în bancă, îi explică Haggerty. Presimţind următoarea întrebare, continua: Vărul soţiei mele e casier la bancă. Barbara Hoffman depune cincizeci de dolari în contul ei de economii de două ori pe lună.

– Atunci întrebarea e: de ce voia Norton casa aia? O fi petrol pe terenul ăla?

– Chiar dacă e, nu se poate atinge de el. Partea dinspre apă e considerată zonă de litoral. Așa că rămîne doar un teren mic pe care se poate construi, ceea ce îngrădește posibilitățile de a extinde prea mult casa și, așa cum e, dacă nu urci la ultimul etaj, nu ai cine știe ce privelițte.

– Cred că ar trebui să stau de vorbă cu Norton, spuse Brower.

– Eu zic să ai o discuție și cu soția lui, șefule. Din cîte am aflat, e prea abilă ca să se lase convinsă să-și ipotecheze casa fără un motiv întemeiat care să fie în folosul *ei*.

– Bine, e un punct din care se poate începe, hotărî Brower și se ridică. Apropo, nu știu dacă ai văzut că am verificat-o pe Maggie Holloway. Pare să nu fie implicată. Se zice că tatăl ei i-a lăsat ceva bani și că are mare succes ca fotograf, încasînd sume frumușele, așa că, în ceea ce o privește, nu văd să fi avut motive financiare. Și a plecat de la New York la ora pe care a declarat-o. Avem confirmarea portarului de la blocul în care locuiește.

– Aș sta de vorbă cu ea, se oferi Haggerty. Din nota de plată a telefonului doamnei Moore reiese că a vorbit de șase ori cu Maggie Holloway în cursul săptămînii dinaintea crimei. Poate că i-a spus ceva despre invitați, ceva care ne-ar oferi o pistă.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Dar, șefule, ce mă scoate din minți e că n-am nici o idee ce căuta ucigașul sau ucigașa Nualei Moore cînd i-a răscolit prin casă. Fac pariu pe ce vrei că asta-i cheia pentru rezolvarea crimei.

33

MAGGIE SE TREZI devreme, dar așteptă să se facă unsprezece ca să-i dea telefon Gretei Shipley. Era foarte îngrijo-

rată cît de slăbită părea Greta seara trecută şi spera că dormise bine. O sună în cameră, dar nu ridică nimeni receptorul. Poate ca doamna Shipley se simte mult mai bine şi s-a dus jos, îşi spuse ea.

Peste un sfert de oră auzi ţîrîitul telefonului. Era doctorul Lane.

– Maggie, am o veste proastă, spuse el. Doamna Shipley a cerut sa nu fie deranjata în dimineaţa asta, dar acum o oră sora Markey s-a gîndit că e mai bine să verifice. A murit azi-noapte, în somn.

Dupa ce închise telefonul, Maggie rămase multă vreme paralizată de tristeţe, dar şi furioasă pe sine că nu fusese mai insistentă ca doamna Shipley să facă un control medical – *în afara caminului* – pentru a afla de ce suferă. Doctorul Lane îi spusese că, după toate indiciile, făcuse un atac de cord. Era clar că nu se simţise bine toata seara.

Mai întîi Nuala, acum Greta Shipley. Două femei, cele mai bune prietene, amîndouă moarte într-o săptămînă, gîndi Maggie. Fusese atît de entuziasmată, de fericită că Nuala reapăruse în viaţa ei. Iar acum...

Maggie îşi aminti cum îi dăduse Nuala prima oară un vas cu lut umed. Deşi Maggie abia împlinise şase ani, ea îşi dăduse seama ca, orice talent artistic ar fi avut, acesta nu era pentru pictură.

– Nu eşti Rembrandt, îi spusese Nuala rîzînd. Dar numai văzîndu-te cum te joci cu plastilina aia, mă gîndesc că...

Îi pusese în faţă o fotografie cu pudelul pitic al lui Maggie, Porgie.

– Încearcă s-o copiezi, o îndemnase ea.

Acesta fusese începutul. De atunci, Maggie se îndrăgostise de sculptură. Totuşi, îşi dăduse seama că, oricît ar satisface-o din punct de vedere artistic, pentru ea nu va rămîne decît un hobby. Din fericire, o interesa şi fotografia – pentru care dovedise a avea un real talent – şi îşi făcuse din ea o profesie. Dar nu renunţase niciodata la pasiunea pentru sculptură.

Îmi amintesc și acum ce senzație grozavă aveam cînd îmi cufundam mîinile în lut, își spuse Maggie cu nostalgie în timp ce urca treptele spre etajul al doilea. Eram neîndemînatică, dar simțeam că se întîmplă ceva, că lutul mă ajută să transmit gîndurile dinspre creier la degete.

Acum, cînd încă nu-și revenise după vestea că Greta Shipley murise, Maggie știa că trebuie să-și înmoaie mîinile în lutul umed. Ar fi ca o terapie și, în același timp, ar ajuta-o să se gîndească la ce ar trebui să facă în continuare.

Se apucă să lucreze un bust al Nualei, dar își dadu seama repede că nu avea în minte decît chipul Gretei Shipley.

Era așa de palidă aseară, își aminti Maggie. S-a sprijinit de scaun cînd s-a ridicat, apoi m-a luat de braț cînd am plecat la masă și am simțit cît era de firavă. Astăzi avusese de gînd să stea în pat. Deși nu voia să recunoască, îi era rău. Iar cînd am fost la cimitir, spunea că s-a lăsat parcă prea mult așteptată, ca și cum ar fi ajuns la capătul puterilor.

Așa s-a întîmplat și cu tata, își aminti Maggie. Prietenii lui îi povestiseră că, plîngîndu-se că e obosit, renunțase la cina pe care urma s-o ia împreună cu ei și se culcase devreme. Nu s-a mai sculat. Atac de cord. Exact ce spusese doctorul Lane că pățise Greta.

Parca am capul gol, gîndi ea. Atît de gol. Nu avea inspirație. Chiar și lutul o trăda.

O, Doamne, încă o înmormîntare. Greta Shipley nu a avut copii, așa că la funeralii vor fi probabil mai ales prieteni.

Funeralii. Cuvîntul acesta o făcu să-și aducă aminte de fotografiile făcute la cimitir. Cu siguranță că acum erau developate. Ar trebui sa le ia și să se uite pe ele cu atenție. Dar de ce să se uite pe ele cu atenție? Dădu din cap. Înca nu știa răspunsul, dar era sigură că există unul.

Lăsase rolele de film la un magazin de pe strada Thames. În timp ce parca mașina, se gîndea cum abia ieri, chiar la colțul străzii, își cumpărase hainele pe care să le poarte la cina de

aseară cu Greta. Cum, cu nici o săptămînă în urmă, sosise la Newport atît de emoţionată că vine în vizită la Nuala. Acum, amîndouă erau moarte. Să fie vreo legătura? se întreba ea.

Plicul voluminos o aştepta la tejgheaua din capătul magazinului.

Vînzătorul făcu ochii mari cînd se uită la chitanţă.

– Chiar *aţi vrut* ca toate să fie mărite, domnişoară Holloway?

– Da, aşa am vrut.

Rezistă tentaţiei de a deschide plicul imediat. Acasă o să se ducă direct sus, în atelier, şi o să studieze fotografiile cu atenţie.

Cînd ajunse acasă, un BMW model nou tocmai ieşea în marşarier de pe aleea din faţă. Cel de la volan, un bărbat cam de vreo treizeci de ani, se grăbi să-i facă loc. Parcă apoi pe stradă, coborî din maşină şi porni pe alee în timp ce Maggie deschidea portiera.

Oare ce vrea? se întrebă ea. Era bine îmbrăcat, prezentabil şi elegant, aşa că nu-i inspiră teamă. Cu toate astea, prezenţa lui agresivă o deranja.

– Domnişoară Holloway, spuse el, sper că nu v-am speriat. Sînt Douglas Hansen. Am vrut să vă sun, dar numărul nu figurează în cartea de telefon. Cum astăzi am o întîlnire la Newport, m-am gîndit să trec pe la dumneavoastră să vă las un bileţel. L-am pus pe uşă.

Scoase din buzunar o carte de vizită. Douglas Hansen, consilier pentru investiţii. Avea adresa în Providence.

– Unul dintre clienţii mei mi-a spus de decesul doamnei Moore. N-o cunoaştem prea bine, dar m-am întîlnit cu dînsa de mai multe ori. Voiam să vă prezint condoleanţele mele, şi, totodată, să vă întreb dacă aveţi de gînd să vindeţi casa asta.

– Mulţumesc, domnule Hansen, dar încă nu am luat nici o hotărîre, spuse Maggie încet.

– Am vrut să vorbesc direct cu dumneavoastră înainte să prezentaţi oferta vreunui agent imobiliar, în cazul în care vă hotărîţi să vindeţi, pentru ca am o clientă care ar fi interesată să

cumpere casa prin mine. Fiica ei are de gînd să divorțeze și vrea o casă în care să se mute după ce îi va da vestea soțului. Știu că e nevoie de multe reparații, dar mama ei își permite să suporte cheltuielile. Numele ei este foarte cunoscut.

– Poate că nu și pentru mine. Nu-i prea știu pe cei din Newport, spuse Maggie.

– Atunci să zicem că numele ei e foarte cunoscut pentru multă lume. De asta m-au rugat să intermediez eu afacerea. E foarte important să fim discreți.

– Dar de unde ați aflat că e a mea casa asta și că aș putea s-o vînd? îl întrebă Maggie.

Hansen zîmbi.

– Domnișoară Holloway, Newportul e un oraș mic. Doamna Moore avea mulți prieteni. Unii dintre ei sînt clienții mei.

Ar vrea să discutăm în amănunt, gîndi Maggie, dar n-am de gînd s-o fac. În schimb, îi dădu un răspuns evaziv:

– După cum v-am spus, încă nu am luat nici o hotărîre. Oricum, vă mulțumesc că v-ați interesat. Am cartea dumneavoastră de vizită. Apoi se întoarse și porni spre casă.

– Dați-mi voie să vă mai spun că clienta mea e dispusa să plătească două sute cincizeci de mii de dolari. Cred că e o sumă mult mai mare decît oferta pe care doamna Moore era pregătită să o accepte.

– Se pare că sînteți la curent cu toate, domnule Hansen, spuse Maggie. Newportul trebuie să fie un oraș *foarte* mic. Vă mulțumesc încă o dată. O să vă sun dacă mă hotărăsc s-o vînd. Se întoarse iar spre casă.

– Încă un lucru, domnișoară Holloway. Trebuie să vă rog să nu pomeniți nimănui de oferta asta. Prea mulți ar bănui identitatea clientei mele și i-ar crea mari probleme fiicei ei.

– Nu vă faceți griji. Nu am obiceiul să vorbesc despre problemele mele cu nimeni. La revedere, domnule Hansen. De data asta porni hotărîtă pe alee. Dar era clar că el avea de gînd s-o rețină din nou.

– Ce multe fotografii, spuse el arătînd spre plicul pe care îl ţinea sub braţ, în timp ce ea îi aruncă o ultimă privire peste umăr. Din cîte am înţeles, sînteţi fotograf profesionist. Cred ca vi se par de vis locurile de pe aici.

De data asta, Maggie nu îi mai răspunse, dădu doar din cap şi se îndreptă spre uşă, traversînd veranda.

Biletul de care îi spusese Hansen era prins de clanţă. Maggie îl luă fără să-l citească, apoi băgă cheia în broască. Cînd privi pe fereastra salonului, îl zări pe Douglas Hansen plecînd cu maşina. Deodată se simţi nespus de ridicolă.

Oare am început să mă tem şi de umbra mea? se întrebă ea. Omul ăla trebuie să fi crezut că sînt nebună, după cum m-am repezit să intru în casă. Şi oferta lui nu e de neglijat. Dacă *chiar* mă hotărăsc să vînd casa, ar fi vorba de cincizeci de mii de dolari în plus faţa de ce i-a oferit Malcolm Norton Nualei. Nu e de mirare că parea aşa de abătut cînd doamna Woods ne-a spus de testament – ştia că pentru el e o afacere bună.

Maggie se duse direct în birou şi deschise plicul cu fotografii. În starea în care era nu-i făcu deloc bine faptul că prima fotografie pe care îi căzură ochii fu tocmai aceea care înfăţişa mormîntul Nualei cu florile puse de Greta Shipley lîngă piatra funerară, de acum uşor ofilite.

34

CÎND NEIL Stephens intră cu maşina pe aleea care ducea spre casa părinţilor lui, admiră copacii aliniaţi de-a lungul drumului, cu frunzele strălucind în culorile toamnei: aurii, de nuanţa ambrei şi roşu cardinal, arămii.

Ajuns în capat, privi și florile din jurul casei. Noua pasiune a tatălui său era grădinăritul și în fiecare anotimp făcea cîte un nou aranjament floral.

Chiar înainte ca Neil să coboare din mașină, mama lui deschise larg ușa și ieși în grabă. După ce se dădu jos din mașină, îl îmbrățișă și-l mîngîie pe păr, un gest tandru care îi aducea aminte de copilărie.

– Vai, Neil, *ce bine-mi pare* să te văd, exclama ea.

Aparu și tatăl în spatele ei. Pe chipul lui zîmbitor se citea ce plăcere îi face să-și vadă băiatul, chiar dacă îl întîmpină ceva mai puțin exuberant.

– Ai cam întîrziat, amice. Începem partida peste o jumătate de oră. Mama ți-a pregătit un sandviș.

– Mi-am uitat crosele, spuse Neil, dar, îndată ce văzu expresia îngrozită de pe chipul tatalul lui, adăugă: Iartă-mă, tată, a fost o glumă.

– Cam nesărată. Abia l-am convins pe Harry Scott să schimbe cu noi ora de începere a partidei. Dacă vrem să jucăm optsprezece găuri, ar trebui să fim deja acolo. Luăm cina la club. Îl bătu pe Neil pe umăr și adăugă: Mă bucur că ai venit, băiete.

Abia cînd ajunseră la ultimele nouă găuri de pe terenul de golf, tatăl aduse vorba de discuția pe care o avuseseră la telefon.

– Una dintre bătrînele de al căror venit mă ocup e cît pe ce să cedeze nervos, spuse el. Un tînăr din Providence a convins-o să dea lovitura investind în niște acțiuni, iar acum a pierdut banii care ar fi trebuit să-i asigure o bătrînețe liniștită. Spera să se mute la căminul ăla elegant de care ți-am povestit.

Neil ochi ținta și alese o crosă din sacul pe care îl căra băiatul de mingi. Lovi cu atenție, se balansă, apoi dădu din cap cu satisfacție cînd mingea se înalță în aer, zbura peste baltă și aterizâ pe iarba unde se afla urmatoarea gaură.

– Ești mai în mînă ca de obicei, remarcă tatăl lui. Dar o să vezi că eu ajung mai departe pe iarbă cu o crosă de fier.

Continuară să stea de vorbă în timp ce se îndreptau spre următoarea gaură.

– Tată, aud tot timpul lucruri asemenea celor pe care mi le-ai spus despre femeia aia, zise Neil. Chiar deunăzi, o familie de ale cărei investiții mă ocup de zece ani a venit la mine foarte surescitată cu una dintre cele mai abracadabrante idei pe care le-am auzit vreodată. Din fericire, am reușit să-i conving să renunțe. Se pare că femeia asta nu s-a consultat cu nimeni, nu-i așa?

– În orice caz nu cu mine.

– Acțiunile erau la bursă sau pe sub mînă?

– Erau cotate la bursă.

– Și au urcat rapid pentru scurtă vreme, apoi s-au prăbușit ca un bolovan. Iar acum nu mai valorează nici cît foaia de hîrtie pe care sînt scrise.

– Exact așa cum zici.

– Ai auzit și tu de vorba aia că în fiecare minut se naște cîte un nătărău pe lume. Iar pe piața financiară se pare că numărul lor e dublu. Oameni, altfel foarte inteligenți, se trezesc că le stă mintea în loc cînd cineva le oferă un pont.

– În cazul de care vorbesc, cred că s-au făcut și presiuni extraordinare. Oricum, aș vrea să stai de vorbă cu ea. O cheamă Laura Arlington. Poate că reușești să vezi ce i-a mai rămas, să afli ce ar putea face ca să-și mărească veniturile. I-am povestit de tine și mi-a zis că i-ar plăcea să stați de vorbă.

– Cu dragă inimă, tată. Sper numai să nu fie prea tîrziu.

La șase și jumătate, îmbrăcați pentru cină, stăteau pe veranda din spate și-și savurau cocteilurile privind spre Narragansett Bay.

– Arăți minunat, mamă, spuse Neil cu tandrețe.

– Mama ta a fost totdeauna o femeie frumoasă, iar grija tandră cu care am învăluit-o eu de-a lungul acestor patruzeci și trei de ani au făcut-o și mai frumoasă, îi răspunse tatăl dar, văzînd expresia de uimire de pe chipul lor, îi întrebă: De ce mustăciți?

– Știi foarte bine de ce. Pentru că și eu te-am îngrijit ca nimeni alta, dragul meu, îi răspunse Dolores Stephens.

– Neil, eşti tot cu fata aia pe care ai adus-o aici în august? îl întrebă tatal lui.

– La cine te referi? întrebă Neil pe moment, apoi zise: A, Gina. Nu, drept să spun, nu mai sînt cu ea. Se gîndi că era ocazia cea mai bună să întrebe de Maggie. Acum tocmai am o prietenă care a venit în vizită la mama ei vitregă din Newport pentru două săptămîni. O cheamă Maggie Holloway. Din păcate, a plecat din New York înainte să-i iau numărul de telefon de aici.

– Cum o cheamă pe mama ei vitregă? îl întrebă mama.

– Nu-i ştiu numele de familie, dar are un nume mic neobişnuit. Finnuala. Mi se pare că e de origine celtă.

– Îmi sună cunoscut, spuse Dolores Stephens, încercînd să-şi amintească. Ţie nu, Robert?

– Nu prea. Mi se pare că acum îl aud prima oară, răspunse el.

– Nu e ciudat? Am senzaţia că am auzit recent numele ăsta, zise Dolores. Ei, lasă, o să-mi aduc eu aminte.

Sună telefonul. Dolores se ridică să răspundă.

– Să nu te întinzi la vorbă, îşi avertiză soţia Robert Stephens. Trebuie să plecăm în zece minute.

Numai că tocmai el era cel căutat la telefon.

– E Laura Arlington, explică Dolores Stephens în timp ce îi dădea telefonul portabil soţului ei. Pare foarte supărată.

Robert Stephens ascultă timp de un minut înainte de a începe să o liniştească:

– Laura, o să-ţi ieşi din minţi în felul ăsta. Băiatul meu, Neil, a venit la noi. I-am spus de tine şi o să vadă mîine dimineaţă, împreună cu tine, ce-i de făcut. Acum, promite-mi că te linişteşti.

35

ÎN DUPĂ-AMIAZA aceea, Earl Bateman ţinu ultimul curs la ora unu. Pe urmă, îşi petrecu mai multe ore în locuinţa lui din

campus, corectînd lucrări. Tocmai cînd se pregătea să plece spre Newport, sună telefonul.

Era vărul lui, Liam, care îl suna din Boston. Earl se mira. Nu prea aveau multe în comun. Despre ce-o fi vorba? se întrebă el.

Liam tot încerca entuziasmat să înceapă o conversaţie, dar Earl îi răspundea monosilabic. Îi stătea pe buze să-i spună despre seria de emisiuni la televiziune, dar ştia că n-ar face decît să ofere un nou subiect de glumă întregii familii. Poate că ar trebui să-l invite pe Liam pe la el, la un păhărel, şi să lase la vedere cecul de trei mii de dolari primit pentru prelegere. E o idee bună, hotărî el.

Dar simţi că începe să se enerveze cînd Liam ajunse la motivul pentru care-l sunase. Pe scurt, dacă Earl se ducea la Newport la sfîrşit de săptămînă, nu mai trebuia să treacă pe la Maggie Holloway. Vizita lui de data trecută o deranjase.

– Dar de ce? pufni Earl, tot mai iritat.

– Uite ce e, Earl, tu crezi că poţi intra în sufletul oamenilor. Ei bine, o cunosc pe Maggie de un an. E o fată grozavă – de fapt, sper să o fac în curînd să înţeleagă cît de mult ţin la ea. Dar fii convins că nu e genul care să plîngă pe umărul cuiva. E foarte *reţinută*. Nu face parte dintre cretinii tăi preistorici care se mutilau cînd erau nefericiţi.

– Eu ţin prelegeri despre cutumele tribale, nu despre cretini preistorici, îl întrerupse Earl pe un ton ferm. Şi am trecut pe la ea pentru că eram de-a dreptul îngrijorat că, la fel ca şi Nuala, ar putea să lase din neglijenţă uşa descuiată.

Liam încercă să-l calmeze:

– Earl, nu m-am exprimat prea bine. Voiam să-ţi zic că Maggie nu e *aiurită* ca biata Nuala. Nu-i nevoie s-o avertizezi, mai ales cînd asta sună mai mult ca o ameninţare. Auzi, hai să ne întîlnim zilele astea să bem ceva.

– Bine, îi răspunse el şi se gîndi că atunci ar avea ocazia să-i fluture lui Liam pe sub nas cecul. Treci pe la mine mîine seară, pe la şase, îi zise Earl.

– Nu prea pot. Iau cina cu Maggie. Dar ce zici de sîmbătă?

– E bine, rămîne așa. La revedere.

Deci îl interesează totuși Maggie Holloway, gîndi Earl cînd închise telefonul. Nici n-ai fi crezut după felul cum a lăsat-o singură la petrecerea de la Cele Patru Anotimpuri. Dar așa ceva îi stă în fire lui Liam, zîmbitorul față de toată lumea, își spuse el. De un lucru era sigur, totuși. Dacă se vedea cu Maggie de un an, *ar fi trebuit* să-i acorde mai multă atenție.

Avea iar un sentiment ciudat, o presimțire ca urma să se întîmple ceva rau, ca Maggie Holloway era în pericol, același sentiment pe care îl avusese săptămîna trecuta în legatură cu Nuala.

Earl avusese prima oară o asemenea presimțire la șaisprezece ani. Se afla în spital, în convalescență după operația de apendicită. Cel mai bun prieten al lui, Ted, trecuse pe la el înainte să iasă la o plimbare cu barca în după-amiaza aceea.

Ceva îl îndemnase să-l roage pe Ted să nu iasă cu barca, dar i se păruse stupid. Își aminti cum toată după-amiaza avusese senzația că o sabie e gata să cadă.

Peste două zile, barca lui Ted fusese găsită plutind în voia valurilor. Existaseră mai multe teorii despre ce se petrecuse, dar răspunsul exact nu fusese aflat nici pînă astăzi.

Desigur, Earl nu vorbise niciodată despre incident, nici despre faptul că nu-și avertizase prietenul. Iar acum, nici nu mai voia să-și amintească de cîte ori avusese același presentiment.

Cinci minute mai tîrziu, porni să străbată cei cincizeci de kilometri care îl despărțeau de Newport. La patru și jumătate se opri la un mic magazin din oraș să ia ceva de mîncare și acolo află despre moartea Gretei Shipley.

– Înainte de a se muta la Conacul Latham, aici își făcea cumpărăturile, spuse cu regret Ernest Winter, bărbatul în vîrstă care era proprietarul magazinului. O doamna tare dragută.

– Mama și tata erau prieteni cu ea, îi explică Earl. Suferea de ceva?

– Din cîte am auzit, în ultimele săptamîni nu s-a simțit prea bine. Două dintre cele mai bune prietene ale ei au murit de curînd, una la Conacul Latham, apoi doamna Moore, care a fost

omorîtă. Cred c-a impresionat-o. Se mai întîmplă, ştiţi şi dumneavoastră. E ciudat că-mi vine în minte asta, dar mi-amintesc că acum mai mulţi ani doamna Shipley mi-a zis că e o vorbă: „Moartea cheamă mereu la ea cîte trei." Se pare că a avut dreptate. Dar te cam trec fiorii, nu?

Earl luă pachetele. Încă un subiect interesant pentru o conferinţă, îşi spuse el. *Să existe oare un temei psihologic pentru această zicală, ca pentru multe altele? Prietenele ei bune s-au prăpădit. Să fi fost ceva în sufletul Gretei Shipley care să o facă să strige: „Staţi, vin şi eu!"?*

Şi uite-aşa, găsise astăzi un al doilea subiect pentru o conferinţă. Mai devreme, dăduse de un articol în ziar despre un nou magazin universal care urma să fie deschis în Anglia, de unde cei îndoliaţi puteau să-şi aleagă toate cele necesare unei înmormîntări – sicriul, căptuşeala pentru sicriu, hainele pentru cel decedat, florile, scrisorile de condoleanţe, chiar şi locul de veci, dacă era cazul – putînd astfel să elimine intermediarul, adică antreprenorul de pompe funebre.

E bine că familia lui a ieşit din afacere la timpul potrivit, îşi spuse Earl, luîndu-şi rămas bun de la domnul Winter. Pe de altă parte, noii proprietari ai Morgii Bateman se ocupaseră de funeraliile doamnei Rhinelander, de cele ale Nualei şi se vor ocupa fără îndoială şi de cele ale Gretei Shipley. Aşa se şi cuvenea, atîta timp cît tatăl lui aranjase cele cuvenite pentru ultimul drum al soţului ei.

Afacerea e înfloritoare, îşi spuse cu mîhnire.

36

MERGÎND ÎN urma lui John, şeful de sală de la restaurantul clubului de iaht, Robert Stephens se opri şi-i spuse soţiei lui:

– Dolores, ia uite-o pe Cora Gebhart. Hai la masa ei s-o salutăm. Mi-e teamă că ultima dată cînd am stat de vorbă cu ea am fost cam dur. Îi tot dădea înainte că vrea să încaseze banii pe niște obligațiuni ca să-i bage într-unul din proiectele alea nebunești, iar eu m-am enervat așa de tare că nici n-am întrebat-o despre ce-i vorba, i-am zis doar s-o lase baltă.

Diplomat ca întotdeauna, gîndi Neil, urmîndu-și mai departe părinții, în timp ce aceștia porniră spre celălalt capat al restaurantului, deși observă că tatăl lui nu îl avertizase pe șeful de sală că vor să facă un ocol, așa că acesta își continua drumul spre masa de la fereastră, fără să-și dea seama că familia Stephens se pierduse pe traseu.

– Cora, trebuie să-mi cer scuze, începu Robert Stephens foarte ambalat. Dar mai întîi, să ți-l prezint pe băiatul meu, Neil.

– Bună, Robert. Ce mai faci, Dolores? răspunse Cora Gebhart, apoi își îndreptă spre Neil ochii ei vioi, calzi și iscoditori. Tatăl tău se laudă cu tine tot timpul. Din cîte am înțeles, ești șeful biroului din New York al Companiei Carson & Parker. Îmi pare bine să te cunosc.

– Da, acolo lucrez. Plăcerea e de partea mea. Mă bucur să aud că tata se laudă cu mine. Mai toata viața m-a boscorodit.

– Așa, deci. Și pe mine mă tot boscorodește. Dar, Robert, n-ai de ce să te scuzi. Ți-am cerut părerea și tu mi-ai spus-o.

– Atunci e bine. Nu mi-ar plăcea să aud că încă un client de-al meu și-a pierdut cămașa de pe el făcînd investiții riscante.

– N-ai de ce te teme cu investiția asta, îi răspunse Cora Gebhart.

– Robert, bietul John ne așteaptă cu lista de meniu la masă, îl zori soția lui.

În timp ce străbăteau sala, Neil se întreba dacă tatăl lui sesizase tonul cu care doamna Gebhart îi spusese să nu-și facă griji. Nu-i ascultase sfatul și-și aruncase banii pe apa sîmbetei, gîndi Neil.

Terminaseră de mîncat și își savurau cafeaua, cînd soții Scott se opriră la masa lor sa-i salute.

– Neil, ar trebui să-i mulțumești lui Harry, spuse Robert Stephens în loc de prezentare. El e cel care a schimbat astăzi cu noi programarea pentru terenul de golf.

– Ei, n-ai pentru ce, răspunse Harry Scott. Lynn a fost azi la Boston, așa că oricum aveam de gînd să luăm cina mai tîrziu.

Soția lui, o femeie scundă și îndesată, cu chip plăcut, întrebă:

– Dolores, îți mai aduci aminte de Greta Shipley, pe care ai cunoscut-o la un dineu dat aici de societatea pentru protejarea patrimoniului? Era acum trei sau patru ani. A stat chiar la masa noastră.

– Da, mi-a plăcut de ea foarte mult. De ce mă întrebi?

– A murit noaptea trecută. Se zice că în somn.

– Îmi pare tare rău.

– Ce mă întristează foarte mult, continuă Lynn Scott abătută, e că tocmai aveam de gînd s-o sun, după ce am auzit că și-a pierdut de curînd două prietene apropiate. Una dintre ele era biata femeie care a fost omorîtă vinerea trecută, în propria ei casă. Cred că ai citit în ziare. Fata ei vitregă din New York i-a descoperit cadavrul.

– Fata vitregă din New York? exclamă Neil.

Agitată, mama îl întrerupse.

– *Acolo* i-am citit numele! În ziare! *Finnuala*. Neil, ea e femeia omorîtă!

*

Cînd se întoarseră acasă, Robert Stephens îi arătă lui Neil ziarele din garaj, legate cu grijă pentru a fi date ca maculatură reciclabilă.

– Era în ziarul de sîmbătă, 28, îi spuse tatăl. Nu sînt prea sigur că se află în teancul ăsta.

– Nu mi-am amintit de la început pentru că în articol i se spunea Nuala Moore, îi explică mama. Abia spre sfîrșit i se pomenea prenumele întreg.

Peste două minute, Neil citea tot mai îngrozit relatarea morții Nualei Moore. În timp ce parcurgea rîndurile, în minte îi apăru

chipul atît de fericit al lui Maggie cînd îi spusese că își regăsise mama vitregă și că avea de gînd să meargă la ea în vizită.

– Mi-a oferit cei mai fericiți cinci ani din copilărie, îi explicase ea.

Maggie, Maggie, își șopti Neil în gînd. Oare unde era acum? Să se fi întors la New York? O sună imediat acasă, dar mesajul de pe robot rămăsese neschimbat – e plecată pînă pe 13.

Adresa Nualei era menționată în articolul care relata crima, dar cînd sună la informații, află că numărul ei de telefon nu figura pe lista abonaților.

– La naiba! pufni el trîntind receptorul în furcă.

– Neil, interveni mama lui cu blîndețe. S-a făcut unsprezece fără un sfert. Dacă e încă în Newport, fie în casa aia, fie altundeva, n-are rost să mai încerci acum. Du-te acolo mîine dimineață și, dacă n-o găsești, atunci încearcă la secția de poliție. Doar are loc o anchetă penală și, cum ea a descoperit cadavrul, poliția trebuie să știe unde poate fi găsită.

– Mama are dreptate, băiete, îi spuse tatăl. Ai avut o zi grea, așa că acum îți propun să te retragi.

– Cam așa e. Vă mulțumesc amîndurora. Apoi Neil își sărută mama, își bătu tatăl pe umăr și porni posomorît pe holul care ducea spre dormitor.

Dolores Stephens așteptă pînă ce se îndepărtă suficient ca să n-o mai poată auzi, după care îi spuse încet soțului ei:

– Am impresia că Neil a găsit în sfîrșit o fată la care ține cu adevărat.

37

NICI DUPĂ ce studie cu atenție fiecare fotografie mărită, Maggie nu reuși să-și dea seama ce remarcase în mod inconștient la acele morminte.

Toate păreau la fel: pietre funerare cu iarbă şi flori în jurul lor; iarba era încă mătăsoasă şi verde la început de toamnă, doar pe mormîntul Nualei se zărea unde fuseseră puse peticele noi de iarbă.

Petice de iarbă. Dintr-un motiv anume cuvintele acestea o puseră pe gînduri. Şi pe mormîntul doamnei Rhinelander trebuie sa se fi plantat de curînd iarbă. Murise doar cu două săptămîni în urmă.

Maggie studie încă o dată toate fotografiile cu mormîntul Constancei Rhinelander, folosind o lupă ca să observe bine fiecare centimetru. Îi atrase atenţia doar o mică gaură în iarba din jurul pietrei funerare. Arăta ca şi cum de acolo ar fi fost scos un bolovan sau ceva asemănător. Cel care îl daduse laoparte nu se obosise sa taseze pămîntul la loc.

Se uită încă o dată la cele mai bune imagini în prim plan cu piatra funerară a Nualei. Pămîntul era batătorit pînă în locul unde începea iarba, dar într-unul din instantanee i se păru că observă ceva – o piatră? – chiar în spatele florilor pe care le lăsase Greta Shipley. După înmormîntare, locul să fi fost curăţat atît de neglijent de bulgări de pămînt şi de pietre, sau să fie vreun marcaj folosit în cimitir? Mai era şi o licarire ciudată...

Studie şi fotografiile celorlalte patru morminte, dar aici nu observă nimic deosebit.

În cele din urmă, puse fotografiile pe un colţ al mesei, lua o armătură şi un vas cu lut umed.

Folosind fotografiile recente ale Nualei pe care le găsise prin casa, Maggie începu să modeleze. În următoarele ore, degetele i se contopiră cu lutul şi spatula, conturînd chipul mic, delicat, al Nualei, modelîndu-i ochii rotunzi şi mari, umbriţi de gene lungi. Sugera semnele vîrstei prin liniile fine din jurul ochilor, din jurul gurii şi de pe gît, precum şi în umerii care se gîrboveau.

Ştia că pînă la urmă va reuşi să surprindă trăsaturile Nualei pe care le iubise atît de mult – firea nesupusă şi veselă care se

ghicea din spatele unui chip care, dacă nu ar fi aparţinut Nualei, ar fi fost doar drăguţ.

Ca în cazul Odilei Lane, gîndi ea şi se crispă amintindu-şi cum femeia aceea o mustrase pe Greta Shipley cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă: „Urîcioasa, urîcioasa".

În timp ce-şi strîngea ustensilele, Maggie se gîndea la cei cu care luase cina seara trecută. Cît de supăraţi trebuie să fie, gîndi ea. Le făcea atîta plăcere compania Gretei, iar acum ea nu mai este. Aşa, deodată.

Maggie porni pe scări în jos şi, cînd ajunse la parter, se uită la ceas. Ora nouă. Nu era prea tîrziu s-o sune pe doamna Bainbridge, hotărî ea.

Letitia Bainbridge răspunse după primul ţîrîit:

– Vai, Maggie, sîntem aşa de tulburaţi. Greta nu se simţise bine în ultimele săptămîni, dar înainte nu se plînsese de nimic. Ştiu că lua medicamente pentru tensiune şi pentru inimă, dar făcea tratamentul de ani de zile şi nu a avut niciodată probleme.

– Abia am cunoscut-o, dar am ajuns s-o îndrăgesc tare mult, spuse Maggie din toată inima. Îmi dau seama cum vă simţiţi cu toţii. Nu ştiţi cumva ce pregătiri se fac pentru înmormîntare?

– Ba da. De asta se ocupă serviciul de pompe funebre Bateman. Cred că, pîna la urmă, cu toţii o să încăpem pe mîna lor. Slujba e sîmbătă, la biserica episcopală Sfînta Treime, iar înmormîntarea la cimitirul Sfînta Treime. Greta ceruse ca ultimul omagiu să-i fie adus numai la Bateman, între nouă şi zece şi jumătate.

– O să vin şi eu, promise Maggie. Avea rude?

– Nişte veri. Cred că or să vină şi ei. Ştiu că lor le-a lasat economiile şi obiectele din apartament, aşa că or să-şi arate cu siguranţă respectul cuvenit faţă de ea. Letitia Bainbridge făcu o pauză, apoi adăugă: Maggie, ştii ce mă tot obsedează? Practic, ultimul lucru pe care i l-am spus aseară Gretei este că, dacă Eleanor Chandler i-a văzut apartamentul, ar fi cazul să-şi schimbe broasca la uşă.

– Dar remarca dumneavoastră a amuzat-o, protestă Maggie. Va rog, n-aveţi motive să vă faceţi gînduri negre din cauza asta.

– Vai, nu de asta îmi fac gînduri negre. Dar aş putea pune pariu că, oricine ar mai fi pe lista de aşteptare, tot Eleanor Chandler o să primească acum apartamentul.

Am devenit mare specialistă în prepararea unor cine tîrzii, gîndi Maggie în timp ce aşeză ceainicul pe maşina de gătit, bătu nişte ouă şi puse pîine la prăjit – şi nu din cale afară de apetisante, adăugă ea. Dar cel puţin mîine seară pot conta pe Liam că o să mă invite la un meniu ca lumea.

Mă bucur să-l văd, îşi spuse ea. Era mereu nemaipomenit de amuzant. Se întreba dacă vorbise cu Earl Bateman despre vizita lui neaşteptată de luni seara. Spera că da.

Fără să-şi mai piardă vremea în bucătărie, îşi pregăti o tavă şi o duse în salon. Chiar dacă Nuala îşi găsise moartea aici cu mai puţin de o săptămînă în urmă, Maggie îşi dăduse seama că mamei ei vitrege îi placea să-şi petreacă timpul în camera aceasta atît de primitoare.

Interiorul şi marginile şemineului erau înnegrite de funingine. Se vedea că vătraiul şi foalele fuseseră folosite foarte des. Maggie şi-o închipuia stînd aici şi făcînd cîte un foc straşnic, în vestitele seri reci din New England.

Biblioteca era plină de cărţi, toate titluri interesante, pe unele le ştia, pe altele i-ar fi făcut plăcere să le frunzărească. În albumul cu fotografii se uitase deja – zecile de poze cu Nuala şi Tim Moore vorbeau de la sine despre doi oameni care în mod clar se simţeau bine împreună.

Pe pereţi, o mulţime de alte fotografii cu Tim şi Nuala – alaturi de prieteni, la o plimbare cu barca, la picnic, la dineuri, în vacanţă.

Fotoliul cel mare şi vechi, cu taburet pentru picioare, fusese probabil al lui, îşi zise Maggie. Îşi amintea cum, fie că citea o carte, că stătea de vorbă sau se uita la televizor, Nualei îi plăcea

mereu să se ghemuiască pe canapea ca o pisică, sprijinindu-se de colțul dintre spătarul și brațul canapelei.

Nu e de mirare că perspectiva mutării la Conacul Latham o cam speria, gîndi Maggie. Cu ce strîngere de inimă ar fi părăsit Nuala casa asta, unde se vedea că fusese fericită ani de zile.

Dar era clar că se gîndise să se mute acolo. În după-amiaza cînd luaseră cina împreună, după ce se întîlniseră la reuniunea familiei Moore, Nuala îi spusese că la cămin tocmai devenise disponibil un apartament așa cum voia ea.

Ce apartament era? se întreba Maggie. Nu vorbiseră niciodată despre asta.

Maggie își dădu deodată seama că îi tremurau mîinile. Puse cu grijă ceașca de ceai pe farfurioară. *Apartamentul devenit disponibil pentru Nuala să fi fost cel care aparținuse prietenei Gretei Shipley, Constance Rhinelander?*

38

DOCTORUL WILLIAM Lane nu voia decît puțină liniște, dar știa că dorința nu i se va împlini. Odile era ca un titirez. Iar el stătea întins în pat, cu ochii închiși, rugîndu-se ca măcar să stingă nenorocita aia de lumină. Odile, în schimb, rămăsese la măsuța de toaletă, periindu-și părul, în timp ce de pe buze i se revarsa un torent de cuvinte.

– Prin cîte încercercări grele am trecut zilele astea, nu? Toată lumea o iubea pe Greta Shipley și ea chiar era una dintre locatarele noastre de vază. Ai văzut și tu, doua dintre cele mai dragute doamne de la noi s-au prăpădit săptămînile astea. Sigur, doamna Rhinelander avea optzeci și trei de ani, dar se simțea așa de bine – și, dintr-o data s-a dus. Dar așa se întîmplă de la o vîrstă, nu? Cedezi. Trupul cedează pur și simplu.

Odile părea să nu bage de seamă că soţul ei nu-i răspunde. N-avea importanţă, ea îi zicea înainte:

– Sigur, sora Markey era îngrijorată de criza pe care a avut-o doamna Shipley luni seara. Azi-dimineaţă mi-a zis că ieri iarăşi a vorbit cu tine despre asta.

– Am consultat-o pe doamna Shipley imediat dupa ce i-a fost rău, îi răspunse doctorul Lane plictisit. Nu era nimic grav. Sora Markey a făcut din ţînţar armăsar numai ca să justifice faptul că a dat buzna în apartamentul doamne Shipley fără sa bată la uşă.

– Ei, sigur că tu eşti doctorul, dragă.

Doctorul Lane deschise brusc ochii dîndu-şi deodată seama ce-i spusese soţia lui:

– Odile, nu vreau să discuţi cu sora Markey despre pacienţii mei, se rasti el.

Neluîndu-i în seamă tonul apăsat, Odile continuă:

– Noul medic legist e o femeie destul de tînără, nu-i aşa? Cum o cheamă, Lara Horgan? Nu ştiam că doctorul Johnson s-a pensionat.

– S-a pensionat de pe întîi. Adică de marţi.

– Nu-mi dau seama cum se poate face cineva medic legist, mai ales o tînără aşa de drăguţă ca ea. Dar se pare că e pricepută.

– Mă-ntreb dacă ar fi primit funcţia asta fără să fie pricepută, îi răspunse el acru. A trecut pe la noi cu poliţiştii numai pentru ca se afla prin preajmă şi voia să vadă cum arată căminul. A pus întrebări foarte competente despre antecedentele medicale ale doamnei Shipley. Şi-acum, Odile, dacă nu te superi, zău că aş vrea să dorm.

– Vai, dragă, iartă-mă. Ştiu cît eşti de obosit şi ce zi grea ai avut azi, îi spuse Odile, puse jos peria şi îşi scoase halatul.

Dornică să fie veşnic fermecătoare, gîndi William Lane urmărindu-şi soţia cum se pregătea să se urce în pat. În cei optsprezece ani de casnicie nu o văzuse niciodată purtînd o cămaşă

de noapte fără volănașe. Cîndva îl încîntase. Dar asta se întîmpla acum ani de zile.

Se urcă în pat și, în sfîrșit, lumina se stinse. Numai că lui William Lane nu-i mai era somn. Ca de obicei, Odile reușise sa-i tulbure liniștea.

Noul medic legist era o tînără făcută din altă plămadă decît bunul doctor Johnson. El contrasemnase mereu certificatele de deces cu o singură mișcare firească de stilou. *Ai grijă*, se avertiză Lane. Pe viitor, va trebui să fii mai atent.

Vineri, 4 octombrie

39

CUM SE SCULĂ, vineri dimineaţa, Maggie îşi arunca privirea pe ceas şi văzu ca era abia şase. Ştia ca probabil dormise destul, dar înca nu voia sa se scoale, aşa ca închise din nou ochii. Cam peste o jumatate de ora cazu iar într-un somn agitat cu vise vagi şi frămîntate care veneau şi plecau, ca apoi sa dispară toate cînd se trezi din nou, la şapte jumatate.

Se scula ameţită, cu o durere de cap şi se gîndi că o plimbare scurta pe malul oceanului, după micul dejun, ar ajuta-o să-şi revina. Mi-ar prinde bine, îşi spuse ea, mai ales ca în dimineaţa asta trebuie să mă duc din nou la cimitir.

Iar mîine o să fii la cimitirul Sfînta Treime la înmormîntarea Gretei Shipley, îi aminti parcă un glas. Pentru prima oara Maggie îşi dădu seama că doamna Bainbridge îi spusese că Greta Shipley urma să fie înmormîntata acolo. Nu ca ar avea vreo importanţa. Oricum s-ar fi dus astăzi la ambele cimitire. După ce petrecuse atît de mult timp seara trecută uitîndu-se la fotografii, abia aştepta să vada ce era sclipirea aceea ciudată pe care o observase pe mormîntul Nualei.

Făcu un duş, se îmbracă cu blugi şi un pulover şi bau repede un suc şi o cafea înainte de a ieşi din casa. Lui Maggie îi paru bine ca se hotarîse să mearga la plimbare. Ziua aceea de început de toamna era minunanta. Soarele stralucea pe cer, deşi sufla o briza rece care o făcu sa se bucure că îşi luase şi jacheta. Mai era şi sunetul superb al valurilor care se spargeau

la mal și mirosul unic, minunat, de sare și alge care umplea aerul.

M-aș putea îndrăgosti de locul ăsta, gîndi ea. În copilărie, Nuala își petrecea verile aici. Cît de dor trebuie să-i fi fost de locurile astea cînd s-a mutat.

După vreun kilometru și jumătate, Maggie se întoarse pe urmele propriilor ei pași. Privind în sus, își dădu seama că, de pe drum, nu se vedea din casa Nualei, casa *mea*, se corectă ea, decît o parte a etajului doi. Are prea mulți copaci în jur, își spuse ea. Ar trebui scoși sau măcar tunși. Și mă întreb de ce în capătul terenului, de unde priveliștea e magnifică, nu s-a construit nimic. Să existe oare restricții pentru a construi acolo?

Chiar și spre sfîrșitul plimbării, întrebarea asta încă o mai frămînta. Trebuie să mă interesez, își spuse ea. Din cîte mi-a spus Nuala, Tim Moore a cumpărat proprietatea acum cel puțin cincisprezece ani. Să nu se fi modificat de atunci restricțiile de construcție? se întrebă ea.

Întoarsă în casă, mai bău repede o ceașcă de cafea și plecă în grabă. Era ora nouă. Voia să termine odată cu vizita la cimitir.

40

LA NOUĂ și un sfert, Neil Stephens opri mașina în fața cutiei poștale pe care era scris numele de MOORE. Coborî din mașina, traversă aleea și veranda și sună la ușă. Nu răspunse nimeni. Stînjenit că face ceva necuviincios, se duse la fereastră. Perdeaua era trasă doar pe jumătate, așa că reuși să vadă clar camera care părea a fi salonul.

Neştiind nici el foarte clar ce caută, în afară de vreun semn tangibil al prezenţei lui Maggie Holloway, se duse în spatele casei şi se uită pe fereastra uşii de la bucătărie. Văzu un ibric pe maşina de gătit şi, lîngă chiuvetă, o farfurie, o ceaşcă şi un pahar mare, puse cu gura în jos, probabil lăsate să se scurgă după ce fuseseră clătite. Dar se aflau acolo de mai multe zile, sau doar de cîteva minute?

În cele din urmă se gîndi ca nu avea nimic de pierdut să sune la uşa vecinilor, să-i întrebe dacă nu o văzuseră cumva pe Maggie. La primele două case unde încercă nu primi nici un răspuns. La cea de-a treia, în uşă apărura un bărbat şi o femeie amabili, care păreau să aibă peste şaizeci de ani. După ce le spuse pe scurt de ce se afla acolo, îşi dădu seama că avea noroc.

Cei doi, care se prezentară a fi Irma şi John Woods, îi povestiră de moartea şi înmormîntarea Nualei şi de faptul că Maggie stătea acum în casa aceea.

– Trebuia să mergem în vizită la fiica noastră sîmbăta trecută, dar n-am mai plecat decît după înmormîntarea Nualei, îi explică doamna Woods. Abia ne-am întors aseară tîrziu. Ştiu că Maggie e aici. N-am mai vorbit cu ea de cînd ne-am întors, dar am văzut că s-a dus la plimbare azi-dimineaţă.

– Iar eu am văzut cum a plecat cu maşina acum un sfert de oră, adăugă John Woods.

Îl invitară în casă să bea o cafea şi îi povestiră despre seara crimei.

– Ce fată drăguţă e Maggie, oftă Irma Woods. E aşa de afectată de moartea Nualei, dar nu e genul care să-şi arate durerea. Numai că i se citeşte toată tristeţea în priviri.

Maggie, şopti Neil în sinea lui. Ce n-aş da să fi fost aici cu tine.

Soţii Woods nu ştiau unde se dusese Maggie în dimineaţa asta şi nici cînd urma să se întoarcă.

O să-i las un bilet să mă sune, hotărî Neil. N-am altceva de făcut. Apoi însă îi veni o idee. Peste cinci minute cînd plecă cu

mașina, îi lăsă un bilet lui Maggie pe ușă, iar în buzunar își puse cu grija numărul ei de telefon.

41

AMINTINDU-ȘI de întrebările fetiței care era curioasă de ce făcea fotografii la mormîntul Nualei, Maggie se opri la o florărie și cumpără un buchet de flori de toamnă pe care să le pună pe mormintele pe care avea de gînd să le mai vadă o dată cu atenție.

Ca și înainte, cînd trecu de poarta cimitirului Sfînta Maria, statuia îngerului de la intrare și mormintele aranjate cu grijă îi dădură o senzație de liniște și veșnicie. Viră la dreapta și își conduse mașina pe panta ce ducea spre mormîntul Nualei.

Cînd coborî din mașină, simți privirea iscoditoare a unui îngrijitor care plivea buruienile dintre pietrele de pe alee. Își aminti cum se spunea că unii oameni sînt jefuiți în cimitire, dar teama îi trecu repede. Prin preajmă se aflau și alți îngrijitori.

Se bucura ca avusese ideea să aducă niște flori, așa cel puțin nu va bănui nimeni că vrea să verifice mormîntul. Alese vreo șase flori din buchet și le puse jos una cîte una, lîngă piatra funerară.

Florile lăsate acolo marți de Greta Shipley nu mai erau. Maggie aruncă repede o privire pe fotografia pe care o ținea în mînă ca să-și dea seama unde anume văzuse sclipirea aceea ca de metal.

Făcuse bine că adusese fotografia, comentă în sinea ei, pentru că obiectul pe care îl căuta se înfundase mai adînc în pămîntul umed și ar fi putut să nu-l găsească. Dar era acolo.

Privi discret peste umăr și își dădu seama că îngrijitorul o urmărea în continuare. Îngenunche, lăsa capul în jos și își făcu cruce, apoi atinse pămîntul cu mîinile împreunate. Rămînînd în

poziția aceea, ca și cum s-ar fi rugat, scormoni cu degetele și scoase obiectul din pământ.

Așteptă o clipă. Cînd privi din nou în jur, îngrijitorul era cu spatele la ea. Dintr-o mișcare, ridică obiectul și îl ascunse repede în căușul palmelor. Dar cînd făcu gestul acesta, auzi un clinchet înfundat.

Un clopoțel? se întrebă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să bage cineva un clopoțel în mormîntul Nualei? Convinsă că și îngrijitorul auzise clinchetul, se ridică și se îndreptă în grabă spre mașină.

Puse clopoțelul peste restul florilor din buchet. Fără să mai piardă un singur minut, sub privirile iscoditoare ale îngrijitorului porni cu mașina încet în direcția celui de-al doilea mormînt pe care voia să-l viziteze. Parcă pe o alee alăturată, apoi privi în jur. Nu era nimeni.

Deschise fereastra mașinii și scoase clopoțelul. Îl curăța de pământ, îl întoarse după aceea în palmă pe toate fețele și-l studie cu atenție, ținîndu-i limba cu degetele, ca să nu sune.

Avea cam șapte centimetri, parea un clopoțel vechi de școală în miniatură, dar la bază era decorat cu o ghirlandă de flori și cîntărea surpinzător de mult. Și limba era grea, își dădu ea seama. Dacă ar fi lăsat-o liberă, fără îndoială că ar fi scos un clinchet puternic.

Maggie închise fereastra de la mașină, ținu clopoțelul jos, aproape de podea, și îl zgîlțîi. În mașină răsună un sunet melancolic dar cristalin.

O piatră pentru Danny Fisher, gîndi ea. Era titlul unei cărți din biblioteca tatălui ei. Își amintea cum în copilărie îl întrebase ce însemna titlul acela, iar el îi explicase că există o tradiție evreiască potrivit căreia cine trece pe la locul de veci al unui prieten sau al unei rude pune o piatră pe mormînt, ca semn al vizitei făcute acolo.

Oare clopoțelul ăsta să însemne tot așa ceva? se întreba Maggie. Cu sentimentul vag că face ceva rău luînd clopoțelul, îl ascunse sub scaunul din mașină. Apoi alese alte șase flori și, în

mînă cu fotografia locului respectiv, se duse la mormîntul altei prietene a Gretei Shipley.

Ultimul popas îl făcu la mormîntul doamnei Rhinelander; în fotografia care înfăţişa momîntul acesta se vedea cel mai clar o gaură în iarba de sub piatra funerară. În timp ce aranja restul florilor pe iarba umedă, Maggie scormoni cu degetele şi găsi locul pe care îl căuta.

*

Maggie voia să se gîndească pe-ndelete, iar acasă şirul ideilor i-ar fi fost întrerupt. Aşa că se duse în centrul oraşului şi găsi un bistrou unde comandă o tartă cu gem de afine şi cafea.

Chiar mi-era foame, recunoscu în sinea ei, în timp ce tarta crocanta şi cafeaua tare o ajutau să uite senzaţia de apăsare care o copleşise la cimitir.

Îi veni în minte o altă amintire cu Nuala. Cînd Maggie avea zece ani, Porgie, neastîmpăratul ei pudel pitic, sărise pe Nuala, care aţipise pe canapea. Nuala trăsese un chiot, iar cînd Maggie venise fuga în cameră, îi spusese rîzînd: „Iartă-mă, draga mea. Nu ştiu de ce sînt aşa de sperioasă. Probabil că-mi umblă cineva pe mormînt."

Pe urmă, fiindcă Maggie era la vîrsta cînd voia să afle totul, Nuala fusese nevoită să-i explice că era o veche superstiţie irlandeza, că se plimbă cineva pe locul unde-ţi va fi mormîntul.

Trebuia să existe o explicaţie simplă pentru ceea ce găsise astăzi, îşi zise Maggie. Din cele şase morminte pe care le vizitase, patru, inclusiv cel al Nualei, aveau cîte un clopoţel lîngă piatra funerară, toate de aceeaşi formă şi greutate. Iar cel de lîngă piatra funerară a doamnei Rhinelander se părea că fusese scos. Asta însemna, deci, că numai una dintre prietenele Gretei Shipley nu primise acest ciudat omagiu – dacă despre asta era vorba.

Bînd ultimele înghiţituri de cafea, Maggie refuză, dînd din cap, cînd chelneriţa se oferi zîmbitoare să-i mai umple o dată ceaşca şi îi veni deodată în minte un nume: doamna Bainbridge!

Ca şi Greta Shipley, se afla la Conacul Latham de la înfiinţarea căminului. Trebuie să le fi cunoscut şi ea pe toate femeile alea, îşi dădu seama Maggie.

Întoarsă în maşină, Maggie o sună pe Letitia Bainbridge de pe telefonul celular. Era în garsoniera ei.

– Vino, te aştept, îi spuse ea lui Maggie. Mi-ar face mare plăcere să te văd. Am fost cam abătută în dimineaţa asta.

– Am şi pornit într-acolo, îi răspunse Maggie.

După ce închise telefonul, băgă mîna sub scaun să scoată clopoţelul luat de pe mormîntul Nualei. Şi-l puse în geantă.

În timp ce vira în curbă, se înfioră fără să vrea. Cînd îl atinsese, metalul i se păruse rece şi umed.

42

MALCOLM NORTON avusese una dintre cele mai grele săptămîni din viaţă. Rămăsese speriat şi fără replică după şocurile pe care le trăise cînd aflase că Nuala Moore anulase vînzarea casei şi că Barbara avea de gînd să-i facă o vizită de durată fetei ei din Vail.

Trebuia să pună mîna pe casa aia! Greşise amarnic cînd îi spusese Janicei de modificarea iminentă a legii privind zonele de litoral. Ar fi trebuit să riște şi să-i falsifice numele pe actele de ipotecare. Chiar că situaţia era disperată.

De aceea, vineri dimineaţa, cînd Barbara îi făcu legătura la telefon cu Brower, şeful de poliţie, Malcolm simţi că pe frunte

îi apar broboane de transpiraţie. Îi trebuiră cîteva clipe să-şi revină şi să-i poată vorbi pe un ton bine dispus.

– Bună dimineaţa, domnule poliţist. Ce mai faceţi? îi zise el, încercînd să pară vesel.

Chet Brower nu avea de gînd să facă o conversaţie inutilă.

– Mulţumesc, bine. Aş vrea să trec pe la dumneavoastra astazi, să stăm de vorbă cîteva minute.

În legătura cu ce? se întrebă Malcolm panicat pe moment, dar îi răspunse cu entuziasm:

– Ar fi grozav, dar vă avertizez ca mi-am cumpărat deja bilete la balul poliţiei, spuse, şi chiar şi lui gluma i se păru nesărată.

– Cînd sînteţi liber? i-o reteză Brower.

Norton nu avea de gînd să recunoasca faţă de Brower cît de liber era.

– Aveam o lichidare la unsprezece, care s-a amînat însă pentru ora unu, aşa că am o fereastră.

– Atunci ne vedem la unsprezece.

Mult timp după ce auzi clicul de la celălalt capăt al firului, Malcolm rămase privind nervos la receptorul pe care îl ţinea în mînă. În cele din urmă îl puse în furcă.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Barbara îşi vîrî capul în birou.

– Malcolm, s-a întîmplat ceva?

– Ce să se întîmple? Vrea doar să stea de vorbă cu mine. Mă gîndesc că e în legătură cu vinerea trecuta.

– A, sigur. Crima. Aşa face de obicei poliţia, îi întreabă pe prietenii cei mai apropiaţi dacă nu-şi amintesc ceva care în momentul respectiv nu li s-a părut prea important. Şi, sigur, tu şi Janice v-aţi dus la cină la doamna Moore.

Tu şi Janice. Malcolm se încruntă.

– Barbara, spuse el cu un glas rugator. Mai da-mi puţin timp. Nu mă părăsi acum.

Drept răspuns, Barbara ieşi şi închise uşa în urma ei cu un bufnet categoric.

*

Brower sosi la unsprezece fix. Se aşeză în fotoliul de vizavi de Norton fără să se sprijine de spătar şi intră direct în subiect.

– Domnule Norton, trebuia să fiţi la Nuala Moore la ora opt, în seara crimei, nu-i aşa?

– Da. Soţia mea şi cu mine am ajuns probabil la opt şi zece. Mi se pare că şi dumneavoastră aţi sosit tocmai atunci. Din cîte ştiţi, ni s-a spus să aşteptăm la vecinii Nualei, soţii Woods.

– La ce oră aţi plecat de la birou în seara aceea? îl întrebă Brower.

Norton ridică din sprîncene. Cumpăni o clipă.

– Ca de obicei... ba nu, ceva mai tîrzior. Pe la şase fără un sfert. Am avut o lichidare, după care m-am întors aici să aduc dosarul şi să verific mesajele primite.

– De aici v-aţi dus direct acasă?

– Nu chiar. Barbara... doamna Hoffman, secretara mea, îşi luase liber în ziua aceea, pentru că era răcită. Cu o zi înainte, plecase acasă cu un dosar pe care trebuia sa-l studiez la sfîrşit de săptamînă, aşa că am trecut pe la ea să i-l iau.

– Cît a durat asta?

Norton se gîndi puţin.

– Stă în Middletown. Şoseaua era aglomerată din cauza turiştilor, aşa că aş zice că vreo douăzeci de minute la dus şi tot atît la întors.

– Înseamnă că aţi ajuns acasă pe la şase şi jumătate.

– Dacă stau şi mă gîndesc, cred că era ceva mai tîrziu. Aproape de şapte, aş zice.

De fapt, ajunsese acasă la şapte şi un sfert. Îşi amintea exact ora. Malcolm se blestemă în sinea lui. Janice îi spusese că pe faţă i se putea citi tot ce avea în suflet cînd Irma Woods le dăduse vestea despre testamentul Nualei. „Arătai de parcă ai fi vrut să

omori pe cineva", îi spusese ea cu un zîmbet viclean. „Nici să minți nu ești în stare fără s-o încurci."

Așa că în dimineața asta își pregătise în pripă niște răspunsuri la întrebările pe care bănuia că o să i le pună Brower în legătură cu reacția lui cînd aflase de anularea vînzării. N-o să se mai dea de gol. Și era bucuros că apreciase bine situația pentru că, iată, ofițerul se interesa de detaliile vînzării.

– Cred că ați fost oarecum dezamăgit, spuse Brower dar, pe de altă parte, orice agent imobiliar din oraș are cîte o casă cum e cea a Nualei Moore pe care-și dorește să reușească s-o vîndă.

Cu alte cuvinte, de ce-o voiam eu pe asta? gîndi Norton.

– Uneori oamenii doresc o casă anume doar pentru că-i atrage. Parcă le-ar zice „Cumpără-mă, sînt a ta", continuă polițistul.

Norton așteptă să-și termine ideea.

– Dumneavoastră și doamna Norton trebuie să vă fi îndrăgostit cu adevărat de ea, mai spuse Brower. Se zice chiar că v-ați ipotecat propria casă pentru a o plăti pe asta.

Acum Brower stătea sprijinit de spătar, cu ochii pe jumătate închiși și degetele împletite.

– Nimănui care își dorește atît de mult o casă nu i-ar plăcea să afle că are să vină nu știu ce rudă care ar putea încurca lucrurile. Și atunci rămîne un singur lucru de făcut. Ruda să fie împiedicată în vreun fel să-l influențeze pe proprietarul casei.

Brower se ridică.

– Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Norton, spuse el. Acum, înainte de-a pleca, vă supărați dacă discut puțin cu secretara dumneavoastră, doamna Hoffman?

Barbarei Hoffman nu-i plăcea să joace teatru. Rămăsese acasă vinerea trecută, sub pretextul că e răcită, dar, de fapt, nu-și dorise decît o zi liniștită în care să cumpănească lucrurile. Ca să fie cu conștiința împăcată, își luase de la birou un teanc de dosare să le pună la punct acasă; voia să lase totul în ordine dacă se hotăra să-l anunțe pe Malcolm că pleacă.

În mod destul de ciudat, chiar el o ajutase, fără să vrea, să se hotărască. Nu venea aproape niciodată la ea acasă, dar vineri seara apăruse pe neașteptate să vadă cum se simte. Firește, nu-și daduse seama că vecina ei, Dora Holt, se afla acolo. Cînd Barbara îi deschisese ușa, se aplecase s-o sărute, dar, văzînd că-l privește cu mustrare, făcuse un pas înapoi.

– A, domnule Norton, spusese ea repede. Dosarul acela despre lichidarea casei Moore e la mine.

Îi făcuse cunoștință cu Dora Holt, apoi scotocise în mod ostentativ în teancul de dosare ca să aleagă unul. Dar nu-i scăpase privirea plină de subînțeles și extrem de curioasă a celeilalte femei. Atunci își dăduse seama că așa nu mai putea continua.

Acum, cînd polițistul Brower se afla în fața ei, Barbara Hoffman se simțea ca un om cu două fețe și se jena să-i spună aceeași poveste despre motivul pentru care șeful ei îi făcuse o vizită acasă.

– Deci, doamnă, Norton a stat doar o clipă?

Se mai relaxă un pic. Cel puțin în această privință putea spune întregul adevăr.

– Da, a luat dosarul și a plecat imediat.

– Despre ce dosar e vorba, doamnă Hoffman?

Trebuia să îndruge o altă minciună:

– Păi... Păi... era de fapt dosarul despre lichidarea casei Moore, bolborosi ea plecîndu-și capul.

– Încă un lucru. La ce oră a venit domnul Norton la dumneavoastră?

– Era șase și ceva, cred, îi răspunse ea pe un ton sincer.

Brower se ridică și făcu semn cu capul spre interfonul de pe birou.

– Vă rog, vreți să-l anunțați pe domnul Norton că aș mai vrea să stau o clipă de vorbă cu dumnealui?

Revenit în biroul avocatului, șeful de poliție Brower intră direct în subiect:

– Domnule Norton, din cîte am înțeles, dosarul pe care l-ați luat de la doamna Hoffman vineri seară era cel referitor la lichidarea casei deținute de doamna Moore. Pentru cînd era programată lichidarea?

– Pentru luni dimineață, la unsprezece, îi spuse Norton. Vroiam să fiu sigur că totul e în ordine.

– Dumneavoastră erați cumpărătorul și, în același timp, și avocatul care o reprezenta pe doamna Moore? Nu e puțin cam neobișnuit?

– Nu prea. Dar, de fapt, a fost chiar ideea ei. Nuala considera că nu e deloc nevoie să mai angajeze un avocat. Îi ofeream un preț rezonabil și urma să-i plătesc suma printr-un cec confirmat. De asemenea, dacă i se părea necesar, avea dreptul să rămînă acolo pînă la începutul anului viitor.

Brower îl privi o clipă pe Malcolm Norton fără să mai spună nimic, apoi se ridică să plece.

– Încă un lucru, domnule Norton, adăugă el. Drumul de la doamna Hoffman pînă acasă v-a luat probabil mai mult de douăzeci de minute. Altfel, ați fi ajuns acasă puțin după ora șase și jumătate. Totuși, dumneavoastră spuneți că era aproape șapte. Ați mai trecut și pe altundeva?

– Nu. Poate că am greșit în privința orei la care am ajuns acasă.

De ce mă întreabă toate astea? se frămînta Norton. *Oare ce bănuieli are?*

43

CÎND NEIL Stephens se întoarse la Portsmouth, mama lui își dădu seama imediat după privirea pe care o avea că nu reușise să dea de fata din New York.

– Dimineață abia ai mîncat o felie de pîine prăjită, îi aminti ea. Hai să-ți pregătesc ceva. În definitiv, adăugă ea, nu prea mai am ocazia să te dădăcesc.

Neil se prăbuși pe un scaun lîngă masa de bucătărie.

– Dar îmi închipui cum îl dădăcești pe tata toata ziulica.

– Cam așa e. Dar îmi place.

– Unde e tata?

– La birou. A sunat Cora Gebhart, doamna la masa careia ne-am oprit aseară, și l-a întrebat dacă poate să treacă pe la el, să stea de vorbă.

– Așa deci, spuse Neil distrat, jucîndu-se cu tacîmurile pe care mama i le pusese în față.

Dolores se opri din pregătitul mesei, se întoarse și-l privi drept în față.

– Cînd începi să te foiești așa, înseamnă că te frămîntă ceva, zise ea.

– Pai, să știi că mă frămîntă. Dacă i-aș fi dat un telefon lui Maggie, așa cum aveam de gînd vinerea trecută, aș fi avut numărul ei de telefon, aș fi sunat-o și aș fi aflat ce s-a întîmplat. Și aș fi fost aici s-o ajut. Făcu o pauză, apoi continuă: Mamă, nici nu-ți dai seama cum fremata de *nerabdare* să-și petreacă zilele astea cu mama ei vitregă. N-ai crede dacă ai vedea-o, dar Maggie a avut o viață destul de grea.

Cît mîncă chiflele și șunca, îi povesti tot ce știa despre Maggie. Însa nu-i spuse un singur lucru: cît de supărat era pe sine însuși că nu știa chiar mai multe despre ea.

– Din cîte-mi spui, pare foarte drăguță, comentă Dolores Stephens. Abia aștept s-o cunosc. Dar, ia ascultă, nu mai fi așa abatut. Sta la Newport, i-ai lasat un bilet și ai numărul ei de telefon. *Cu siguranța* că o să dai de ea sau o să te sune chiar azi. Așa că e cazul să te liniștești.

– Știu. Numai că am sentimentul ăsta nenorocit că au existat momente cînd ar fi avut nevoie de mine, iar eu nu eram alaturi de ea.

– Ţi-e teamă să ai o relaţie serioasă, nu?

Neil puse furculiţa jos.

– Nu-i adevărat.

– Chiar aşa? Ştii, Neil, mulţi dintre tinerii cu o carieră din generaţia ta care nu s-au căsătorit la douăzeci de ani, s-au gîndit că o pot ţine aşa la nesfîrşit. Şi unii dintre ei, aşa or să şi facă – *nu vor* să se lege la cap cu o relaţie serioasă. Numai că unii dintre ei par să nu-şi dea seama că a sosit momentul *sa se maturizeze.* Mă întreb dacă îngrijorarea asta a ta nu reflectă faptul că ţi-ai dat deodată seama că-ţi place foarte mult Maggie Holoway, lucru pe care nu l-ai fi recunoscut faţă de tine însuţi înainte, pentru că nu voiai să ai bătai de cap cu o relaţie serioasă.

Neil rămase cu ochii ţintă la mama lui şi, într-un tîrziu, îi spuse:

– Şi eu care credeam că tata e cam dur.

Dolores Stephens îşi încrucişă braţele şi zîmbi:

– Bunica mea avea o vorbă: „Soţul e capul familiei, soţia e gîtul". Făcu o pauză, apoi continuă: „Iar gîtul e cel care roteşte capul".

Văzînd expresia uimită a lui Neil, izbucni în rîs.

– Crede-mă, nu sînt de acord cu zicala asta. Consider că soţul şi soţia sînt egali, nu două personaje care joacă un anumit rol. Dar uneori, ca în cazul nostru, aparenţele nu exprimă realitatea. Cînd îl frămîntă ceva, tatăl tău devine agitat şi se vaită. Mi-am dat seama de asta de la prima noastră întîlnire.

– Vorbeai de lup, o întrerupse Neil, văzînd pe fereastră că tatăl lui se întorcea de la birou.

Mama aruncă şi ea o privire afară.

– A, o aduce cu el pe Cora. Pare supărată.

După ce tatăl lui şi Cora Gebhart se aşezară lîngă ei la masa din bucătărie, Neil înţelese în cîteva minute de ce era supărată. Miercuri îşi vînduse obligaţiunile prin intermediul unui agent care insistase atît de mult, pînă o convinsese să investească în nişte acţiuni recomandate de el.

– N-am dormit toată noaptea, spuse ea. Adică, după ce Robert a spus aseară la club că nu mai vrea să vadă o clientă de-a lui că-şi pierde şi cămaşa de pe ea... Am avut sentimentul îngrozitor că se referea de fapt la mine şi am simţit deodată că am făcut o mare greşeală.

– L-aţi sunat pe agentul acela să anulaţi cumpărarea? o întrebă Neil.

– Da. Se pare că a fost singurul lucru inteligent pe care l-am făcut. Sau pe care am încercat să-l fac – mi-a zis că e prea tîrziu. Vocea i se pierdu şi buzele începură să-i tremure. Şi de atunci n-a mai apărut la birou.

– Despre ce acţiuni e vorba?

– M-am interesat eu, interveni tatal lui.

Neil citi prospectul şi prezentarea. Era chiar mai rău decît se aşteptase. Sună la birou şi îi ceru lui Trish să-i facă legătura cu unul dintre principalii lor agenţi la bursă.

– Ieri aţi cumpărat cincizeci de mii de acţiuni la cotaţia nouă, îi explică el doamnei Gebhart. Să vedem care e situaţia lor astăzi.

Precipitat, îi explică asociatului său despre ce era vorba. Apoi se întoarse iar spre doamna Gebhart.

– Acum sînt la cotaţia şapte. O sa dau un ordin de vînzare.

Ea încuviinţă dînd din cap.

Continuînd conversaţia telefonică, Neil adaugă:

– Ţine-mă la curent. Apoi, după ce puse receptorul în furcă, spuse: Acum cîteva zile se zvonea că firma ale cărei acţiuni le-aţi cumpărat va fi preluată de Johnson & Johnson. Dar, din păcate, sînt convins că nu a fost decît un zvon menit să umfle artificial valoarea acţiunilor. Îmi pare tare rău, doamnă Gebhart, cel puţin o să reuşim sa vă salvăm o bună parte din capital. Asociatul meu o să ne sune îndata ce face tranzacţia.

– Dar mă enervează, bombăni Robert Stephens, e vorba de acelaşi agent de bursă care a determinat-o şi pe Laura Arlington să investească într-o companie ce urma să crească peste noapte, şi în felul asta a facut-o să-şi piardă economiile.

– Dar părea aşa de drăguţ, interveni Cora Gebhart. Şi mi-a explicat aşa de convingător că, deşi nu plăteam impozite pe acţiuni, venitul pe care-l realizam nu justifica suma blocată în ele. Şi că unele chiar îşi pierd puterea de cumpărare din cauza inflaţiei.

Ultimele cuvinte îi atraseră atenţia lui Neil.

– Trebuie să-i fi spus de acţiunile dumneavoastră, dacă ştia aşa de bine care e situaţia, spuse el.

– Ba nu i-am spus. Cînd m-a sunat să mă invite să iau masa în oraş, i-am explicat că nu mă interesează să discut despre investiţii, apoi mi-a povestit ce clienţi are – ca de exemplu doamna Downing. Mi-a spus că ea avusese un pachet de acţiuni de genul celor pe care le deţin mulţi oameni în vîrstă şi că a reuşit să realizeze pentru ea o groază de bani. După aia mi-a vorbit exact despre acţiunile pe care le aveam eu.

– Cine este această doamnă Downing? întrebă Neil.

– O, toată lumea o ştie. E un stîlp al vechii societăţi din Providence. Am sunat-o şi pur şi simplu mi l-a ridicat în slăvi pe Douglas Hansen.

– Aşa deci. Cu toate astea mi-ar plăcea să-l verific, spuse Neil. Mi se pare mai degrabă exact genul de individ de care n-avem nevoie în profesia noastră.

Sună telefonul.

E Maggie, gîndi Neil. De-ar fi Maggie.

Dar era asociatul lui. Neil ascultă în receptor, apoi se întoarse spre Cora Gebhart.

– V-a scos la şapte. Consideraţi-vă norocoasă. Se vorbeşte că Johnson & Johnson o să dea o declaraţie prin care o să anunţe că n-are absolut nici un interes să preia compania. Zvon sau nu, e suficient să facă praf acţiunile companiei.

După ce Cora Gebhart plecă, Robert Stephens îşi privi cu afecţiune băiatul:

– Slavă Domnului c-ai fost aici, Neil. Cora are o minte strălucită şi o inimă mare, dar e prea încrezătoare. Ar fi fost mare păcat să piardă tot pentru o greşeală. După cum stă situaţia,

înseamnă că va trebui să renunțe la ideea de a se muta la Conacul Latham. Pusese ochii pe un apartament de acolo, dar poate că o să reușească totuși să-și ia unul mai mic.

– Conacul Latham, spuse Neil. Ce bine c-ai pomenit de el. Voiam să te întreb cîte ceva de el.

– Ce Dumnezeu vrei tu sa afli despre Conacul Latham? interveni mama.

Neil le spuse de soții Van Hilleary, clienții lui, care căutau un cămin de bătrîni.

– Le-am zis c-o să trec pe acolo. Aproape c-am uitat. Ar fi trebuit să aranjez o vizita.

– Partida de golf începe abia la ora unu, spuse Robert Stephens. Iar Latham nu e așa de departe de club. De ce nu suni acum să vezi dacă poți să fixezi o întîlnire, sau cel puțin să iei niște broșuri pentru clienții tăi?

– Nu lăsa pe mîine ce poți face azi, comentă Neil zîmbind strîmb. Doar dacă nu reușesc mai întîi să dau de Maggie. Ar trebui ca acum să fi ajuns acasă.

După ce lăsă telefonul să sune de șase ori și nu răspunse nimeni, puse receptorul la loc în furcă.

– N-a venit încă, explică el mohorît. Bine, unde e cartea de telefon? O să sun la Conacul Latham; să scap și de chestia asta.

Doctorul William Lane se arătă cît se poate de amabil.

– Sunați într-un moment foarte potrivit, spuse el. Unul dintre apartamentele noastre cele mai bune este disponibil, un apartament cu două camere și o terasă. Avem patru apartamente de acest fel, iar trei dintre ele sînt ocupate de familii foarte drăguțe. Poftiți pe la noi.

44

DOCTORUL LARA Horgan, noul medic legist al procuraturii din statul Rhode Island, nu reușea să-și dea seama de ce

nu era în apele ei. De fapt, tot departamentul avusese o săptămînă grea: mai multe morți violente printre care două sinucideri, trei înecuri și o crimă.

Iar moartea femeii de la căminul Latham părea a fi doar un caz de rutină. Cu toate astea, ceva o preocupa. Antecedentele medicale ale decedatei, Greta Shipley, erau graitoare. Cel care fusese multă vreme medicul ei curant se pensionase, dar asociatul lui îi confirmă ca doamna Shipley suferea de zece ani de hipertensiune și că avusese cel puțin un atac de cord discret.

Doctorul William Lane, directorul și medicul de la Conacul Latham părea competent. Personalul avea experiență, iar dotarea era de primă mînă.

Faptul că doamna Shipley avusese o ușoară criză la slujba de înmormîntare a prietenei ei, Nuala Moore, victima unei crime, și apoi o a doua criză, nu făcea decît să confirme faptul ca trăise în tensiune în ultima vreme.

Doctorul Horgan văzuse o serie de cazuri de cupluri în vîrstă în care unul dintre cei doi încetase din viață la cîteva ore, sau chiar minute, după moartea soțului sau a soției. O persoană îngrozită de circumstanțele morții unui prieten drag poate trece ușor prin aceeași tensiune fatală.

Ca legist, Horgan era la curent cu circumstanțele morții Nualei Moore și bănuia cît de afectata trebuie să fie o persoană atît de apropiată de victima cum fusese doamna Shipley. Loviturile puternice pe care le primise în ceafă doamna Moore se dovediseră fatale. După firele de nisip amestecate cu sînge și păr se putea presupune că făptașul găsise arma, probabil o piatra, undeva pe plajă și venise în casă cu ea. De asemenea, se putea presupune că făptașul știa că locatara casei era mică și firavă, poate chiar o cunoștea bine pe doamna Moore. Asta e, își spuse ea. Mă frămîntă vaga senzație că moartea Nualei Moore are o legătură cu decesul de la Conacul Latham. Se hotarî să sune la poliția din Newport să întrebe daca au dat de vreo pistă.

Pe birou avea teancul de ziare din această săptămînă. Găsi un mic articol în pagina de ferpare care prezenta amănunţit viaţa doamnei Shipley, activităţile desfăşurate în cadrul comunităţii, faptul ca răposatul ei soţ fusese preşedintele unei companii prospere. Era publicată şi o listă a urmaşilor ei. Locuiau în New York, Washington D.C. şi Denver.

Nimeni prin preajmă care să aibă grijă de ea, observă doctorul Horgan, punînd ziarul jos şi întorcîndu-se la vraful de dosare de care trebuia să se ocupe.

Dar mai era un gînd care nu-i dădea pace. Sora Markey. Ea găsise cadavrul doamnei Shipley la Conacul Latham. Femeia aceea avea ceva dezagreabil, era genul de om care le ştie pe toate. Poate că şeful de poliţie Brower ar trebui să mai stea de vorbă cu ea o dată.

45

PENTRU SERIA de prelegeri pe care urma să le ţină, Earl Bateman se apucase să copieze cu grafit inscripţii de pe pietre funerare vechi. Acesta avea să fie subiectul uneia dintre conferinţe.

– Astăzi, pe pietrele funerare se notează un minimum de informaţii, va explica el. De fapt, numai data naşterii şi a morţii. Dar în secolele trecute, pe pietre se puteau citi poveşti întregi. Unele sînt emoţionante, iar altele de-a dreptul remarcabile, ca în cazul căpitanului de vas înmormîntat alături de cele cinci neveste ale sale. Nici una dintre ele, trebuie să precizez, nu a trăit mai mult de şapte ani după măritiş.

De obicei, cînd ajungea în acest punct, era răsplătit cu hohote de rîs.

– Iar alte inscripţii stau mărturie unor perioade măreţe din istorie.

Apoi, va pomeni de capela de la Westminster Abbey, unde e înmormîntată regina Elisabeta I, la numai cîţiva metri de verişoara decapitată din porunca ei, Mary, regina Scoţiei.

– Un lucru interesant, va adăuga el, în secolul al nouăsprezecelea, cimitirul din Ketchakan, Alaska, avea o zonă specială pentru „porumbiţele întinate", cum li se spunea fetelor din bordeluri.

În dimineaţa asta de vineri, Earl pregătea un rezumat al prelegerilor pe care îşi propunea să le ţină în cadrul eventualei serii de emisiuni televizate. Ajuns la tema profanatorilor, îşi aminti că voise să mai vadă cîteva morminte interesante; cum era o zi frumoasă, numai bună pentru aşa ceva, se hotărî sa viziteze zonele vechi ale cimitirelor Sfînta Maria şi Sfînta Treime.

Cînd străbătea cu maşina drumul ce ducea spre cimitire, văzu un Volvo station negru ieşind pe poartă şi pornind în sens opus. Maggie Holloway are o maşină la fel, gîndi el. Să fi venit la mormîntul Nualei?

În loc să se ducă direct în zona veche, îşi conduse maşina spre dreapta, apoi pe deal în sus. Pete Brown, un îngrijitor pe care ajunsese să-l cunoască datorită frecventelor lui plimbări printre pietrele funerare vechi, plivea o alee de lîngă mormîntul Nualei.

Earl opri maşina şi deschise fereastra.

– Cam linişte pe aici, Pete, spuse el.

Era o glumă mai veche de-a lor.

– Aşa-i, dom' profesor.

– Mi s-a părut ca am văzut maşina fetei vitrege a doamnei Moore. A trecut pe la mormîntul ei? Earl era convins că toată lumea ştia cum murise Nuala. La Newport *nu prea* aveau loc crime.

– O fata frumuşică, slabuţă, cu părul închis la culoare?

– Da, Maggie trebuie să fi fost.

– Îhîm. Şi pare-mi-se că-i ştie cam pe jumătate din cei care odihnesc aici, continuă Pete şi pufni în rîs. Unul de-ai noştri cică

a văzut-o cum mergea de la un mormînt la altul să pună flori. Cum să n-o zărească toţi? E ca o păpuşică.

Ce interesant, îşi zise Earl.

– Sănătate, Pete, spuse el, apoi îi făcu semn cu mîna şi demară încet. Conştient că Pete Brown îl urmărea cu ochi iscoditori, se îndreptă spre zona veche a cimitirului Sfînta Treime şi începu să se plimbe printre pietrele funerare din secolul al şaptesprezecelea.

46

LETITIA BAINBRIDGE avea la Conacul Latham o garsonieră mare, pe colţ, cu o vedere superbă spre ocean. Cu mîndrie, îi arătă debaraua şi baia, amîndouă foarte spaţioase.

– Membrii fondatori au anumite privilegii, spuse ea cu însufleţire. Îmi amintesc cum Greta şi cu mine ne-am hotărît să ne înscriem imediat, încă de la recepţia de inaugurare. Trudy Nichols s-a tot codit şi după aia nu m-a iertat niciodată c-am ales garsoniera asta. În cele din urmă, a mai plătit o sută cincizeci de mii pentru unul dintre apartamentele cele mari şi biata de ea n-a mai trăit decît doi ani după aia. Acolo locuiesc acum soţii Crenshaw. Au stat cu noi la masă în seara cînd ai fost aici.

– Mi-i amintesc. Sînt tare drăguţi.

Nichols, gîndi Maggie. *Gertrude Nichols.* Al ei era unul dintre mormintele cu clopoţei.

Doamna Bainbridge oftă.

– Tare-i rău cînd unul dintre noi ne părăseşte, dar ne vine parcă şi mai greu cînd e vorba de cineva care stătea la masa noastră. Şi sînt sigură că Eleanor Chandler o să primească garsoniera Gretei. Din cîte am aflat ieri, cînd fata mea, Sarah, m-a

dus la doctorul de familie, se vorbeşte că Eleanor o să se mute aici.

– Nu vă simţiţi bine? o întrebă Maggie.

– Ba mi-e bine. Dar, la vîrsta mea, orice e posibil. I-am zis lui Sarah că doctorul Lane poate şi el sa-mi ia tensiunea, dar Sarah voia să mă vadă doctorul Evans.

Stăteau pe scaun lîngă fereastră, una în faţa celeilalte. Doamna Bainbridge se întinse şi lua una dintre multele fotografii aflate pe masa de alături. I-o arătă lui Maggie.

– Aştia-s ai mei, spuse ea mîndră. Trei baieţi, trei fete, şaptesprezece nepoţi, patru strănepoţi şi încă trei pe drum. Zîmbi încîntata. Şi e bine că mulţi dintre ei locuiesc încă în New England. Nu e săptămînă în care cineva din familie să nu treacă pe aici.

Maggie reţinu informaţia ca să se gîndească mai tîrziu la ea. Apoi observă o fotografie făcută în salonul cel mare de aici, din Conacul Latham. Doamna Bainbridge se afla în mijlocul unui grup de opt persoane. Luă fotografia de pe masa.

– O ocazie specială? întrebă ea.

– E de la a nouăzecea aniversare a mea, acum patru ani, îi explica Letitia Bainbridge, apoi se aplecă înainte şi arată spre femeile din fiecare capăt al grupului. Asta din stînga e Constance Rhinelander. A murit acum două săptamîni. Iar pe Greta, ai cunoscut-o. E aici, în dreapta.

– Doamna Shipley nu a avut rude apropiate, nu-i aşa? o întrebă Maggie.

– Nu. Nici ea, nici Constance, dar eram toate ca o familie.

Era momentul să întrebe de clopoţei, hotărî Maggie. Privi în jur, să-i vină vreo idee cum să aducă vorba. Camera era aranjată cu mobila personală a doamnei Bainbridge. Patul mare, cu sculpturi bogate, masa englezească veche, servanta stil Bombay, covorul persan în culori pastelate, toate vorbeau de istoria mai multor generaţii.

Deodată ochii îi căzură pe un clopoțel de argint așezat pe raftul de deasupra șemineului. Se ridică și traversă camera.

– Vai ce frumos e, spuse ea și îl luă de pe raft.

Letitia Bainbridge zîmbi.

– Îl folosea mama mea ca sa cheme servitoarea. Mamei îi plăcea să doarmă pînă tîrziu, iar Hattie aștepta cu răbdare în fața ușii în fiecare dimineața, pînă cînd auzea clopoțelul. Bunica era de părere că-i doar „un bibil", cum se zice, dar mă leagă atîtea amintiri plăcute de clopoțelul ăsta. Multe dintre noi, bătrînele de azi, am crescut într-un asemenea mediu.

Era introducerea de care avea nevoie Maggie. Se așeză la loc și deschise geanta.

– Doamnă Bainbridge, am găsit clopoțelul ăsta pe mormîntul Nualei. Eram curioasă cine l-o fi lăsat acolo. E vreun obicei să se pună clopoței pe mormîntul unui prieten?

Letitia Bainbridge o privi uimită.

– N-am auzit niciodată de așa ceva. Vrei să spui că cineva l-a lăsat acolo cu bună-știință?

– Da, așa se pare.

– Ce ciudat, zise ea și-și întoarse privirea.

Cu o strîngere de inimă, Maggie își dădu seama că, dintr-un motiv sau altul, povestea cu clopoțelul o supărase pe doamna Bainbridge. Hotărî să nu-i spună că găsise clopoței și pe alte morminte. Fără îndoială că nu era vorba de un omagiu adus de vechii prieteni.

Băgă clopoțelul la loc în geantă.

– Cred că știu ce s-a întîmplat, improviză ea. Deunăzi, la cimitir era o fetiță. A venit să stea de vorbă cu mine în timp ce aranjam florile în jurul pietrei de mormînt a Nualei. Clopoțelul l-am găsit după ce a plecat ea.

Bucuroasă, Letitia Bainbridge ajunse la concluzia dorită de Maggie.

– Da, asta trebuie să fie, spuse ea. Doar nu i-ar trece prin cap nici unui adult să lase un clopoțel pe mormînt. Apoi se încruntă. Dar ce voiam să spun? Vai, draga mea, vroiam să spun ceva și am uitat. Așa e de la o vîrstă.

Se auzi o bătaie în ușa și doamna Bainbridge comentă:

– Trebuie să fie tava cu masa de prînz. Apoi spuse cu glas tare: Poftiți, vă rog.

Era Angela, servitoarea cea tînără pe care Maggie o cunoscuse în vizitele ei precedente. După ce o salută, se ridică și zise:

– E timpul să plec.

Doamna Bainbridge se ridica și ea de pe scaun.

– Mă bucur așa de mult că ai trecut pe aici, Maggie. Te mai văd și mîine?

Maggie înțelese ce voia să spună.

– Cum să nu. O să fiu la capelă la slujba pentru doamna Shipley.

Cînd ajunse jos, observă bucuroasă că nu era nimeni în hol. Toată lumea se află probabil în sufragerie, își spuse ea în timp ce deschidea ușa din față. Bagă mîna în geantă după cheile de la mașină și, fără să vrea, lovi clopoțelul. Un clinchet înăbușit o făcu să apuce limba ca să oprească sunetul.

Nu întreba pentru cine bat clopotele, își zise Maggie în timp ce cobora treptele Conacului Latham.

47

DOCTORUL LANE, Neil Stephens și tatăl lui își încheiară vizita la Conacul Latham în ușa sufrageriei. Neil auzi zumzetul conversațiilor, observă chipurile pline de viață ale vîrstnicilor

elegant îmbracați, ambianța generală din încăperea aceea elegantă. Chelneri cu mănuși albe serveau la masă, iar în aer plutea aroma de pîine prăjită.

Lane luă o listă cu meniul și i-o întinse lui Neil.

– Astăzi, felul doi este, la alegere, calcan cu sparanghel sau salată de pui, îi explică el. La desert, se poate opta pentru înghețată sau șerbet, cu prăjituri de casă. Doctorul zîmbi și adăugă: Trebuie să precizez că acesta e un meniu obișnuit. Bucătarul nostru e un mare specialist și în mîncare de regim.

– De-a dreptul impresionant, comentă Neil, dînd din cap încîntat.

– Neil, peste o jumătate de oră începem partida, îi aminti Robert Stephens băiatului său. Nu crezi că e destul ce-am văzut?

– Dar ce-i mai important, continuă doctorul Lane pe un ton amabil, considerați că le puteți recomanda clienților dumneavoastră apartamentul disponibil? Fără să am intenția să vă zoresc, vă pot spune că nu va rămîne mult timp neocupat, mai ales că apartamentele mari sînt foarte cautate de cuplurile care vor să stea aici.

– O să vorbesc cu clienții mei luni, cînd mă întorc la New York, răspunse Neil. Căminul este de-a dreptul impresionant. O să le trimit, firește, pliantul și o să le recomand să vină aici să vadă cu ochii lor.

– Excelent, spuse doctorul Lane entuziasmat, în timp ce Robert Stephens își arătă în mod ostentativ ceasul și porni spre ieșire. Neil și doctorul Lane îl urmară. Ne face plăcere să găzduim familii aici, continuă doctorul Lane. Printre locatarii noștri se numără multe văduve, dar asta nu înseamnă că nu ne face plăcere să avem și bărbați. De fapt, s-au înfiripat chiar cîteva povești de dragoste.

Robert Stephens încetini pasul ca să ajungă în rînd cu ei.

– Neil, daca nu-ți întemeiezi cît mai repede o familie, poate va trebui să faci o cerere pentru a fi primit la căminul ăsta. Și cine știe dacă aici n-ai avea cele mai mari șanse.

Neil făcu o grimasă.

– Să aveți grijă să nu-l primiți niciodată pe tata, îi spuse el doctorului.

– Fugi de-aici. Locul ăsta e prea extravagant pentru mine, comentă Robert Stephens. Dar apropo, domnule doctor, nu vă amintiți, ați primit cumva o cerere din partea Corei Gebhart?

Doctorul Lane se încruntă.

– Numele mi-e cunoscut. A, da, figurează pe ceea ce noi numim „lista de așteptare". Ne-a vizitat cam acum un an, a completat un formular de cerere, dar n-a vrut încă s-o luăm în evidență. Conform uzanțelor, unei asemenea persoane îi dăm telefon o dată sau de două ori pe an să vedem dacă nu cumva s-a hotărît. Ultima dată cînd am vorbit cu doamna Gebhart am avut impresia ca se gîndește foarte serios să vină aici.

– Chiar așa e, spuse bătrînul Stephens scurt. Bine, Neil, hai să mergem.

Neil încercă încă o dată la Maggie de la telefonul din mașină, dar tot nu răspunse nimeni.

Deși fusese o zi superbă și jucă o partidă excelentă de golf, lui Neil după-amiaza i se păru nespus de lungă. Nu-i dădea pace sentimentul că se întîmplă ceva.

48

ÎN DRUM spre casă, Maggie se hotărî să cumpere ceva de mîncare. Se duse la un mic magazin pe care îl văzuse lîngă

debarcader. Cumpără de acolo tot ce-i trebuia să-şi prepare o salată şi spaghetti cu sos de roşii. M-am săturat de omletă şi supa de pui, gîndi ea. Deodată văzu un afiş că aveau budincă proaspata de scoici à la New England.

Vînzătorul era un bărbat bronzat, la vreo şaizeci de ani.

– Sînteţi nouă pe-aici? o întrebă el cu amabilitate după ce-i auzi comanda.

Maggie zîmbi.

– De unde v-aţi dat seama?

– Foarte simplu. Cînd coniţa prepară budinca ei de scoici, toată lumea cumpără cel puţin un kilogram.

– În cazul ăsta, mai daţi-mi o jumătate.

– Ştiţi să luaţi hotărîri. Îmi plac tinerii de felul ăsta, spuse el.

Cînd se îndepărta cu maşina, Maggie zîmbi în sinea ei. Un alt motiv sa păstreze casa din Newport, gîndi ea, ar fi faptul că, avînd atîţia oameni mai în vîrstă în jur, s-ar simţi tînără pentru încă multă vreme.

Şi, în plus, nu pot să fac ordine în lucrurile Nualei, apoi să accept cea mai bună ofertă pentru casă şi să plec pur şi simplu, îşi spuse ea. Chiar daca Nuala *a fost* omorîta de un necunoscut, mai rămîn atîtea întrebări fără răspuns.

Clopoţeii, de exemplu. Cine să-i fi pus pe morminte? Poate că unul dintre vechii prieteni face asta pe furiş, fără să-şi închipuie că o să observe cineva, recunoscu în sinea ei. Din cîte mi-am dat seama, ar putea exista clopoţei pe jumătate dintre mormintele din Newport. Şi totuşi, unul lipseşte. Sa se fi răzgîndit cel sau cea care îl pusese acolo?

Ajunsă în faţa casei, intră cu maşina pe alee, pe urmă luă pachetele cu ce cumpărase şi se îndreptă spre uşa de la bucătărie. O descuie şi intră. Aruncă imediat pachetele pe masă, se întoarse repede şi încuie uşa. Am şi uitat, îşi spuse ea. Aveam de gînd să chem un lăcătuş. Liam o să mă întrebe diseară ce-am făcut. Era aşa de îngrijorat de apariţia neaşteptată a lui Earl.

În timp ce căuta cartea de telefon, îi veni în minte una dintre zicalele preferate ale Nualei: *Mai bine mai tîrziu decît niciodată.* Maggie își aminti cum Nuala spusese asta într-o duminica dimineață, cînd ieșise din casă alergînd spre mașina în care o așteptau Maggie și tatăl ei.

Lui Maggie nu-i făcea deloc plăcere să-și amintească răspunsul tatei, tipic pentru el: „Dar cel mai bine ar fi niciodată tîrziu, mai ales cînd ceilalți reușesc să fie punctuali".

Găsi cartea de telefon într-un sertar de bucătărie și zîmbi cînd văzu ce vraiște era dedesubt: rețete copiate la xerox, lumînări pe jumătate arse, foarfeci, tăieturi din ziare, monede.

Nu pot să sufăr să caut ceva în casa asta, gîndi Maggie. E așa o harababură. Dar simți un nod în gît. *Cel care a cotrobăit prin casă căuta ceva și sînt șanse să nu fi găsit ce voia,* îi șopti o voce interioară.

După ce-i lăsă un mesaj pe robot primului lăcătuș pe care îl găsi, despachetă cumpărăturile, își pregăti o porție de budincă de scoici și, cînd luă prima înghițitură, se gîndi cît de inspirată fusese să cumpere mai mult decît avusese de gînd inițial. După aceea se duse în atelier. Febrila, își băgă degetele în vasul cu lut umed. Ar fi vrut să continue bustul început al Nualei, dar știa că nu poate. Chipul Gretei Shipley era cel care se cerea imortalizat – și nu atît fața, cît ochii vioi, sinceri și iscoditori. Era bucuroasă că adusese cu ea mai multe armături.

Maggie petrecu la masa de lucru o oră, pînă cînd lutul luă o formă ce începea să semene cu femeia aceea pe care abia o cunoscuse. În cele din urmă neliniștea i se risipi. De acum se putea spăla pe mîini ca să se apuce de munca aceea pe care o considera atît de grea: să pună în ordine picturile Nualei. Trebuia sa hotărască pe care să o păstreze și pe care să i-o ofere unui intermediar, deși știa că majoritatea vor sfîrși într-un morman de vechituri, tăiate din ramă, după ce unii vor considera

ramele mai valoroase decît obiectul de artă pe care l-au admirat cîndva.

La ora trei începu să se uite pe lucrările ce nu fuseseră încă înrămate. În debaraua din atelier găsi zeci de schiţe ale Nualei, acuarele şi picturi în ulei de toate felurile pe care Maggie îşi dădu seama repede că nu le putea evalua fără ajutorul unui specialist.

Majoritatea schiţelor erau doar plăcute şi puţine dintre picturile în ulei păreau interesante – dar se gîndi că unele acuarele arăta de-a dreptul extraordinar. La fel ca Nuala: calde şi vesele, pline de adîncimi surprinzătoare. Îi plăcu în mod special o scenă de iarnă în care un copac cu crengile împovărate de zăpadă se apleca să ocrotească o coroniţă surprinzătoare de flori: gura-leului, trandafiri, violete şi liliac, orhidee şi crizanteme.

Maggie se lăsă absorbită atît de mult de munca asta, încît trecuse de cinci şi jumătate cînd coborî repede pe scări să răspundă la telefonul pe care i se păru că-l aude sunînd.

Era Liam.

– Ei, e a treia oară cînd încerc să dau de tine. Mi-era teamă că m-ai lasat cu ochii în soare, spuse el uşurat. Cînd te gîndeşti ca o alta invitaţie pentru seara asta venea din partea vărului meu, Earl.

Maggie izbucni în rîs.

– Scuză-ma, n-am auzit telefonul. Eram în atelier. Cred ca Nuala nu prea ştia la ce folosesc derivaţiile la telefon.

– O sa-ţi cumpar eu înca un aparat, de Craciun. Trec sa te iau peste vreo ora?

– Bine.

O să am destul timp să mă înmoi în cadă, îşi zise Maggie în timp ce punea receptorul în furcă. Răcoarea serii se făcea deja simţită. În casă era curent şi o atmosfera oarecum neplăcută. Nu-i ieşea din minte senzaţia avută cînd atinsese pămîntul rece şi umed de pe morminte.

Cînd apa curgea în cadă, i se păru că sună iar telefonul și închise repede robinetele. Dar din camera Nualei nu se auzea nimic. Fie că n-a sunat deloc, fie că a renunțat, își zise ea.

Relaxată după baie, se îmbrăcă în puloverul alb de seara și fusta cea neagră, lungă pînă sub genunchi, pe care le cumpărase la începutul săptămînii, apoi se hotărî să se fardeze puțin.

Îmi place să mă aranjez cînd mă întîlnesc cu Liam, gîndi ea. Devin mai sigură pe mine.

La șapte și un sfert, aștepta în sufragerie, cînd se auzi soneria. Liam stătea în prag cu un buchet de trandafiri roșii, cu tulpină lungă, într-o mînă, iar în cealaltă, cu o foaie împăturită. Căldura din privirea bărbatului și sărutul scurt care poposi o clipă pe buzele ei îi dădură lui Maggie un ușor fior.

– Arăți superb, comentă el. Va trebui să schimb programul pentru seara asta. E clar că McDonald n-ar fi un loc potrivit.

Maggie rîse.

– Vai de mine, și ce mult îmi doream un Big Mac, îi răspunse, apoi citi biletul găsit de el. Unde era? îl întrebă.

– Chiar pe ușa din față, stimată doamnă.

– A, sigur că da. Cînd am venit am intrat pe la bucătărie.

Împături foaia la loc. Deci Neil e la Portsmouth, își spuse ea, și vrea să ne întîlnim. Nu-i drăguț din partea lui? Nu prea voia să recunoască, nici măcar în sinea ei, cît de dezamăgită fusese că nu o sunase săptămîna trecută, înainte de a veni aici. Apoi își aminti cum îl trecuse pe răboj, un semn că-i era indiferent.

– Ceva important? întrebă Liam în treacăt.

– Nu. Un prieten care a venit aici la sfîrșit de săptămînă și vrea să-i dau telefon. Poate că o să-l sun mîine, îi răspunse ea, apoi adăugă în gînd: Sau poate n-o să-l sun. Mă întreb cum o fi dat de mine.

Se întoarse în camera de sus să-și ia geanta. Cum o ridică, simți că era mai grea ca de obicei și își aminti de clopoțel. Rămase în cumpănă: să i-l arate lui Liam?

Nu, nu în seara asta, hotărî ea. Nu vreau să vorbesc acum despre morți și cimitire. Scoase clopoțelul. Se înfioră, simțind-l tot rece și umed, deși îl ținuse mai multe ore în geantă.

N-aș vrea cînd mă întorc să fie primul lucru pe care îmi cad ochii, își spuse ea. Deschise ușa de la dulap, îl puse pe un raft, împingîndu-l în spate ca să nu se mai vadă deloc.

*

Liam făcuse o rezervare la salonul Commodore de la Perla Neagră, un restaurant șic cu o priveliște minunantă spre Narragansett Bay.

– Am o vilă nu departe de aici, îi explică el, dar mi-e dor de casa mare în care am copilărit. Într-o bună zi o să-mi iau inima-n dinți, o să cumpăr o casă din aia veche și o s-o renovez, spuse el, după care adăugă pe un ton serios: pînă atunci o să-mi întemeiez și eu un cămin și, cu puțin noroc, o să am o nevastă frumoasă, fotograf laureat al unui important premiu.

– Înceteaza, Liam, protestă Maggie. Cum ar fi zis Nuala, pari cam smucit.

– Dar nu sînt, interveni el încet. Maggie, n-ai vrea, te rog, să ma privești cu alți ochi? Mă gîndesc la tine întruna, de săptămîna trecută. Nu-mi ieșea din minte faptul că, dacă dădeai peste nebunul care a atacat-o pe Nuala, ai fi pățit și tu același lucru. Sînt un bărbat puternic și vreau să am grijă de tine. Știu că asemenea sentimente sînt demodate, dar n-am ce face. Așa sînt eu, așa simt eu, îi spuse el, apoi continuă după o pauză: Gata, ajunge. E bun vinul?

Maggie îl privi zîmbind, bucuroasă că nu aștepta un raspuns.

– E bun. Dar, Liam, vreau sa te întreb ceva. *Chiar crezi* că Nuala a fost atacată de un necunoscut drogat?

Liam păru nespus de surprins de întrebare.

– Păi, cine altcineva să fie?

– Dar, oricine a fost, trebuie să fi vazut ca aștepta oaspeți și totuși și-a făcut timp să scotocească prin casă.

– Maggie, făptaşul era probabil la strîmtoare şi a căutat disperat bani sau bijuterii. În ziar se spune că i-a scos Nualei verigheta de pe deget, aşa că motivul *trebuie să fi fost* jaful.

– Da, i-a scos verigheta, recunoscu Maggie.

– Întîmplător, ştiu că avea foarte puţine bijuterii, spuse Liam. N-a vrut ca unchiul Tim să-i dea un inel de logodnă. Zicea că două verighete sînt suficiente într-o viaţă de om. Nemaivorbind de faptul că amîndouă îi fuseseră furate cînd locuia la New York. Îmi amintesc că îi spunea mamei mele după ce se întîmplase asta că nu mai voia să aibă decît nişte bijuterii pentru ocazii.

– Ştii mai multe decît mine, comentă Maggie.

– Aşa că, în afară de ceva bani găsiţi prin casă, ucigaşul nu a luat cine ştie ce, nu? Cel puţin asta îmi dă o oarecare satisfacţie, continuă Liam posac. Apoi zîmbi, încercînd să spulbere atmosfera sumbră. Acum, spune-mi cum ţi-ai petrecut săptămîna. Sper că a început să-ţi placă Newportul. Sau ştii ce, hai să-ţi spun povestea vieţii mele.

Îi povesti cum, pe vremea cînd era la şcoală, la internat, număra săptămînile care mai rămîneau pînă să meargă să-şi petreacă vara la Newport, cum se hotărăse să devină agent de bursă ca tatăl lui, cum renunţase la funcţia pe care o avea la Randolph and Marshall şi îşi crease propria sa firmă de investiţii.

– E destul de flatant că unii clienţi de vază au ales să vină la mine, spuse el. Îţi trebuie totdeauna curaj să te înhami de unul singur, dar votul lor de încredere m-a făcut să cred că am luat cea mai bună hotărîre. Şi de fapt chiar aşa a fost.

Cînd li se aduse crema de zahăr ars, Maggie era pe deplin relaxată.

– În seara asta am aflat despre tine mai mult decît la zece alte cine, observă ea.

– Poate că devin puţin mai altfel cînd sînt pe terenul meu, spuse el. Şi poate că vreau să afli ce tip grozav sînt, adăugă el şi ridică din sprîncene. Şi mai încerc să-ţi explic ce tip realizat sînt. Să ştii că *pe aici* sînt considerat o partidă bună.

– Hai termină, spuse Maggie pe un ton care se voia categoric, dar nu se abţinu să nu zîmbească uşor.

– Bine. *Acum* e rîndul tău. Spune-mi tu cum ţi-ai petrecut săptămîna.

Maggie nu prea voia să intre în amănunte. Nu voia să strice atmosfera aproape sărbătorească a acestei seri. Nu avea cum să-i povestească de săptămîna care tocmai se încheiase fără să-i pomenească de Greta Shipley, dar îi vorbi mai mult despre cum o îndrăgise, apoi îi spuse despre prietenia care se înfiripase între ea şi Letitia Bainbridge.

– Am cunoscut-o pe doamna Shipley. Era o femeie deosebită, interveni Liam. Cît despre doamna Bainbridge, ei bine, e grozavă, adăugă el cu entuziasm. O adevărată figură legendară pe aici. Ţi-a povestit cum era pe vremuri la Newport?

– Un pic.

– Pune-o odată să-ţi spună poveştile mamei ei despre Mamie Fish. Cît de bine ştia să-i anime pe cei de pe vremuri! E o poveste teribilă despre o petrecere pe care a încins-o odată, cînd unul dintre invitaţi a întrebat-o dacă poate sa vină cu prinţul del Drago din Corsica. Bine-nţeles că Mamie a fost încîntată, aşa că-ţi dai seama ce groază a apucat-o cînd a reieşit că „prinţul" era o maimuţă îmbrăcată în haine de seară.

Pufniră în rîs amîndoi.

– Doamna Bainbridge este probabil una dintre puţinele persoane încă în viaţă ai cărei părinţi au participat la petrecerile vestite din 1890, spuse Liam.

– Ce bine că doamna Bainbridge are aşa de multe rude prin preajma care s-o ajute, zise Maggie. Chiar ieri, după ce a aflat de moartea doamnei Shipley, fiica ei a venit să o ducă la un control medical, fiindca ştia că o să fie foarte afectată.

– Trebuie să fie vorba de fiica ei Sarah, zise Liam, apoi zîmbi. Dar doamna Bainbridge nu ţi-a spus cumva de isprava tîmpitului meu de văr, Earl, care a scos-o din minţi pe Sarah?

– Nu.

– E o poveste extraordinara. Earl ține cursuri despre obiceiurile funerare. Ai aflat de asta, nu? Asculta-mă pe mine, tipul e țăcănit. Cînd toți ceilalți se duc să joace golf sau ies cu barca, el zice că se distrează petrecînd ore întregi prin cimitire ca să copieze inscripții de pe pietrele funerare.

– Prin cimitire?

– Da. Dar asta încă nu-i nimic. Într-o bună zi, cui crezi că și-a găsit să țină o prelegere despre obiceiurile funerare? Unora de la Conacul Latham. Doamna Bainbridge nu se simțea bine, dar a asistat la prelegere Sarah, care venise la ea în vizită. Earl le-a povestit și de clopoțeii victorieni. Se pare că victorienii bogați se temeau atît de tare sa nu fie înmormîntați de vii, încît cereau ca sicriele să le fie prevăzute cu o mică gaura de aerisire care să ducă pînă la suprafață. De unul dintre degetele presupusului decedat legau un cordon care trecea prin gaura de aerisire și de care, deasupra mormîntului, era legat un clopoțel. Pe urmă angajau pe cineva să urmărească timp de o săptămînă daca nu cumva cel din sicriu și-a venit în simțiri și a încercat să sune din clopoțel.

– O, Doamne! murmură Maggie.

– Dar stai, abia acum vine poanta în care e vorba de Earl. Nu știu dacă poți sa crezi, dar are un fel de muzeu aici, lîngă morgă, plin cu tot felul de simboluri și obiecte funerare, și ce crezi că i-a mai dat prin cap? Să comande mai mulți clopoței funerari din epoca victoriană ca să-și ilustreze prelegerea. Fără să le spună despre ce-i vorba, nenorocitul a împărțit doisprezece clopoței unor doamne de șaizeci, șaptezeci și optzeci de ani și i-a legat cu cîte un cordon de degetul inelar. După aia le-a zis să țină clopoțelul cu cealaltă mînă, să dea din deget ca și cum ar fi într-un sicriu și-ar încerca să comunice cu cel care le supraveghează mormîntul.

– Groaznic! exclamă Maggie.

– Una dintre bătrîne chiar a leşinat. Fiica doamnei Bainbridge a strîns clopoţeii lui Earl şi era aşa de furioasă că, efectiv, l-a dat pe uşă afară cu clopoţei cu tot.

Liam făcu o pauză, după care adăugă pe un ton sumbru:

– Îngrijorător e că lui Earl îi face plăcere să povestească întîmplarea asta.

49

NEIL O SUNASE pe Maggie de mai multe ori, mai întîi din vestiarul de la club, apoi îndată ce ajunsese acasă. Sau n-a fost acasă toată ziua, sau a tot venit şi plecat, sau nu răspunde la telefon, gîndi el. Dar dacă a trecut pe acasă, cu siguranţă că i-a văzut biletul.

La ora şapte, Neil se afla cu părinţii la un cocteil în vecini şi încercă să o sune din nou. Hotărîse să meargă la cină cu maşina lui, astfel încît, dacă ar fi dat de Maggie mai tîrziu, să se poată opri la ea să bea ceva.

La petrecerea organizată la vila Canfield se aflau şase persoane. Deşi homarii erau grozavi, iar vizavi de el stătea Vicky, încîntătoarea fiică a gazdelor, prietenii părinţilor lui, tatăl ei fiind director al unei bănci din Boston, Neil nu-şi găsea locul.

Ştiind că ar fi o grosolănie să nu rămînă şi la băutura oferită la bar la sfîrşitul cinei, făcea cu greu faţă sporovăielilor din jur şi, după ce toată lumea se ridică în sfîrşit în picioare, la zece şi jumătate, Neil reuşi s-o refuze politicos pe Vicky cînd îl invită la tenis împreună cu prietenii ei, duminică dimineaţă. În sfîrşit, cu un oftat de uşurare, urcă în maşină.

Se uită la ceas. Era unsprezece fără un sfert. N-ar fi vrut s-o deranjeze pe Maggie. Poate se întorsese acasă şi se culcase de-

vreme. Se gîndi să treacă prin fața casei ei, justificîndu-și hotărîrea prin aceea că voia doar să vadă dacă avea mașina parcată pe alee – să se convingă că era încă în Newport.

Își temperă repede emoția pe care o simți îndată ce văzu că mașina ei se afla acolo, observînd că în fața casei mai era parcat și un Jaguar cu număr de Massachusetts. Conducîndu-și mașina foarte încet, Neil se bucură cînd văzu că ușa de la intrare era deschisă. Remarcă un bărbat înalt stînd în picioare lîngă Maggie, dar, simțind că face ceva *necuviincios,* acceleră și vîră spre Ocean Drive, pornind înapoi spre Portsmouth, cu un nod în stomac de regret și gelozie.

Sîmbătă, 5 octombrie

50

LA SLUJBA în memoria Gretei Shipley, oficiata la Biserica Sfînta Treime, venise multă lume. În timp ce stătea pe bancă şi asculta cunoscutele rugăciuni, Maggie îşi dădu seama că erau de faţă toţi cei pe care Nuala îi invitase la petrecerea ei.

Doctorul Lane şi soţia lui, Odile, se aflau alături de cîţiva dintre locatarii căminului, printre care şi cei care stătuseră la masa doamnei Shipley miercuri seara. Lipsea doar doamna Bainbridge.

Venise şi Malcolm Norton împreuna cu soţia lui, Janice. Are o mutră de cîine plouat, gîndi Maggie. Cînd intrase, trecuse pe lîngă ea şi se oprise să-i spuna că o căutase şi că ar vrea să stea de vorbă după înmormîntare.

Înainte să înceapă slujba, Earl Bateman veni să-i spună:

– Mi-e teamă că după toate astea, cînd o sa te gîndeşti la Newport, n-o să-ţi aminteşti decît de înmormîntari şi cimitire, zise el privind-o cu ochi de bufniţă din spatele unor ochelari de soare de culoare deschisă şi cu rame rotunde.

Nu mai aşteptă răspunsul, ci trecu mai departe şi se aşeză pe un loc liber din prima bancă.

Liam sosi la mijlocul slujbei şi se aşeză lîngă ea.

– Scuză-mă, îi murmură la ureche. Abia am reuşit să deconectez nenorocita aia de alarmă.

O luă de mînă, dar, după un timp, ea şi-o trase. Ştia că multă lume o studia cu coada ochiului şi nu voia să-i iasă vorbe. Dar, cînd umărul lui puternic i-l atinse pe-al ei, recunoscu în gînd că nu se mai simţea atît de singură.

În capelă, trecînd pe lîngă sicriu, Maggie studie pentru o clipă chipul destins și frumos al femeii pe care abia o cunoscuse, dar care îi plăcuse atît de mult. Se gîndi pentru o clipa că Greta Shipley și Nuala erau probabil bucuroase să le reîntîlnească pe toate celelalte prietene ale lor.

Gîndul ăsta îi aduse aminte de clopoțeii victorieni care o framîntau.

Trecu pe lîngă trei femei care îi fuseseră prezentate ca fiind verișoarele doamnei Shipley. Aveau pe chip cuvenita expresie serioasă, dar i se păru că erau departe de durerea adevărată, sinceră, pe care o citise în ochii și pe chipul prietenelor apropiate ale doamnei Shipley de la Conacul Latham.

Trebuie să aflu cînd și cum au murit femeile ale căror morminte le-am vizitat și cîte dintre ele au rude apropiate, își spuse Maggie, întrebări la care se gîndise în timpul vizitei sale la doamna Bainbridge.

În următoarele două ore se simți ca și cum ar fi fost acționată de un fel de telecomandă – observa, înregistra, dar nu *simțea*. „Sînt un aparat de filmat", gîndea ea, în timp ce, alături de Liam, se îndepărta de locul de veci al Gretei Shipley, după înmormîntare.

Simți că o apucă cineva de braț. Era o femeie frumoasă, cu părul argintiu și o postură remarcabil de dreapta.

– Domnișoara Holloway, spuse ea. Sînt Sarah Bainbridge Cushing. Vreau să va mulțumesc că ați fost ieri în vizită la mama. I-a făcut multă plăcere.

Sarah. Asta e fiica doamnei Bainbridge care a intrat în conflict cu Earl din cauza conferinței despre clopoțeii victorieni, își zise Maggie. Ar fi vrut să poată sta de vorba cu ea între patru ochi.

Însă imediat, Sarah Cushing îi oferi această ocazie:

– Nu știu cît mai rămîneți la Newport, dar mîine dimineață o iau pe mama să mîncăm în oraș și aș fi încîntată dacă ați putea veni și dumneavoastra.

Maggie accepta bucuroasă.

– Stați în casa Nualei, nu-i așa? Trec să vă iau cu mașina pe la unsprezece, dacă pentru dumneavoastră e bine.

Apoi, salutînd din cap, Sarah Cushing se întoarse la grupul cu care era.

– Hai să luăm un prînz liniştit, îi propuse Liam. Sînt sigur că nu mai eşti în stare să mergi la nici o masă de pomenire.

– Nu, nu sînt. Dar *aş vrea* să mă duc acasă. Trebuie să fac ordine în lucrurile Nualei şi să le sortez.

– Atunci o cină diseară?

Maggie clătină din cap:

– Mulţumesc, dar o să mă ocup de sortat şi împachetat pînă o să pic de somn.

– Ei, totuşi, trebuie să te văd înainte de a mă întoarce mîine seară la Boston, protestă Liam.

Maggie ştia că nu-i va îngădui să spună nu.

– Bine. Dă-mi un telefon, răspunse ea. O să reuşim noi să ne facem un program.

O conduse pînă la maşină. Tocmai se pregătea să răsucească cheia în contact, cînd o bătaie în fereastră o făcu să tresară. Era Malcolm Norton.

– Trebuie neapărat să stăm de vorbă, îi spuse el stăruitor.

Maggie se hotărî să fie cît se poate de directă şi să nu-şi piardă timpul cu el.

– Domnule Norton, dacă e vorba de casa Nualei, nu vă pot spune decît un lucru: *nu* am deloc de gînd să o vînd în momentul ăsta şi mi-e teamă că, absolut fără să vreau, am şi primit o ofertă substanţial mai mare decît a dumneavoastră.

Apoi, murmurînd „Îmi pare rău", răsuci cheia în contact. Aproape că o impresionă expresia şocată şi îngrozită de pe chipul omului.

51

NEIL STEPHENS şi tatăl lui începură partida de golf la ora şapte şi se întoarseră în clădirea clubului pe la prînz. De data

asta, Neil auzi doar două țîrîituri, pînă cînd cineva ridică receptorul. Cînd recunoscu glasul lui Maggie, oftă ușurat.

Deși i se păru chiar lui că e incoerent, îi povesti cum îi dăduse telefon vineri, după ce plecase, cum se dusese la Jimmy Neary să afle numele Nualei, ca să poată lua legătura cu ea acolo, cum aflase de moartea Nualei, cît de rău îi părea...

– Maggie, trebuie să te văd astăzi, încheie el.

Simți că ezită, apoi o auzi cum îi spune că trebuie să rămînă acasă ca să termine de pus în ordine obiectele personale ale mamei sale vitrege.

– Oricît de ocupată ai fi, tot trebuie să mănînci de prînz, stărui el. Maggie, dacă nu mă lași să te scot în oraș, o să-ți vin în pragul casei cu mîncare la pachet. Apoi își aminti de tipul cu Jaguar și adăugă: Asta doar în cazul în care nu ți-o aduce altcineva.

Pe chip îi înflori un zîmbet cînd auzi răspunsul ei.

– La ora șapte? Perfect. Am găsit un loc unde se servesc niște homari grozavi.

– Mi se pare că ți-ai găsit-o pe Maggie, îi spuse sec Robert Stephens cînd Neil ajunse lîngă el, în ușa clubului.

– Da, am găsit-o. Luăm cina în oraș diseară.

– Ei, o să ne facă plăcere să vină cu noi. Știi că în seara asta organizăm la club aniversarea mamei tale.

– Dar ziua ei e abia mîine, protestă el.

– Mulțumesc că mi-ai amintit! Doar tu ai cerut să facem petrecerea în seara asta. Ziceai că mîine după-amiază vrei să pornești spre casă.

Neil rămase cu palma la gură, ca și cum s-ar fi gîndit adînc. Apoi scuturâ tăcut din cap. Robert Stephens zîmbi.

– Multă lume ne consideră, pe mama și pe mine, o companie plăcută.

– Chiar sînteți o companie plăcută, protesta Neil fără vlagă. Sînt convins că lui Maggie o să-i placă de voi.

– Sigur că o să-i placă. Şi acum, hai să mergem acasă. Pe la două vine o altă clientă de-a mea, Laura Arlington. Aş vrea să afli ce acţiuni i-au mai ramas şi să vezi dacă îi poţi recomanda ceva ca să-şi mărească venitul. E destul de dărîmată din cauza nemernicului ăluia de agent.

Nu risc să-i spun lui Maggie la telefon despre schimbarea de program, gîndi Neil. Probabil că ar renunţa. O să mă duc pur şi simplu la ea şi o să-mi susţin cauza.

Peste două ore, Neil stătea cu doamna Arlington în biroul tatălui său. Chiar că e dărîmată, remarcă el. Avusese cîndva acţiuni la firme bine cotate care îi aduceau dividende frumoase, dar le vînduse pe toate ca să-şi bage banii într-una din ofertele acelea nebuneşti. Acum zece zile, doamna Arlington se lăsase convinsă să cumpere o sută de mii de acţiuni ale unei firme jalnice cu cinci dolari bucata. În următoarea dimineaţă, acţiunile crescuseră la cinci dolari şi un sfert, dar, spre prînz, începuseră să coboare. Acum erau cotate sub un dolar.

Deci acţiuni de cinci sute de mii de dolari care nu mai valorau decît aproximativ optzeci de mii, presupunînd că ar avea cine să le cumpere, gîndea Neil privind cu milă peste birou, la femeia aceea cu faţa pămîntie, ale cărei mîini încleştate şi umeri aduşi îi tradau neliniştea. Nu are mai mult decît mama, aprecie el, adică şaizeci şi şase de ani, cu toate astea, acum pare cu douăzeci de ani mai în vîrstă.

– E groaznic, nu-i aşa? îl întrebă doamna Arlington.

– Mi-e teamă că da, răspunse Neil.

– Ştii, ăştia erau banii pe care aveam de gînd să-i dau pe unul dintre apartamentele cele mari de la Conacul Latham, cînd ar fi devenit disponibil. Dar m-am simţit întruna vinovată să folosesc atît de mulţi bani în mod egoist. Am trei copii şi, cînd Douglas Hansen mi-a explicat atît de convingător, iar doamna Downing mi-a povestit ce mulţi bani a făcut în mai puţin de o săptămîna cu ajutorul lui, mi-am zis, ei bine, dacă dublez banii,

o să am ce să le las moștenire copiilor și, totodată, o să pot locui la Conacul Latham.

Clipi mărunt să-și rețină lacrimile.

– Pe urmă, nu numai că mi-am pierdut banii săptămîna trecută, dar chiar în ziua următoare am primit un telefon că unul dintre apartamentele cele mari devenise disponibil, cel pe care urma să-l ia Nuala Moore.

– Nuala Moore? întrebă repede Neil.

– Da, femeia care a fost omorîtă săptămîna trecută. Doamna Arlington își șterse cu batista lacrimile pe care nu mai reușea să și le rețină. Acum, nu mai pot lua apartamentul, copiii nu vor mai avea moștenire și, mai mult decît atît, unul va fi nevoit să mă ia la el.

Continuă clătinînd din cap:

– Știam asta de o săptămînă, dar, cînd am văzut azi-dimineață confirmarea în scris, să-mi dau duhul, nu alta. Își tamponă ochii cu batista și încheie: Ei, asta e.

Apoi Laura Arlington se ridică și încercă să zîmbească.

– Ești într-adevăr foarte drăguț, așa cum ne tot spune tatăl tău, nouă, tuturor. Deci, crezi că ar trebui să nu mă ating de restul acțiunilor pe care le mai am?

– Categeoric, răspunse Neil. Îmi pare rău de cele întîmplate, doamnă Arlington.

– Ei, gîndește-te că nu oricine ar avea o jumătate de milion de dolari pe care să-l fute, cum ar zice nepotul meu. Brusc, femeia făcu ochii mari. Vai, ce-am fost în stare *să spun!* Iartă-mă.

Apoi pe buze îi apăru un zîmbet ușor.

– Dar știi ceva? Parcă mă simt mai bine după ce am spus asta. Mama și tatăl tău voiau să rămîn la ei în vizită, dar cred că ar fi mai bine să-mi văd de ale mele. Mulțumește-le tu din partea mea.

După ce pleca, Neil se întoarse în casă. Părinții lui erau în solariu.

– Unde e Laura? îl întrebă neliniștită mama.

– Ştiam că n-o să aibă chef de vizite în situaţia asta, comentă Robert Stephens. De la o vreme toate îi merg de-a-ndoaselea.

– E o doamnă stilată, spuse Neil cu însufleţire. L-aş strînge de gît pe nemernicul ăla de Douglas Hansen. Dar jur că luni la prima ora o să fac săpături ca să aflu ce bube are şi fiţi siguri ca n-o să mă las dacă există vreo cale să depun o plîngere împotriva lui.

– Foarte bine! se entuziasma Robert Stephens.

– Semeni tot mai mult cu tatăl tău, comentă Dolores Stephens sec.

Mai tîrziu, în timp ce urmărea ultima parte a meciului dintre Yankees şi Red Sox, Neil era framîntat de sentimentul că îi scapă ceva în legătură cu acţiunile Laurei Arlington. Mai era ceva în neregulă, în afara de o investiţie prost orientată. Dar ce anume? se întreba el.

52

INSPECTORUL JIM Haggerty o cunoscuse de mic pe Greta Shipley şi o plăcuse dintotdeauna. Încă de cînd era un puştan care îi aducea ziarele la uşă, nu-şi amintea nici un moment în care ea să nu fi fost drăguţă şi prietenoasă cu el. Plătea cu promptitudine şi îi oferea bacşişuri generoase cînd strîngea banii, sîmbătă dimineaţă.

Nu era ca zgîrciobii din celelalte case pricopsite, gîndea el, care tot adunau facturile, apoi plăteau ziarele pe şase săptămîni şi adăugau doar un bacşiş de zece cenţi. Îşi amintea în special de o zi cu zăpadă, cînd doamna Shipley insistase să intre în casă să se încălzească. Şi cît băuse ceaşca de cacao cu care îl servise ea, îşi pusese la uscat, pe radiator, mănuşile şi căciula tricotată.

Ceva mai devreme în acea dimineaţă, cînd asistase la slujbă, la biserica Sfînta Treime, era convins că mulţi din cei de faţă se

gîndeau la un lucru pe care nici el nu și-l putea scoate din cap: moartea Gretei Shipley se datora în bună măsură și șocului suferit după uciderea celei mai bune prietene a ei, Nuala Moore.

Criminalul poate fi considerat uneori vinovat dacă martorul suferă un atac de cord cînd vede ce se petrece, gîndi Haggerty – dar ce se întîmplă în cazul cînd o prietenă moare în somn peste cîteva zile?

La slujba în memoria doamnei Shipley o văzu cu surprindere pe fata vitregă a Nualei Moore, Maggie Holloway, împreună cu Liam Payne. Liam a știut mereu să remarce femeile frumoase, gîndi Haggerty, dar e clar că și ele l-au remarcat de-a lungul anilor. Se număra printre celibatarii cei mai curtați din Newport.

Îl mai zări în biserică și pe Earl Bateman. Ei, individul ăsta, deși destul de cult, doar e profesor, nu dă toate cărțile pe față, gîndi Haggerty. Muzeul ăla al lui, parcă ar fi din Familia Addams – se înfioră Haggerty. Earl ar fi trebuit să păstreze afacerea familiei, își spuse el. Pînă și cămașa de pe el e din banii vreunei rude.

Haggerty se strecură afară pînă la intonarea imnului religios, dar mai întîi îi trecu prin minte că Maggie Holloway trebuie să se fi apropiat foarte mult de doamna Shipley dacă își făcuse timp să vină la înmormîntarea ei. Se gîndi deodată că, dacă a vizitat-o pe doamna Shipley la Conacul Latham, poate a aflat ceva de la ea care l-ar putea ajuta să înțeleagă de ce Nuala Moore renunțase să-i vîndă casa lui Malcolm Norton.

Jim Haggerty era convins că Norton știe ceva și nu vrea să spună. Iar gîndul ăsta îl convinse să meargă neanunțat pe Bulevardul Garrison numărul 1, la ora trei, în acea după-amiază.

Cînd sună la ușă, Maggie se afla în dormitorul Nualei, unde separa în teancuri hainele împăturite cu grijă: lucruri bune, de dat la Caritate; mai vechi, uzate, de aruncat; mai scumpe și elegante, pentru spital.

O să păstreze costumul bleu pe care Nuala îl purtase în seara aceea la Cele Patru Anotimpuri, precum şi unul din halatele ei de pictoriţă. Ca amintire, îşi spuse ea.

În dulapurile înţesate de haine dadu peste mai multe veste şi jachete de tweed – hainele lui Tim Moore, pe care cu siguranţă că Nuala le păstrase din motive sentimentale.

Nuala şi cu mine aveam mereu acelaşi mod de a reacţiona, îşi zise ea, gîndindu-se la cutia din debaraua de acasă. În cutia aceea pastra rochia pe care o purtase în seara cînd îl cunoscuse pe Paul, precum şi unul dintre costumele lui de pilot şi treningul de jogging.

În timp ce sorta hainele, mintea ei lucra fără încetare ca să găsească o explicaţie pentru clopoţeii de pe morminte. Earl trebuie să fie cel care i-a pus acolo, gîndi ea. Să fi încercat în felul asta să facă pe ascuns o glumă pe seama bătrînelor de la cămin, din cauza zarvei pe care o iscaseră cînd le-a dat clopoţeii în timpul conferinţei lui de la Conacul Latham?

Era o explicaţie rezonabila. Probabil că le cunoştea pe toate aceste femei. Doar majoritatea rezidenţilor de la Conacul Latham erau din Newport, sau cel puţin îşi petrecuseră lunile de primăvară şi vară acolo.

Maggie ridică o rochie, hotărî că îşi trăise traiul şi o bagă în sac. Dar Nuala nu a locuit la Latham, îşi aminti ea. Să-i fi pus un clopoţel pe mormînt ca un omagiu adus prieteniei dintre ei? Părea să fi ţinut sincer la ea.

Totuşi, unul dintre morminte nu avea clopoţel. De ce? se întreba ea. Am numele tuturor acelor femei, gîndi Maggie. Mîine o să mă duc la cimitir iar şi o să copiez de pe piatra funerară data la care au murit. Trebuie să fi apărut cîte un ferpar în ziar pentru fiecare dintre ele. Vreau sa văd ce scrie în anunţ.

Soneria de la uşa o întrerupse în mod neplăcut. Cine să vină aşa, neanunţat? se întreba ea în timp ce cobora pe scara. Apoi se trezi ca se ruga sa nu fi venit iar pe neaşteptate Earl Bateman, pentru ca nu ştia dacă ar mai avea răbdare cu el în dupa-amiaza asta.

Într-o clipă înțelese ca omul de la ușă era unul dintre ofițerii de poliție din Newport, cel care răspunsese la apelul urgent în seara cînd fusese omorîtă Nuala. I se prezentă ca fiind inspectorul Jim Haggerty. Odată ajuns în casă, se instală în fotoliu cu aerul unui om care nu are altă treabă decît să facă schimb de amabilități.

Maggie stătea în fața lui, pe marginea canapelei. Dacă s-ar fi priceput la limbajul trupului, ar fi observat că ea spera ca întîlnirea să fie cît mai scurtă cu putință.

Polițistul începu prin a răspunde la o întrebare pe care ea nici nu i-o pusese:

– Mi-e teamă că înca bîjbîim în găsirea unui suspect adevărat. Dar crima asta nu va scăpa nepedepsită. Vă promit.

Maggie așteptă să continue.

Haggerty își trase ochelarii pînă îi ajunseră pe vîrful nasului. Se așeză picior peste picior și începu să-și maseze glezna.

– E de la un accident mai vechi la schi, îi explică el. Îmi dă mereu de veste dacă se înteține vîntul. Pînă mîine seară o să plouă.

Doar n-ai venit să stăm de vorbă despre vreme, gîndi Maggie.

– Domnișoară Holloway, sînteți aici de o săptămînă și un pic și mă bucur că majoritatea celor care ne vizitează nu trec printr-un asemenea șoc ca dumneavoastră. Apoi, astăzi, v-am văzut la biserică, la înmormîntarea doamnei Shipley. Înțeleg că v-ați împrietenit cu ea de cînd ați venit aici.

– Da, așa e. De fapt, era una dintre dorințele exprimate de Nuala prin testament, dar am făcut-o cu plăcere.

– Ce femeie minunantă, doamna Shipley. O știu de cînd eram copil. Păcat că n-a avut familie. Îi plăceau copiii. Credeți că se simțea bine la Conacul Latham?

– Da. Am luat cina cu ea acolo în seara cînd a murit și se vedea că se simte bine cu prietenii pe care și-i făcuse.

– Nu v-a spus de ce cea mai bună prietenă a ei, mama dumneavoastră vitregă, s-a răzgîndit în ultimul moment să se mai mute acolo?

– Cred că nimeni nu știe, îi răspunse Maggie. Doctorul Lane era convins că Nuala o să se răzgîndească din nou și o să ia pînă la urmă apartamentul. Nimeni nu poate ști exact ce era în capul ei.

– Speram ca doamna Moore să-i fi explicat doamnei Shipley motivul pentru care și-a anulat rezervarea. Din cîte înțeleg, doamna Shipley era de-a dreptul încîntată că vechea ei prietenă urma să se mute sub același acoperiș cu ea.

Maggie se gîndi la caricatura pe care Nuala o schițase pe afiș, cea care o reprezenta pe sora Markey trăgînd cu urechea. O fi tot în apartamentul Gretei Shipley? se întrebă ea.

– Nu știu dacă a avut vreo influență, începu ea cu precauție, dar cred că atît Nuala, cît și doamna Shipley erau foarte atente ce vorbeau cînd una dintre surori era prin preajmă. Avea obiceiul să dea buzna în camere.

Haggerty se opri deodată din masatul gleznei.

– Care soră? întrebă el, oarecum precipitat.

– Sora Markey.

Haggerty se ridică să plece.

– Ați luat vreo hotărîre în privința casei, domnișoară Holloway?

– Sigur, testamentul urmează să fie autentificat, dar în nici un caz nu o s-o scot acum la vînzare. De fapt, s-ar putea foarte bine să n-o vînd deloc. Newportul e frumos și ar fi un loc plăcut în care să mă retrag de viața din Manhattan.

– Malcolm Norton știe asta?

– A aflat în dimineața asta. De fapt, i-am spus nu numai că nu vreau s-o vînd, dar și că am primit o ofertă substanțial mai bună pentru proprietate.

Haggerty ridică din sprîncene.

– Ei, e o casă bătrînească frumoasă, așa că o să mă înțelegeți că nu vreau s-o denigrez cînd o să vă spun că în locul ăsta trebuie să fie îngropata vreo comoara. Sper s-o găsiți.

– Am de gînd să aflu dacă e ceva de găsit aici, spuse Maggie. N-o să am liniște pînă cînd cineva n-o să plătească pentru ce a pățit femeia la care țineam atît de mult.

Cînd Haggerty se ridică, Maggie îl întrebă pe neașteptate:

– Nu știți dacă aș putea să caut niște informații în arhiva de ziare acum, după-amiază, sau e închis sîmbăta?

– Mi-e teamă că va trebui să așteptați pînă luni. Întîmplător știu asta pentru că avem mereu vizitatori care vor să consulte rubricile mondene vechi. Se delectează pe cinste citind despre petrecerile șic de odinioară.

Maggie zîmbi fără nici un comentariu.

În timp ce se îndepărta la volanul mașinii, Haggerty își întipări în minte să stea de vorbă luni cu funcționarul de la arhiva de ziare ca să afle ce informație anume căuta domnișoara Holloway.

Maggie se întoarse în camera Nualei. Era hotărîtă să termine cu lucrurile din dulapuri și toalete înainte de a pleca astăzi de acasă. Aici ar trebui să pun lucrurile sortate, își spuse ea trăgînd niște cutii de carton pline în cel de-al treilea dormitor.

Nualei îi plăcuse întotdeauna să se înconjoare de obiecte ce-i aminteau de momente deosebite din viața ei. Pe măsură ce Maggie dădea jos scoici de pe masa de toaletă, animale împăiate de pe pervaz, un teanc de meniuri de restaurant de pe noptieră și suveniruri ieftine de pretutindeni, începea să iasă la iveală frumusețea mobilei de artar. Aș muta patul lîngă peretele ăla. Ar sta mai bine acolo și aș scăpa de fotoliul cel vechi... Și aș păstra toate picturile pe care Nuala și le-a înrămat și agățat pe pereți. Tablourile astea sînt acea parte din ea pe care n-o s-o pierd și la care n-o să renunț niciodată.

La ora șase se uita la ultimul obiect vestimentar din dulapul mai mare, o pelerină de ploaie galben-pal, care căzuse pe jos. Își aminti că, deunăzi, cînd agățase la loc costumul bleu de cocteil al Nualei, pelerina stătea să cadă.

Cum făcuse și la celelalte haine, bagă mîna în buzunare, să se convingă că sînt goale.

În buzunarul din stînga al pelerinei nu era nimic. Dar cînd îl exploră cu degetele pe cel drept, simţi ceva nisipos.

Maggie strînse degetele şi îşi scoase mîna. Printre umbrele prelungi care umpleau încăperea, se îndreptă spre toaletă sa aprinda lumina. Un cocoloş de noroi uscat i se farîmiţă printre degete. Cu siguranţa că Nuala nu şi-a băgat noroi în buzunar, gîndi Maggie. Şi cu siguranţă că nu se ocupa de grădinărit în pelerina asta. E ca şi noua.

De fapt, îşi spuse Maggie, cred că la buticul unde mi-am făcut cumpărăturile zilele trecute am văzut acelaşi gen de pelerină.

Ezitînd, puse pelerina de-a curmezişul patului. Din instinct, se hotărî să nu curețe acum restul de noroi din buzunar.

Ca să golească în întregime camera asta, mai avea un singur lucru de facut: să sorteze pantofii, ghetele şi papucii care acopereau partea de jos a dulapului cel mare. Fără îndoială că în mare parte trebuiau aruncaţi, dar poate că unii puteau fi daţi unei organizaţii de caritate.

Însă pentru seara asta ajunge, se hotărî ea. Restul rămîne pe mîine.

Era momentul să facă baia fierbinte pe care şi-o dorea mereu cam pe la ora asta. Pe urmă, o să se îmbrace pentru cina cu Neil, la care nu prea se gîndise în timpul zilei, dar îşi dădea seama acum că aşteaptă cu nerăbdare momentul acela.

53

JANICE ŞI MALCOLM Norton se duseseră cu maşina împreună la serviciul funerar şi la înmormîntarea Gretei Shipley. Amîndoi o ştiau pe Shipley de-o viaţă, chiar dacă nu fuseseră decît simple cunoştinţe. Cînd Janice îşi aruncă o privire spre enoriaşi în timpul predicii, îşi dădu deodată seama cu amară-

ciune de prăpastia financiară care exista între ea și mulți dintre cei de față.

O văzu într-o parte pe mama Reginei Carr. Regina era acum Regina Carr Wayne. Fusese colega de cameră a Janicei la Dana Hall și urmaseră amîndouă studiile la Vassar. Acum, Wes Wayne era principalul acționar și directorul general al firmei Cratus Pharmaceuticals și se vedea că Regina nu ajunsese contabilă la o casă de bătrîni.

Mama Arlenei Randel Greene plîngea încet. Arlene era o altă fată din Newport care fusese la Dana Hall. Bob Greene, scenarist necunoscut cînd Arlene se măritase cu el, devenise mare producător la Hollywood. Probabil că era plecată acum într-o croazieră pe cine știe unde, gîndi Janice și se încrunta de invidie.

Mai erau și alte mame ale prietenelor și cunoștințelor ei. Toate veniseră să-și ia adio de la draga lor prietenă, Greta Shipley. Mai tîrziu, în timp ce ieșea alături de ele din cimitir, Janice le auzi cu o invidie amară cum se întreceau una pe alta făcînd cronica vieții de societate aglomerate a „fetelor" și a nepoților lor.

Pe urmă, se uită oarecum cu sila la Malcolm cum pornește degrabă înainte ca s-o prindă din urmă pe Maggie Holloway. Chipeșul meu bărbat, își spuse ea cu amărăciune. Numai de nu mi-aș fi pierdut atîta vreme încercînd să fac din el ceea ce nu va reuși niciodată să devină.

Și păruse că nu-i lipsește nimic: arăta bine, provenea dintr-un mediu bun, urmase școli excelente – latina la Roxbury, la Williams și Columbia dreptul – devenise chiar membru al Mensa, unde una dintre cerințele de admitere era coeficentul de inteligență al unui geniu. Dar, în cele din urmă, nimic din astea nu contase; cu toate posibilitățile pe care le avusese, Malcolm Norton era un ratat.

Și-acum, ca să puna capac la toate, avea de gînd să ma părăsească pentru o altă femeie, și nici prin cap nu-i trecea sa împartă cu mine purcoiul de bani pe care credea că o să-l facă vînzînd casa aia. Își întrerupse gîndurile arțăgoase cînd își dădu seama că mama Reginei vorbea despre moartea Nualei Moore.

– Newportul nu mai e ca pe vremuri, spuse ea. Cînd te gîndeşti că i-au *devastat* casa. Mă tot întreb ce o fi căutat respectivul?

Mama Arlenei Greene interveni:

– Am auzit că Nuala Moore şi-a schimbat testamentul cu o zi înainte să moară. Poate că cineva care a fost eliminat din vechiul testament îl căuta pe cel nou.

Janice Norton îşi duse mîna la gură ca să mascheze faptul că i se tăiase respiraţia. Să fi bănuit cineva că Nuala are de gînd să-şi facă un nou testament şi a omorît-o ca s-o împiedice? Dacă Nuala murea înainte să-şi *scrie* noul testament, vînzarea casei către Malcolm era ca şi încheiată, gîndi ea. Exista un acord semnat, iar Malcolm, ca executor al averii ei, ar fi putut să dispună cumpărarea. În plus, îşi zise Janice, nimeni care nu ştia de modificarea ce urma să fie adusă legii privind zonele de litoral nu ar fi fost interesat de teren.

Să fi fost Malcolm atît de disperat încît s-o ucidă pe Nuala doar ca să pună mîna pe casă? se gîndi Janice, măcinată şi de întrebarea dacă soţul ei mai avea şi alte secrete faţă de ea.

În capătul aleii, oamenii îşi luară rămas bun şi se împrăştiară. Janice îl zări în faţă pe Malcolm mergînd agale spre maşină. Ajunsă lîngă el, îi zări suferinţa de pe chip şi îşi dădu seama că Maggie Holloway îi spusese că nu-i va vinde lui casa.

Urcară amîndoi în maşină fără să scoată o vorbă. Malcolm privi înainte cîteva clipe, apoi se întoarse spre ea:

– O să ridic ipoteca pusă pe casa noastră, spuse el încet, pe un ton fără inflexiuni. Holloway nu vinde acum şi spune că are oricum o ofertă substanţial mai mare, ceea ce înseamnă că n-o să-mi fie de nici un folos chiar dacă se răzgîndeşte.

– N-o să *ne* fie de nici un folos, îl corectă Janice automat, apoi îşi muşcă buzele. Nu voia să-l contrazică. Nu acum.

Dacă ar afla vreodată că ea contribuise la acea contraofertă pentru casa Nualei, ar putea fi destul de furios ca *s-o ucidă*, gîndi ea tot mai neliniştită. Oferta venise din partea nepotului ei, Doug, dar, firesc, dacă Malcolm ar fi aflat, şi-ar fi dat seama că

ea îl îndemnase s-o facă. Să-i fi spus Maggie Holloway ceva care să-i dea de gîndit? se întreba ea.

Ca și cum ar fi ghicit ce-i trecea prin minte, soțul se întoarse spre ea:

– Dar tu n-ai vorbit cu nimeni, Janice, nu-i așa? o întrebă el încet.

– E doar o ușoară durere de cap, spusese el pe un ton distant, dar amabil, odată ajunși acasă. Apoi urcase în camera lui. De ani de zile nu mai foloseau același dormitor.

Nu mai coborî decît aproape de ora șapte. Janice se uita la știrile de seară și ridică privirea cînd el se opri în ușa sufrageriei.

– Eu mă duc pe afară, spuse el. Noapte bună, Janice.

Ea rămase privind în gol spre ecranul televizorului, urmărind cu atenție să audă cînd închide ușa de la intrare în urma lui. Are ceva de gînd, își zise ea, dar ce oare? Așteptă ca el să se îndepărteze, apoi stinse televizorul, își luă geanta și cheile de la mașină. Îi spusese mai devreme lui Malcolm că o să ia cina în oraș. Deveniseră atît de distanți în ultima vreme, încît n-o mai întrebă cu cine se întîlnea, după cum nici ea nu se interesase ce planuri are el.

Dar nici nu i-ar fi spus dacă ar fi întrebat-o, se gîndea Janice înverșunată în timp ce se îndrepta spre Providence. Acolo, într-un mic restaurant retras, urma s-o aștepte nepotul ei. La o friptură și un whisky, el îi va da un plic cu bani, partea cuvenită pentru faptul că îi oferise informații detaliate despre situația financiară a Corei Gebhart. Doug o laudase:

– De data asta, chiar că ai fost o mină de aur, mătușă Janice. Dă-i înainte!

54

ÎN TIMP ce se îmbrăca pentru întîlnirea cu Neil Stephens, Maggie simți că briza mării care pătrundea pe fereastra de la dor-

mitor era mult mai umedă decît de obicei. O să mi se facă părul numai inele şi valuri, gîndi ea cu resemnare. O să şi-l umfle doar cu degetele după ce o să-l perie, hotărî ea. Într-o noapte ca asta, era inevitabil ca onduleurile ei naturale să-şi spună cuvîntul.

Se gîndea la Neil continuînd să se aranjeze. În ultimele luni se trezea tot mai des aşteptînd s-o sune şi era atît de dezamăgită cînd nu o făcea.

Dar se vedea că pentru Neil ea nu era decît o femeie cu care se întîlnea cînd şi cînd. Îi dăduse foarte clar de înţeles asta. Chiar şi aşa, aşteptase s-o sune înainte ca ea să plece la Newport, iar acum era hotărîtă să nu dea nici o semnificaţie deosebita acestei seri. Ştia ca unii copii, odată deveniţi adulţi – şi în special bărbaţii necăsătoriţi – cînd îşi vizitează părinţii, caută deseori diferite scuze ca să plece de lîngă ei.

Şi mai e şi Liam, îşi întrerupse Maggie şirul gîndurilor. Nu prea ştia cum să interpreteze interesul brusc pe care îl manifesta faţă de ea. „Ei, mă rog", îşi spuse ea şi ridică din umeri.

M-am dichisit, gîndi, strîmbînd din nas, după ce aplică fardul de pleoape, rimelul şi fardul de obraz, apoi se rujă într-o tentă pală, de culoarea coralului.

Căutînd prin îmbrăcămintea pe care o avea, alese hainele pe care voise să le poarte la masa dată de Nuala: o bluză de mătase cu imprimeu albastru intens şi o fustă lungă în ton. Ca bijuterii, nu-şi puse decît un lanţ subţire de aur, cerceii şi inelul cu safir oval care fuseseră ale mamei ei.

Cînd porni spre scări şi trecu pe lîngă dormitorul Nualei, intră pentru o clipă şi aprinse lampa de pe noptiera. Aruncînd o privire în jur, se hotărî să doarmă aici de acum încolo. O să se mute în camera asta mîine, după ce o să ia masa cu doamna Bainbridge şi cu fiica ei. O să reuşesc să împing mobila din loc şi singură, îşi zise ea, iar lucrurile pe care nu le-am scos încă din cameră sînt doar pantofii şi ce-o mai fi pe fundul dulapului, aşa că n-o să-mi ia mult timp să fac asta.

Trecînd prin salon, observă că trebuia să pună apă proaspătă la trandafirii aduşi de Liam. Umplu vaza la chiuveta din bucătarie, deschise sertarul plin de nimicuri ca să ia o foarfecă, taie din coada florilor şi le rearanjă înainte de a le duce înapoi în salon. Apoi începu să se plimbe prin cameră, făcîndu-şi de lucru: îndreptă canapeaua din faţa fotoliului, strînse o parte din mulţimea de fotografii mici, înrămate, de pe şemineu şi măsuţe, lăsînd doar cîteva în care Nuala şi soţul ei arătau cel mai bine, bătu pernele de pe canapea.

În cîteva minute, camera căpătă un aer mult mai liniştit, mai puţin încărcat. Maggie studie încăperea şi rearanjă în gînd mobila, conştientă că trebuia să dispară de acolo canapeaua în spatele căreia zăcuse chircit trupul Nualei. Nu mai suporta s-o vadă.

Am planuri de reamenajare ca în nici un alt loc vreodată, îşi spuse ea, în afară de apartamentul acela amărît din Texas unde am locuit împreună cu Paul. Şi, dintr-o dată, se simţi încîntată de toată grija asta a ei.

La şapte fără zece se auzi soneria de la uşa din faţă. Neil sosise devreme. Dîndu-şi seama că avea îndoieli în legătură cu seara care urma, nu răspunse imediat. Cînd deschise uşa în cele din urmă, îşi controlă glasul şi zîmbetul ca să fie prietenoase, dar impersonale.

– Neil, mă bucur să te văd.

Neil nu-i răspunse şi rămase privind în jos cu o expresie încurcată, studiindu-i chipul fără să-i zîmbească.

Maggie deschise larg uşa.

– Te întreb şi eu cum avea obicei tata: „Ţi-a tăiat cineva limba?" Hai înauntru, pentru numele lui Dumnezeu.

Păşi înăuntru şi aşteptă ca ea să închidă uşa; apoi o urmă în salon.

– Arăţi minunat, Maggie, spuse el în cele din urmă, cînd se aflară iar faţă în faţă.

Ea ridica din sprîncene:

– Te miră?

– Nu, sigur ca nu. Dar mi s-a făcut rău cînd am aflat ce s-a întîmplat cu mama ta vitregă. Ştiu că abia aşteptai să te întîlneşti cu ea.

– Da, aşa e, confirmă Maggie. Ei, acum unde mergem să luăm cina?

Bîlbîindu-se, o întrebă dacă ar deranja-o să ia cina cu părinţii lui, ca să serbeze ziua mamei.

– De ce n-o lăsăm pentru altă dată? îl întrebă Maggie direct. Sînt sigură că ai tăi n-au nevoie de o persoană absolut necunoscută care să-şi vîre nasul într-o petrecere de familie.

– Abia aşteaptă să te cunoască, Maggie. Nu te eschiva, o rugă Neil. Or să-şi dea seama că, dacă n-ai venit, e din cauza lor.

Maggie oftă:

– Chestia e că trebuie să şi mănînc.

Îl lăsă pe Neil să vorbească întruna în timp ce se îndreptau spre restaurant, răspunzîndu-i la întrebări cît de direct şi de succint putea. Dar îşi dădu seama, oarecum amuzată, că era atît de grijuliu şi de încîntător, încît făcu mari eforturi să rămînă morocănoasă.

Avusese de gînd să-l trateze pe Neil cu deosebită rezervă toată seara, dar nu putu să nu se înmoaie cînd văzu căldura cu care o întîmpinară părinţii lui şi tulburarea lor sinceră pentru ce i se întîmplase Nualei.

– Draga de tine, nu cunoşteai nici un suflet de om pe acolo, comentă Dolores Stephens. Ce cumplit trebuie să fi fost să treci prin toate astea singură.

– De fapt, cunosc pe cineva destul de bine – pe cel care m-a dus la restaurantul Cele Patru Anotimpuri, unde am reîntîlnit-o pe Nuala. Maggie îi aruncă o privire lui Neil. Poate că-l ştii şi tu, Neil. Liam Payne. Şi el lucrează în investiţii. Are o firmă la Boston, dar vine frecvent la New York.

– Liam Payne, spuse Neil gînditor. Da, îl cunosc oarecum. Se pricepe la investiţii. Chiar prea bine, dacă ar fi să ne luăm după foştii lui şefi de la Randolph and Marshall, din cîte-mi aduc

aminte. Le-a luat unii dintre cei mai buni clienți cînd și-a pornit afacerea pe cont propriu.

Maggie nu-și putu reține un sentiment de satisfacție cînd sesiză încruntarea de pe chipul lui Neil. N-are decît să se întrebe dacă e ceva între Liam și mine, gîndi ea. Neil mi-a demonstrat deja că între noi doi nu e nimic.

Cu toate astea, în atmosfera destinsă din timpul mesei cu homari și Chardonnay, își dădu seama că îi făcea plăcere compania părinților lui Neil și fu flatată să afle că Dolores Stephens îi cunoștea fotografiile din domeniul modei.

– Cînd am citit în ziar despre moartea mamei tale vitrege, spuse doamna Stephens, și apoi, cînd Neil mi-a povestit de Maggie, n-am făcut legătura între tine și activitatea ta. Apoi, în după-amiaza asta, cînd citeam *Vogue*, ți-am văzut numele la o prezentare Armani. Acum o mie de ani – înainte să mă mărit – eram la o mică agenție de publicitate care lucra pentru Givenchy. Asta pînă ca Givenchy să devină faimos. Trebuia să fiu de față la fiecare ședință de fotografiat.

– Înseamnă că știți totul despre..., începu Maggie și, în scurt timp, se trezi povestind din experiența ei cu designeri impulsivi și modele dificile, sfîrșind cu ce făcuse înainte de a veni la Newport. Căzură amîndoua de acord că, pentru un fotograf, nimic nu poate fi mai rău decît un director artistic nervos și nehotărît.

Destinzîndu-se încetul cu încetul, Maggie se trezi spunîndu-le că se gîndea să pastreze casa.

– Ar fi pripit să iau o hotărîre, așa că cel mai bun lucru e să nu fac nimic pentru un timp, dar, într-un fel, în săptămîna pe care am petrecut-o în casa asta am înțeles de ce Nuala avea atîtea rețineri să renunțe la ea.

Cînd Neil se interesă despre ce era vorba, le povesti cum renunțase Nuala la rezervarea făcută la Conacul Latham.

– Era vorba chiar de apartamentul acela mare pe care și-l dorise în mod special, explică ea. Și am înțeles că spațiile de genul ăsta se dau repede.

– Am trecut pe acolo ieri cu Neil, interveni Robert Stephens. Face prospectări pentru unul dintre clienţii lui.

– Din cîte am înţeles, apartamentul pe care nu l-a luat mama ta vitregă este chiar cel oferit acum, comentă Neil.

– Şi tot pe ăsta şi-l dorea şi Laura Arlington, remarcă tatăl lui. Am impresia că e o adevărată bătaie pentru locurile astea.

– Îl mai voia cineva? întrebă Maggie repede. Cineva care s-a răzgîndit?

– Nu. Ea s-a lăsat convinsă să-şi bage o bună parte din bani în nişte acţiuni care ar fi urmat să crească peste noapte numai că, din păcate, i-a pierdut pe toţi, îi explică Neil.

Vorbiră şi de multe alte lucruri. Mama lui Neil o descusu despre copilărie. În timp ce Neil şi tatăl său porniră o discuţie despre cum ar putea Neil să salveze investiţia proastă făcută de doamna Arlington, Maggie se trezi povestindu-i lui Dolores Stephens că mama ei bună murise într-un accident cînd ea era încă mică şi cît de fericită se simţise în cei cinci ani cît o avusese pe Nuala alături de ea.

În cele din urmă, dîndu-şi seama că era gata-gata să izbucnească în lacrimi, zise:

– Gata cu nostalgia şi gata cu vinul. Am devenit cam plîngăreaţă.

*

Cînd Neil o conduse acasă pe Maggie, merse cu ea pînă în dreptul uşii şi îi luă cheia din mînă.

– Nu stau decît un minut, spuse el, descuind uşa. Vreau doar să văd ceva. Unde e bucătăria?

– În spate, prin sufragerie, îi răspunse Maggie speriată, venind după el.

Neil se duse direct la uşă şi studie broasca.

– Din cîte am citit prin ziare, poliţia crede că intrusul a găsit uşa asta descuiată, sau că mama ta vitregă i-a deschis-o unui cunoscut.

– Aşa e.

– Ţi-aş mai sugera şi a treia posibilitate. Broasca asta e aşa de nesigură, că ar putea-o deschide oricine cu o carte de credit, spuse el şi trecu la fapte, ca să-i demonstreze că are dreptate.

– I-am lăsat mesaj unui lăcătuş, spuse Maggie. Cred că luni o să am o veste de la el.

– Nu prea e bine. Tata e un fel de meşter bun la toate prin casă, iar eu am ucenicit pe lîngă el fără să vreau. O să trec eu pe aici mîine, sau poate o să venim chiar amîndoi să instalăm un zăvor şi să verificăm toate ferestrele.

Nici vorbă de „dacă vrei" sau „daca nu ai nimic împotrivă", îşi spuse Maggie oarecum iritată. I se impunea: „asta-i situaţia".

– Mîine iau prînzul în oraş, îi zise ea.

– Pe la ora două probabil că eşti liberă, spuse Neil. Hai să stabilim cam la ora aia sau, dacă vrei, îmi poţi spune unde îmi laşi cheia.

– Nu. O să fiu aici.

Neil luă un scaun de bucătărie şi îl propti de uşă, sub clanţă.

– Cel puţin ăsta o să facă gălăgie dacă cineva ar încerca să intre, îi explică el. Pe urmă se uită prin încăpere, după care se întoarse spre ea. Maggie, nu vreau să te alarmez, dar din ce am auzit, cel care a omorît-o pe mama ta vitregă căuta ceva şi nu se ştie exact despre ce-i vorba sau dacă respectivul a găsit ce voia.

– Asta presupunînd că a fost un bărbat, comentă Maggie. Dar ai dreptate. Şi poliţia tot aşa crede.

– Nu-mi place ideea ca stai singură aici, adăugă el, în timp ce se îndreptau spre intrarea principală.

– Sincer îţi spun că nu-mi fac griji, Neil. Traiesc singura de atîta vreme.

– Şi chiar dacă ţi-ai face griji, n-ai recunoaşte-o niciodată faţă de mine. Aşa-i?

Se uită în sus spre el, studiindu-i fața gravă, întrebătoare.

– Așa e, răspunse ea simplu.

El oftă și se întoarse să deschidă ușa:

– M-am simțit foarte bine în seara asta, Maggie. Pe mîine.

Mai tîrziu, cînd se zbătea în pat, încercînd să adoarmă, Maggie își dădu seama că nu avea nici o satisfacție că îl rănise pe Neil și că voise să fie chit cu el. Deși scorul era acum egal, nu se simțea mai bine. Nu-i prea plăcuse niciodată să-i joace pe degete pe ceilalți.

Înainte de a ațipi, gîndurile începură să-i galopeze aparent fără șir, venite numai din subconștient.

Nuala a facut o cerere pentru un apartament la Conacul Latham, apoi a murit la scurt timp după ce și-a retras cererea.

Prietena familiei Stephens, Laura Arlington, a depus o cerere pentru același apartament, după care și-a pierdut banii.

Să fie apartamentul acela o piază-rea, și dacă da, *de ce*?

Duminică, 6 octombrie

55

LA ÎNDEMNUL soției sale, doctorul Lane începuse să ia masa de prinz duminica alături de locatarii Conacului Latham și de oaspeții acestora.

La insistențele Odilei, căminul lăsa impresia unei familii. Musafirii invitați la masă puteau deveni mîine locatari, așa ca aveau prilejul acum să vadă Latham-ul într-o lumină favorabilă.

– Nu zic că trebuie să petrecem acolo *ore în șir,* dragă, frémata ea, dar te arăți și tu atent și, dacă oamenii știu că mamele lor sau mătușile sau mai știu eu ce rudă e pe mîini așa de bune, cînd le vine vremea să-și schimbe viața, s-ar putea să vrea la rîndul lor să vină aici.

De mii de ori Lane se gîndise că, dacă Odile nu ar avea capul așa de gol, ar putea-o bănui că e sarcastică. Dar, adevărul e că, de cînd Odile avusese ideea să organizeze mesele acelea speciale duminica, la care să participe amîndoi, crescuse simțitor numărul celor care completaseră formulare indicînd un „posibil interes pe viitor".

Cînd însă intră cu Odile în salonul cel mare în acea duminică, doctorul Lane nu fu deloc încîntat s-o vadă pe Maggie Holloway cu fiica doamnei Bainbridge, Sarah Cushing.

Le observase și Odile:

– Se pare că Maggie Holloway *își face* repede prieteni, îi șopti ea.

Traversară împreună sala, oprindu-se să stea de vorba cu locatarii căminului, să-i salute pe vizitatorii pe care îi ştiau şi să-i cunoască pe ceilalţi.

Maggie nu văzu ca se apropiasera de ea. Cînd i se adresară, le zîmbi scuzîndu-se:

– Sa nu credeţi ca am apărut din senin la cină, spuse ea. Doamna Cushing m-a invitat să iau masa împreună cu ea şi cu doamna Bainbridge, dar doamna Bainbridge s-a simţit puţin cam obosită în dimineaţa asta, aşa că s-a gîndit că e mai bine să nu iasa în oraş.

– Sînteţi oricînd binevenita, răspunse doctorul Lane galant, apoi se întoarse spre Sarah. Să mă duc să văd ce face mama dumneavoastra?

– Nu, zise Sarah pe un ton categoric. Trebuie să apară şi ea dintr-o clipă în alta. Domnule doctor, e adevărat că Eleanor Chandler s-a hotărît să se mute aici?

– Da, cam aşa e, spuse el. Cînd a aflat că doamna Shipley s-a prăpădit, a sunat să solicite garsoniera. Vrea s-o rearanjeze chiar decoratorul ei, aşa că probabil n-o să se mute aici decît peste cîteva luni.

– Şi cred ca e mai bine, interveni Odile Lane pe un ton foarte serios. În felul ăsta, prietenii doamnei Shipley vor avea o perioada de acomodare, nu credeţi?

Sarah Cushing nu-i raspunse.

– Am întrebat de doamna Chandler pentru ca vreau să fie foarte clar că n-o s-o puneţi să stea la masă cu mama mea. E o femeie *imposibila*. Va sugerez s-o aşezaţi la masă cu oricare dintre locatarii care au probleme cu auzul. Spre norocul lor, or sa le scape unele dintre părerile ei deplasate.

Doctorul Lane zîmbi nervos:

– O să fac o nota specială pentru stabilirea locurilor la masă, doamnă Cushing, spuse el. De fapt, ieri s-a interesat cineva de apartamentul cel mare, cu două camere, în numele familiei Van Hilleary, din Connecticut. Domnul respectiv le va recomanda să

vină să vadă personal apartamentul. Poate că daca se hotărasc, mama dumneavoastră o să vrea să stea cu ei la masă.

Domnul respectiv... Se referă la Neil, gîndi Maggie.

Doamna Cushing ridică o sprînceană:

– Sigur că aş vrea mai întîi să-i cunosc, dar mamei îi place compania bărbaţilor.

– Fireşte că mamei îi place, interveni doamna Bainbridge sec. Toţi se întoarseră spre cea care tocmai apăruse lîngă ei. Scuză-mă că am întîrziat, Maggie. Mi se pare că îmi dau cu stîngul în dreptul în ultima vreme. Am înţeles bine că garsoniera Gretei Shipley a fost deja vîndută?

– Da, aşa e, spuse doctorul Lane pe un ton amabil. Rudele doamnei Shipley vor veni aici în după-amiaza asta să-i ia obiectele personale şi să aranjeze transportul mobilei. Acum, cu voia dumneavoastră, Odile şi cu mine trebuie să trecem şi pe la ceilalţi oaspeţi.

După ce se îndepărtară suficient ca să n-o mai audă, Letitia Bainbridge zise:

– Sarah, cînd o să închid ochii, ai grijă ca nimeni să nu se apropie de garsoniera mea pînă pe data de întîi, a lunii următoare. Cel puţin taxa de întreţinere îmi garantează asta. Se pare că aici îţi ia locul altul cînd nici măcar n-ai apucat să te răceşti.

Un clinchet uşor de clopoţei anunţă că masa urma sa fie servită. Cum se aşezară, Maggie observă că toată lumea de la masa lor îşi schimbase locul şi se întrebă dacă aşa se obişnuia după moartea cuiva.

Sarah Cushing e persoana cea mai nimerită să stea astăzi la masa asta, gîndi ea. La fel ca mama ei, era o bună povestitoare. În timp ce ciugulea din nişte ouă Benedict şi-şi bea cafeaua, Maggie urmărea încîntată cum Sarah Cushing conducea cu pricepere conversaţia, dirijînd-o astfel încît toată lumea să participe şi să se simtă bine.

Totuşi, la cea de-a doua ceaşcă de cafea, ajunseră cu discuţia la Greta Shipley. Rachel Crenshaw care, împreună cu soţul ei, stătea vizavi de Maggie, spuse:

– Tot nu mă pot obişnui cu gîndul. Ştim că o să murim cu toţii, şi cînd cineva e mutat în secţia de terapie, ne dăm seama ca, de obicei, e doar o chestiune de timp. Dar Greta şi Constance – cu ele totul s-a petrecut pe neaşteptate!

– Iar anul trecut, Alice şi Jeanette ne-au părăsit în acelaşi fel, comentă doamna Bainbridge, apoi ofta.

Alice şi Jeanette, gîndi Maggie. Numele astea erau pe două dintre mormintele pe care le-am vizitat cu doamna Shipley. Amîndouă aveau clopoţei îngropaţi lîngă piatra de mormînt. Femeia al cărei mormînt nu avea cloptel se numea Winifred Pierson. Încercînd să păstreze un ton neutru, Maggie spuse:

– Doamna Shipley avea o prietenă apropiată, Winifred Pierson. Şi ea a locuit aici?

– Nu, Winifred locuia în propria ei casă. Greta se tot ducea la ea în vizită, răspunse doamna Crenshaw.

Maggie simţi că i se usucă gura. Îşi dădu seama imediat ce avea de făcut şi înţelese lucrul acesta atît de brusc, încît unda de şoc a ideii aproape o ridică de la masă. Trebuia să treacă pe la mormîntul Gretei Shipley să vadă dacă şi acolo a fost pus un clopoţel.

După ce-şi luară rămas bun, cei mai mulţi dintre locatarii de la Latham se îndreptara spre biblioteca, unde, în cadrul programului de recreere de duminică după-amiază, un violonist urma să le ţină un concert.

Sarah Cushing rămase cu mama ei, iar Maggie se îndreptă spre uşa principală. Deodată însă, dintr-o pornire, se întoarse şi se duse sus, la garsoniera Gretei Shipley. Dea Domnul ca verişoarele să fie acolo, se ruga ea cu frenezie.

Prin uşa deschisă a garsonierei zări o priveliştе atît de familiară: pachetele şi lucrurile strînse în teanc de cele trei rude pe care le văzuse la înmormîntare.

Dîndu-şi seama că nu era atît de simplu să le spună ce rugaminte are, le prezenta pe scurt condoleanţe şi deschise subiectul care o interesa.

– Cînd am vizitat-o pe doamna Shipley miercuri, mi-a arătat o schiță făcută de mama mea vitregă și de dînsa. Se află chiar în sertar, spuse Maggie și arătă spre masa de lîngă canapea. E una din ultimele lucrări ale Nualei și, dacă vă gîndiți s-o aruncați, mai bine mi-ați da-o mie, fiindcă pentru mine ar însemna atît de mult.

– Cum să nu. Luați-o, îi răspunseră în cor cu amabilitate.

– Încă nu ne-am atins de nimic, în afară de birou, adăugă una dintre ele.

Maggie deschise sertarul plină de speranță. Era gol. Schița pe care Nuala își adăugase propriul chip, pe cel al Gretei Shipley și imaginea surorii Markey trăgînd cu urechea dispăruse.

– Nu e aici, zise ea.

– Atunci, fie că Greta a pus-o în altă parte, fie că a aruncat-o, comentă una dintre verișoare, care semăna uimitor cu doamna Shipley. Domnul doctor Lane ne-a spus că, după ce cineva trece pe lumea cealaltă, apartamentul este imediat încuiat pînă cînd vine familia să-i ia obiectele personale. Dar spuneți-ne cum arăta schița, în cazul în care dăm peste ea.

Maggie o descrise, le dădu numărul de telefon, le mulțumi și plecă. Cineva *a luat* schița aia, gîndea ea în timp ce ieșea din cameră. Dar de ce?

Ajunsă pe hol, aproape că se ciocni de sora Markey.

– Vai, scuzați-mă, zise sora. Vreau doar să văd dacă le pot da rudelor doamnei Shipley o mînă de ajutor. Toate cele bune, domnișoară Holloway.

56

SE FĂCUSE de prînz cînd Earl Bateman ajunse la cimitirul Sfînta Maria. Parcurse aleile circulare încet, curios să vadă ce fel de oameni erau cei care își petreceau o parte din ziua de duminică vizitînd locul de veci al cuiva drag.

Pînă acum, nu-s prea mulţi, observă el: cîţiva bătrînei, o pereche de vîrstă mijlocie, o familie numeroasă, venită probabil la o comemorare, după care e posibil să ia masa la restaurantul din capul străzii. Lumea care vine de obicei la cimitir duminica.

Se îndrepta apoi cu maşina spre partea veche a cimitirului Sfînta Treime, unde parca şi coborî din maşină. Privi o clipă în jur, apoi începu să studieze pietrele funerare ca să găsească inscripţii interesante. De mai mulţi ani facea copii după inscripţii şi se gîndea că s-ar putea să-i fi scăpat cîteva.

Se mîndrea cu faptul că, de cînd începuse activitatea asta, sesiza cu mai multă uşurinţă subtilităţile. Da, îşi spuse el, pietrele funerare trebuie neapărat să fie unul dintre principalele subiecte pentru seria de emisiuni de televiziune. Va începe cu o referire la un pasaj din *Pe aripile vîntului*, în care se spune că trei băieţi, toţi cu numele de Gerald O'Hara jr. erau înmormîntaţi la Tara, în locul de veci al familiei. *Vai, speranţele şi visele pe care le vedem sculptate în piatră, palind, nebagate în seamă, nemaifiind citite, dar păstrînd încă mesajul unei iubiri eterne. Gîndiţi-vă la asta – trei băieţi!* Aşa o să-şi înceapă prelegerea.

Firește, o să schimbe repede tonul tragic povestindu-le de una dintre pietrele văzute într-un cimitir din Cape Cod, care practic facea reclamă faptului că afacerea celui decedat fusese preluată de fiul său. Era precizată chiar şi noua adresă.

Earl privi în jur încruntat. Deşi era o zi caldă şi plăcută de octombrie, şi chiar daca se bucura din plin de pasiunea sa rentabilă, se simţea supărat şi nervos.

După cum stabiliseră, seara trecută Liam trecuse pe la el să bea ceva împreună şi apoi ieşiseră să ia cina în oraş. Deşi îşi lăsase cecul de trei mii de dolari chiar lîngă sticla de votcă de pe bar, într-un loc în care era imposibil să nu-l zărească, Liam se făcuse că nu-l vede. În schimb, insistase din nou ca Earl să se ducă mai bine să joace golf decît să bîntuie prin cimitire.

– Ce mai *bîntuit*, gîndi Earl cu chipul întunecat. I-aş putea arăta eu lui despre ce bîntuit e vorba, îşi spuse el.

Şi al naibii sa fie dacă o să-l mai lase pe Liam să-l gonească de lîngă Maggie Holloway. Pur şi simplu nu e treaba lui. Îl întrebase dacă o mai văzuse şi, cînd îi povestise că, de luni seara, o mai întîlnise pe Maggie doar la cimitir şi, desigur, la înmormîntarea doamnei Shipley, Liam spusese:

– Earl, tu şi cimitirele astea ale tale! Începi să mă îngrijorezi. Aproape că ai făcut din asta o obsesie.

– *Nu m-a crezut* cînd am încercat să-i explic de presimţirile mele, murmură Earl cu glas tare. Nu mă ia niciodată în serios. Se opri brusc şi se uită în jur. Nu era nimeni. Nu te mai gîndi la asta, se avertiză el, cel puţin nu acum.

Mergea pe aleile din zona veche a cimitirului, unde unele dintre inscripţiile abia lizibile săpate în micile pietre funerare aveau date din anii 1600. Se lăsă pe vine lîngă una aproape prabuşită, mijindu-şi ochii să ghicească literele mai mult şterse. Chipul i se lumina cînd deslusi inscripţia: „Logodită cu Roger Samuels, dar chemată în Împaraţia Domnului..." şi datele.

Earl îşi deschise trusa să facă o copie în carbon a textului de pe piatră. Un alt aspect de abordat în prelegerile sale despre pietrele funerare ar fi vîrsta fragedă la care se stingeau atît de mulţi oameni în vremurile de demult. *Nu exista penicilina care sa trateze pneumonia aparuta cînd frigul iernii patrundea în piept şi plamîni...*

Îngenunche, simţind un fior placut de la umezeala rece a pămîntului moale care îi trecea prin pantalonii uzaţi. Cînd începu să transpună cu grija mesajul sfîşietor de pe piatra pe pergamentul subţire, aproape transparent, se trezi gîndindu-se la tînăra care zăcea acolo, cu trupul protejat de pămîntul fără vîrstă.

Abia împlinise şaisprezece ani, calculă el.

Oare fusese frumoasă? Da, foarte frumoasă, hotărî el. Părul ei bogat şi negru se unduia în bucle şi avea ochi albaştri ca safirul. Şi un trup fragil.

În minte îi apăru chipul lui Maggie Holloway.

La unu şi jumătate, cînd se îndrepta spre intrarea cimitirului, Earl trecu pe lîngă o maşină cu număr de New York, parcată în

curbă. Mi se pare cunoscută, gîndi el, apoi îşi dădu seama că era Volvoul lui Maggie Holloway. Oare de ce venise aici iar? se întrebă el. Mormîntul Gretei Shipley se afla în preajmă, dar cu siguranţă că Maggie nu fusese atît de apropiată de Greta încît să simtă nevoia să-i viziteze locul de veci din nou, la numai o zi după înmormîntare.

Încetinind maşina, se uită în jur. Cînd o văzu pe Maggie în depărtare, îndreptîndu-se spre el, apăsă pe pedala de acceleraţie. Nu voia ca ea să-l vadă. Era clar că se petrece ceva. Trebuia să se gîndească la asta.

Luă o hotărîre. Cum nu avea cursuri mîine, avea să mai stea o zi la Newport. Şi, de-i plăcea sau nu lui Liam, mîine o s-o viziteze pe Maggie Holloway.

57

MAGGIE PLECĂ repede de la mormîntul Gretei Shipley, străbătînd aleea cu mîinile îndesate în buzunarele de la jachetă fără să vadă încotro se îndreaptă.

Se simţea peste măsură de înfiorată şi de şocată. Îl găsise, dar era îngropat atît de adînc încît, dacă n-ar fi pipăit cu mîna fiecare centimetru de pămînt de sub piatra funerară, nu l-ar fi observat.

Un clopoţel! *Identic* cu cel pe care îl luase de pe mormîntul Nualei. Cu clopoţeii de pe mormintele celorlalte femei. Cu clopoţeii pe care victorienii înstăriţi şi-i puneau pe mormînt, ca să dea de veste în cazul în care ar fi fost îngropaţi de vii.

Cine să fi venit aici după înmormîntare să pună obiectul ăsta pe mormîntul doamnei Shipley? se întreba ea. Şi *de ce*?

Liam îi spusese că vărul lui, Earl, comandase doisprezece asemenea clopoţei ca să-i folosească drept material ilustrativ la

prelegerile sale. Şi-i mai dăduse de înţeles că Earl se delecta povestind cum le speriase pe femeile de la Conacul Latham cînd le împărţise clopoţeii în timpul prelegerii.

Să fi fost o glumă bizară a lui Earl, se întreba Maggie, să pună clopoţeii pe mormintele locatarelor de la Conacul Latham?

E posibil, hotărî ea cînd ajunse lîngă maşină. Poate că în felul ăsta pervers şi nebunesc a vrut să se răzbune că a fost apostrofat în public de fiica doamnei Bainbridge. După cum spunea Liam, Sarah adunase clopoţeii, i-i azvîrlise lui Earl în faţă şi apoi pur şi simplu îi poruncise să iasă din cămin.

Deşi înfricoşătoare, răzbunarea era o posibilitate logică. Mă bucur că l-am luat pe cel de pe mormîntul Nualei, îşi spuse Maggie. Parcă-mi vine să mă întorc să-i strîng şi pe ceilalţi – mai ales pe cel de pe mormîntul doamnei Shipley.

Dar se hotărî să n-o facă, cel puţin nu acum. Voia să se convingă ca nu era vorba decît de răzbunarea copilărească şi dezgustătoare a lui Earl. O să mă întorc mai tîrziu, decise ea. În plus, trebuie să mă duc acasă. Neil zicea că vine la ora două.

*

Cînd ajunse cu maşina pe stradă, observă că în faţa casei erau parcate două maşini. Intrînd pe alee, îi văzu pe Neil şi pe tatăl lui stînd pe treptele din faţa casei, cu o trusă de scule între ei.

Încercă să se scuze, dar domnul Stephens îi răspunse:

– N-ai întîrziat. E abia două fără un minut. Dacă băiatul meu n-a greşit, ceea ce e posibil, îţi spusese că o să fim aici la două.

– Se pare că fac cam multe greşeli, comentă Neil privind-o pe Magggie în ochi.

Ea nu-i luă în seamă observaţia, refuzînd să înţeleagă apropoul lui.

– Ce drăguţi sînteţi c-aţi venit, le spuse ea pe un ton sincer. Apoi descuie uşa şi-i conduse înăuntru.

După ce închise ușa din față, Robert Stephens se opri să o cerceteze.

– Trebuie etanșeizată, remarcă el. Cît de curînd, marea o să devină grozav de rece și o să aducă un vînt care-ți intră în oase. Acum, aș vrea să încep cu ușa din spate de care mi-a spus Neil, după care o să verificăm toate închizătorile ferestrelor ca să vedem ce trebuie înlocuit. Am cîteva de rezervă la mine și o să-ți mai aduc dacă mai ai nevoie de altele.

Neil stătea lîngă Maggie. Conștientă că e prea aproape, se dădu un pas înapoi cînd el spuse:

– Fii înțelegătoare cu el, Maggie. Bunicul a construit un adăpost antiatomic după al doilea război mondial. Cînd m-am făcut mai mare, dădeam petreceri acolo cu prietenii. Oamenii își dăduseră seama că asemenea adăposturi ar fi la fel de inutile în cazul unui atac nuclear ca o umbrela împotriva unei tornade. Tata a moștenit de la bunicul mentalitatea de a se gîndi la tot ce poate fi mai rău. Anticipează întotdeauna inimaginabilul.

– E absolut adevărat, consimți Robert Stephens. Și aș zice că, în casa asta, inimaginabilul a avut loc acum zece zile.

Maggie observă că Neil se crispează și interveni:

– Vă sînt foarte recunoscătoare că ați venit.

– Dacă ai treabă, noi nu te deranjăm, îi spuse Robert Stepens după ce intrară în bucătărie și își deschise trusa, înșirînd sculele pe masă.

– Cred că ar trebui să stai cu noi, o îndemnă Neil. S-ar putea să mai avem nevoie de cîte ceva. Apoi insistă: Să nu dispari, Maggie.

Văzîndu-l îmbrăcat așa, cu tricou, bermude și adidași, Maggie își dorea să fi avut la ea aparatul de fotografiat. Își dădu seama că, în oraș, nu-l mai văzuse niciodată pe Neil așa. Astăzi nu mai are aerul acela de „Nu te băga în sufletul meu", gîndi ea. Arată de parcă i-ar păsa cu adevărat de sentimentele celorlalți. Chiar și de sentimentele *mele*.

Preocupat, avea fruntea brăzdată de riduri, iar în ochii căprui aceeaşi expresie mirată pe care Maggie o observase şi seara trecută.

Apoi, în timp ce tatăl începu să lucreze la vechea broască de la uşă, Neil îi spuse aproape în şoaptă:

– Maggie, îmi dau seama că te preocupă ceva. Mi-aş dori din tot sufletul să-mi zici şi mie despre ce-i vorba.

– Neil, da-mi şurubelniţa cea mare, îi ceru tatăl.

Maggie se aşeză pe un scaun vechi de lemn curbat.

– O să stau să mă uit. Poate învaţ şi eu ceva folositor.

Aproape o oră, tatăl şi fiul lucrară, mergînd din cameră în cameră, verificînd ferestrele, strîngînd şuruburile la broaşte, văzînd ce trebuia înlocuit. Ajunşi în atelier, Robert Stephens îi ceru voie să se uite la sculpturile în lut de pe masă. Cînd Maggie i-o arătă pe cea abia începută care o reprezenta pe Greta Shipley, el îi spuse:

– Am auzit că nu se simţise prea bine de o bucată de vreme. Ultima dată cînd am văzut-o, era destul de vioaie, chiar veselă.

– Asta e Nuala? o întrebă Neil arătînd spre celălalt bust.

– Mai am mult de lucru la el, dar, într-adevăr, aşa arăta Nuala. Cred că degetele mele au vazut ceva de care eu nu mi-am dat seama. Avea mereu un aer aşa de senin, care acum îmi lipseşte atît de mult.

În timp ce coborau la parter, Robert Stephens arătă spre camera Nualei:

– Sper că ai de gînd să te muţi aici, spuse el. E de două ori mai mare decît camerele de oaspeţi.

– Da, aşa am de gînd, îi confirmă Maggie.

Domnul Stephens se opri în uşă.

– Patul ar trebui să stea vizavi de fereastră, nu unde e acum.

Maggie se simţi neajutorată.

– Chiar îmi propusesem să-l mut acolo.

– Şi cine te-ar fi ajutat?

– M-am gîndit să mă opintesc eu. Sînt mai voinică decît par.

– Ei, nu mai spune! Doar nu vrei să zici că ai fi încercat să te plimbi cu bolovanul ăsta prin camera? Hai, Neil, pune umărul să începem cu patul. Maggie, toaleta unde vrei s-o muți?

Neil se opri o clipă, atît cît să-i spună:

– Nu i-o lua în nume de rău. Așa se poartă cu toată lumea.

– Cu toată lumea la care țin, îl corectă tatăl.

În nici zece minute, mobila fusese rearanjată. În timp ce privea, Maggie plănuia felul în care va redecora camera. Vechiul tapet trebuie înlocuit, decise ea. Pe urmă, lustruit parchetul, după care va lua niște carpete ca să înlocuiască covorul verde decolorat.

Iar îmi fac planuri de viitor, gîndi ea.

– Ei, asta e, anunță Robert Stephens.

Cînd Maggie și Neil porniră în urma lui pe scară, îi anunță::

– Am plecat. Aștept niște prieteni la băutură ceva mai tîrziu. Neil, mai vii pe aici și săptamîna viitoare?

– Sigur că da, îi răspunse Neil. Îmi iau iar liber vineri.

– Maggie, o să mă întorc cu celelalte broaște, dar te sun înainte, îi spuse Robert Stephens în timp ce ieșea pe ușă. Pînă să apuce Maggie să-i mulțumească, se și afla în mașină.

– E un om minunat, comentă ea, urmărindu-l cum se îndepărtează cu mașina.

– Chiar dacă nu-ți vine să crezi, asta e și părerea mea, zise Neil zîmbind. Sigur, unii îl consideră chiar irezistibil. Apoi adăugă după o pauză: Maggie, ai fost în dimineața asta la mormîntul mamei tale vitrege?

– Nu, n-am fost. Ce te face să crezi asta?

– Pentru că ești murdară de praf pe genunchii de la pantaloni. Sînt convins că nu te-ai ocupat de grădinărit îmbrăcată așa.

Maggie își dădu seama că, avîndu-i alături pe Neil și pe tatăl lui, uitase, sau cel puțin nu se mai gîndise cu neliniște la

clopoțelul găsit pe mormîntul Gretei Shipley. Întrebarea lui Neil îi reaminti de vechea ei frămîntare.

Dar nu putea vorbi despre asta acum, nu cu Neil. De fapt, cu nimeni, își dădu ea seama. Nu putea spune nimănui pînă nu reușea să înțeleagă în vreun fel dacă Earl Bateman era cel care punea clopoțeii pe morminte.

Văzînd că expresia de pe chip i se schimbase, Neil mai încercă o dată:

– Maggie, ce naiba se întîmplă? o întrebă el pe un ton apăsat și hotărît. Ești supărată pe mine și nu știu de ce, în afară de faptul că nu te-am sunat la timp înainte să pleci, ca să-ți iau numărul de telefon. N-o să-mi iert asta niciodată. Dacă aș fi știut ce s-a întîmplat, aș fi fost aici, alături de tine.

– Chiar așa? îl întrebă Maggie, apoi scutură din cap și privi în altă parte. Neil, încerc să dau de capăt unor lucruri care nu prea se leagă și care ar putea fi doar rodul imaginației mele bogate. Dar trebuie să le dau de capăt singură. Nu vrei să ne oprim aici pentru moment?

– Cred că n-am de ales, îi răspunse Neil. Uite ce e, trebuie să plec. Trebuie să mă pregătesc pentru o ședința a consiliului de administrație care va avea loc mîine dimineață. Dar te sun mîine și o să mă întorc aici joi după-amiază. Tu rămîi pînă duminica viitoare?

– Da, îi răspunse Maggie adăugînd în sinea ei: Și poate pînă atunci o să găsesc vreun răspuns la întrebările mele în legătură cu Earl Bateman și clopoțeii și...

Dar își întrerupse gîndurile pentru că, fără să vrea, îi veni din nou în minte Conacul Latham.

– Neil, aseară spuneai că tu și tatăl tău ați fost ieri la Conacul Latham. V-ați uitat la un apartament cu două camere pentru clienții tăi, nu-i așa?

– Da. De ce?

– Nuala fusese pe punctul să ia apartamentul ăla. Și parca spuneai că l-ar fi luat o altă femeie, dar n-a mai putut pentru că

şi-a pierdut banii după ce a fost îndemnată să facă o investiţie proastă.

– Aşa e. Iar respectivul a mai lăsat-o lefteră şi pe o altă clientă de-a tatei, care era pe lista de aşteptare de la Latham – Cora Gebhart. Săptămîna asta trebuie să mă mai ocup de ceva. Vreau să-l verific pe nenorocitul care le-a convins pe amîndouă să facă investiţiile alea şi, dacă o să-l prind cu ceva pe acest Doug Hansen, o să-l dau pe mîna agenţilor de la fisc. Voiai să spui ceva, Maggie?

– Doug Hansen! exclamă ea.

– Da. De ce? Îl cunoşti?

– Nu chiar, dar spune-mi şi mie ce afli de el, zise ea, amintindu-şi că îi promisese lui Hansen că nu va discuta cu nimeni despre oferta lui. Am auzit doar de el.

– Ei bine, nu investi bani prin intermediul lui, o îndemnă Neil furios. Bine, acum trebuie să plec. Apoi se aplecă şi o sărută pe obraz. Încuie uşa în urma mea.

Îl auzi cum coboară pe scările de la verandă abia după ce clicul broaştei de la uşă îi dădu de ştire că întreaga casă era în siguranţă.

Privi după el cum se îndepărtează cu maşina. Ferestrele din faţă erau orientate spre răsărit, iar umbrele serii se prelingeau deja printre crengile pline de frunze ale copacilor.

În casa goală se aşternuse deodată tăcerea. Maggie se uită în jos, la pantalonii ei crem, stăruind asupra dîrelor de praf de care o întrebase Neil.

O să mă schimb şi o să mă duc puţin pînă sus, în atelier, hotărî ea. Apoi, mîine dimineaţă o să curăţ partea de jos a dulapului şi o să-mi mut lucrurile în camera Nualei. Erau atîtea întrebări pe care ar fi vrut să i le pună Nualei. Un mod de comunicare cu ea ar fi să-i finisez trăsăturile în lut. Şi poate reuşesc să aflu cu ajutorul degetelor tot ce nu ne putem spune altfel, gîndi ea.

Şi-i putea pune întrebări la care avea atîta nevoie de un răspuns, cum ar fi: „Nuala, a existat vreun motiv pentru care *ți-era frică* să locuiești la Conacul Latham?“

Luni, 7 octombrie

58

MALCOLM NORTON își deschise biroul luni dimineața la ora obișnuita, noua și jumătate. Trecu de anticamera unde, orientat spre ușa, se afla biroul Barbarei Hoffman. Pe birou nu se mai găsea nici un obiect personal de-al Barbarei. Fotografiile înrămate cu cei trei copii și familiile lor, vaza îngustă în care punea flori sau un mănunchi de frunze, teancul ordonat de lucrari în curs – toate astea lipseau.

Norton simți un fior. Anticamera era iar goală și rece. Fusese ideea Janicei sa o decoreze așa, gîndi el posomorît. Rece. Searbădă ca ea.

Şi ca mine, adăugă el cu amărăciune, îndreptîndu-se spre birou. Nici un client. Nici o programare – se întrezărea o zi lungă și liniștită. Își aduse aminte că avea în bancă două sute de mii de dolari. Ce-ar fi să-i scoată și să dispară? se întrebă el.

Dacă Barbara ar veni cu el, chiar așa ar face imediat. Să rămînă Janice cu casa ipotecată. Dacă piața e bună, face aproape de două ori mai mult decît ipoteca. O împărțeală echitabilă, gîndi el, amintindu-și de extrasul de cont pe care îl găsise în geanta soției lui.

Dar Barbara se dusese. Abia acum începea să simtă cu adevarat. Zilele trecute, chiar în clipa în care polițistul Brower plecase, își daduse seama ca ea o să-l părăsească. Se speriase ca Brower îi anchetase pe amîndoi. Îl simțise ostil și asta fusese decisiv pentru ea – trebuia să plece.

Cît de multe știa Brower? se întreba Norton. Stătea la birou cu mîinile încrucișate. Plănuise totul așa de bine. Dacă Nuala i-ar fi vîndut casa, conform înțelegerii, ar fi făcut rost de cei douăzeci de mii de dolari din fondul de pensie. Oricum, n-ar fi perfectat vînzarea decît după nouăzeci de zile, timp în care ar fi putut să semneze o înțelegere cu Janice, apoi să înainteze o cerere de împrumut.

Numai dacă n-ar fi apărut Maggie Holloway, gîndi el cu amărăciune.

Numai dacă Nuala nu și-ar fi făcut un nou testament.

Numai dacă nu i-ar fi spus Janicei despre modificarea legii privind zonele de litoral.

Numai dacă...

Malcolm trecuse în această dimineață prin fața casei Barbarei. Părea la fel de părăsită ca vilele pe care locatarii din timpul verii le încuie peste iarnă. La toate ferestrele, obloanele trase; frunzele uscate se împrăștiaseră pe verandă și pe aleea din fața casei. Barbara plecase probabil spre Colorado sîmbătă. Nu-l sunase. Plecase, pur și simplu.

Malcolm Norton rămase în întunericul și nemișcarea biroului său cumpănind care ar fi următorul pas. Știa ce are de făcut, singura întrebare era cînd să o facă.

59

LUNI DIMINEAȚĂ, Lara Horgan, îi ceru unui asistent de la procuratură să o verifice pe Zelda Markey, sora care lucra la Căminul Latham din Newport, cea care găsise cadavrul Gretei Shipley.

Primul raport sosi spre sfîrşitul dimineţii. Reieşea că avea referinţe bune. Nu existau plîngeri împotriva ei din motive profesionale. Locuise toată viaţa în Rhode Island. În cei douăzeci de ani de activitate lucrase la trei spitale şi patru cămine, toate în acelaşi stat. Era la Conacul Latham de la înfiinţare.

Înainte de Latham, s-a tot plimbat, gîndi doctoriţa Horgan.

– Mai verifică şi printre cei cu care a lucrat, îi spuse ea asistentului. Mă deranjează ceva la femeia asta.

Apoi suna la poliţia din Newport şi îl ceru pe Brower. În scurta perioadă de cînd fusese numită legist, ajunseseră să se placă şi să se respecte unul pe celălalt.

Îl întrebă pe Brower despre ancheta privind uciderea Nualei Moore. El îi spuse că nu aveau o pistă anume, dar urmăreau o serie de aspecte şi încercau sa abordeze crima din toate unghiurile logice. În timp ce vorbeau, inspectorul Jim Haggerty vîrî capul în biroul şefului de poliţie.

– Stai puţin, Lara, zise Brower. Haggerty a mai avut o discuţie cu fata vitregă a Nualei Moore. După mutra pe care o are îmi dau seama că a dat de ceva.

– Şi da şi nu, comentă Haggerty. Îşi scoase carneţelul. La 10.45 în dimineaţa asta, fata vitregă a Nualei Moore, Maggie Holloway, s-a dus la arhiva ziarului *Newport Sentinel* şi a cerut sa vada ferparele pentru cinci femei. Cum toate cinci au locuit multă vreme la Newport, despre fiecare dintre ele s-a scris cîte un articol detaliat. Domnişoara Holloway a cerut o copie după ele şi a plecat. Am aici şi eu cîte o copie.

Brower îi repetă Larei Horgan ce-i raportase Haggerty apoi adăugă:

– Acum zece zile, domnişoara Holloway a venit aici pentru prima oară. E sigur ca nu o putea cunoaşte pe nici una dintre femeile astea, în afară de Greta Shipley. O să studiem ferparele, poate ne dăm seama de ce o interesează aşa de mult. Te mai sun.

– Te rog, fă-mi un serviciu, îi spuse doctorița Horgan. Trimite-mi și mie prin fax cîte o copie, bine?

60

CU UN OARECARE cinism, Janice Norton observă că viața la Conacul Latham reintrase în normal după zarva de moment provocată de recenta moarte. Încurajată că nepotul ei o lăudase din plin pentru ajutorul pe care i-l dăduse sa o ușureze pe Cora Gebhart de bani, Janice era nerăbdătoare să răsfoiască iar pe îndelete dosarul cu cereri păstrat de doctorul Lane în biroul lui.

Trebuia să aibă mereu grijă să n-o surprindă umblînd în biroul acela. Ca să n-o descopere, se furișa acolo la ore cînd era sigură că doctorul nu se afla la cămin.

Luni seara era un asemenea moment. Soții Lane se duceau la Boston pentru o oarecare problemă medicală, urmată de un cocteil și o cină. Janice știa că toți ceilalți funcționari vor profita de absența lui și vor ieși discret din clădire la cinci fix.

Ar fi momentul potrivit să ia la ea în birou tot dosarul ca sa-l studieze cu grijă.

Lane chiar că e într-o dispoziție de zile mari, gîndi Janice cînd, la trei și jumătate, doctorul vîrî capul pe ușă s-o anunțe că pleacă. Înțelese repede de ce era așa de entuziasmat cînd îi povesti că, la sfîrșit de săptămînă, cineva fusese pe acolo să vadă apartamentul cel mare pentru niște clienți de-ai lui și apoi le recomandase să vină să-l vadă personal. Soții Van Hilleary sunaseră să spună că vor trece pe acolo duminica viitoare.

– Din cîte am înțeles, sînt oameni cu o stare materială foarte bună, care vor folosi căminul ca reședință a lor în zona de nord-

est, spuse doctorul Lane cu evidentă satisfacție. Ne-am dori cît mai mulți locatari ca ei.

Adică servicii mai puține pentru aceiași bani, gîndi Janice. Nu pare să ne fie de prea mult folos, lui Doug și mie. Dacă le place aici, există deja un apartament disponibil pentru ei. Dar, daca ar rămîne pe lista de așteptare, e prea riscant sa jupoi un cuplu care deține multe acțiuni, își spuse ea. Fără îndoială, sînt înconjurați de consilieri financiari care le supraveghează îndeaproape investițiile. Chiar și încîntătorului ei nepot i-ar veni greu să-i înduplece.

– Bine, domnule doctor, vă doresc, dumneavoastră și Odilei, distracție plăcută, spuse Janice și se întoarse brusc spre calculator. Ar fi dat de bănuit dacă ar fi început o conversație, contrar obiceiului ei.

I se paru că următoarele ore ale după-amiezii abia se scurgeau. Știa că nu era numai nerăbdarea de a vedea dosarele. Era și vaga, agasanta bănuială că îi umblase cineva în geantă.

E ridicol, își spuse ea. Cine s-o fi făcut? Malcolm nici nu se apropie de camera mea, cu atît mai puțin să înceapă să scotocească. Apoi îi veni o idee care o făcu să zîmbească. Am devenit paranoică pentru că exact asta îi fac eu doctorului Lane, gîndi ea. În plus, Malcolm nu are destulă minte să mă spioneze.

Pe de altă parte, *simțea* că pregătește ceva. Se hotărî ca, pe viitor, să-și țină extrasele contului personal și copiile dosarelor într-un loc în care Malcolm nu avea cum să dea peste ele.

61

DIN CAUZA celor doua întîlniri pe care le avu dimineața devreme, luni Neil nu veni la birou pîna la unsprezece. Cînd

ajunse în sfîrșit acolo, o suna imediat pe Maggie, dar nu-i răspunse nimeni.

Apoi îi sună pe soții Van Hilleary, le spuse pe scurt ce impresie îi făcuse Conacul Latham și încheie cu recomandarea să-l viziteze, ca să poată trage singuri concluziile.

Următorul telefon i-l dădu detectivului particular care îndeplinea misiuni confidențiale pentru Carson & Parker, cerîndu-i să-i prezinte un dosar despre Douglas Hansen.

– Sapă adînc, îl îndemnă el. Sînt convins că e ceva de găsit. Tipul e un escroc de clasă.

Apoi o sună pe Maggie din nou și simți o ușurare cînd ea ridică receptorul. Avea răsuflarea tăiată.

– Abia am intrat, îi explică ea.

Neil era convins că în glas i se ghicea agitația și neliniștea.

– Maggie, s-a-ntîmplat ceva? o întrebă el.

– Nu, nimic.

Negase aproape în șoaptă, ca și cum i-ar fi fost teamă să n-o audă cineva.

– Mai e cineva cu tine? întrebă el tot mai îngrijorat.

– Nu, sînt singură. Tocmai am intrat în casă.

Cum lui Maggie nu-i stătea în fire să se repete, Neil își dădu seama încă o dată că nu avea de gînd să-l implice în problemele ei. Ar fi vrut s-o bombardeze cu întrebări: „Unde ai fost?" și: „Ai găsit vreun răspuns la întrebările despre care spuneai că te frămîntă?" și: „Te-aș putea ajuta cu ceva?", dar n-o întrebă nimic. Știa că n-are rost.

În schimb, îi spuse doar:

– Maggie, eu sînt aici. Ține minte asta, dacă vrei să stai de vorbă cu cineva.

– O să țin minte.

Dar degeaba, adăugă el în gînd.

– Bine, te mai sun mîine.

Puse receptorul în furca şi rămase privind în gol minute în şir înainte de a forma numărul părinţilor. Răspunse tatăl lui. Neil intra direct în subiect:

– Tată, ai făcut rost de închizătorile alea pentru ferestrele lui Maggie?

– Tocmai le-am luat.

– Bine. Fă-mi un serviciu. Dă-i telefon şi spune-i că vrei să le montezi în după-amiaza asta. Cred ca a intervenit ceva care o nelinişteşte.

– O să văd eu despre ce-i vorba.

E o consolare destul de ciudata, gîndi Neil cu o strîngere de inima, ca Maggie s-ar putea să vrea mai degraba să i se destainuie tatalui lui. Dar cel puţin şi-a avertizat tatal să fie atent.

Cum închise telefonul, în biroul lui apăru Trish. Avea în mîna un teanc de mesaje. După ce le puse pe birou, îi făcu semn spre cel de deasupra:

– Văd ca noua ta clientă te-a rugat să-i vinzi acţiunile pe care nu le are, comentă ea pe un ton sever.

– Ce vrei să spui? o întrebă Neil.

– Nimic deosebit. Atîta doar că oficiul de cliring ne-a anunţat că, din evidenţele lor, nu reiese că Cora Gebhart ar deţine cele cincizeci de mii de acţiuni pe care le-ai vîndut în numele ei vineri.

62

DUPĂ CE termina convorbirea cu Neil, Maggie închise telefonul şi se duse la maşina de gatit. Umplu cu gesturi automate ceainicul. Voia sa se încălzească bînd un ceai fierbinte. Voia ceva care s-o ajute sa discearnă între realitatea copleşitoare

a ferparelor și gîndurile agasante, chiar nebunești, care o faceau să-i vîjîie capul.

Trecu repede în revistă ce aflase pînă acum.

Săptămîna trecută, cînd o dusese pe Greta Shipley la cimitir, lăsaseră flori la mormîntul Nualei și la mormintele altor cinci femei.

Cineva pusese cîte un clopoțel pe trei dintre acele morminte, precum și pe cel al Nualei. Îi găsise acolo ea însăși.

Avea impresia că un clopoțel fusese îngropat în pamînt și lîngă piatra de mormînt a doamnei Rhinelander, dar, din anumite motive, *acela* diparuse.

Greta Shipley murise în somn două zile mai tîrziu și, la nici douăzeci și patru de ore după înhumare, și pe mormîntul ei aparuse un clopoțel.

Maggie puse pe masă copiile ferparelor și le parcurse în fugă încă o dată. Ele îi confirmară lucrul la care se gîndise ieri: Winifred Pierson, femeia pe al cărei mormînt nu se vedea nici urmă de clopoțel, avea o familie mare, care se îngrijea de ea. Murise în prezența medicului ei personal.

În afară de Nuala, ucisă în propria ei casă, celelalte femei muriseră în somn.

Ceea ce înseamnă că nici una dintre ele nu fusese supravegheată în clipa morții.

Toate se aflaseră în îngrijirea doctorului William Lane, directorul căminului din Conacul Latham.

Doctorul Lane. Maggie se gîndi cum dăduse fuga Sarah Cushing cu mama ei la un doctor din oraș. Să fie oare din cauza faptului ca știa sau bănuia ca doctorul Lane nu e priceput?

Sau poate că e *prea* priceput? o întrebă o voce interioară agasantă. Nu uita, Nuala a fost omorîtă.

Nu mai gîndi în felul ăsta, se apostrofă ea. Dar, oricum am privi lucrurile, Conacul Latham a fost o piază-rea pentru multă lume. Două dintre clientele domnului Stephens și-au pierdut

banii în timp ce aşteptau să intre la cămin şi cinci femei, toate locatare ale conacului – care nu erau chiar aşa de bătrîne sau de bolnave – au murit la Latham în somn.

Ce a făcut-o pe Nuala să se răzgîndească în legătură cu vînzarea casei şi mutarea acolo? se întrebă iar. Şi ce l-a făcut pe Douglas Hansen, care le-a vîndut acţiuni acelor femei în aşa fel încît ele şi-au pierdut banii, să apară aici ca să cumpere casa? Maggie dădu din cap. Trebuie să existe o legătură, îşi spuse ea, dar care anume?

Ceainicul fluieră. Cînd Maggie se ridică să-şi prepare ceaiul, sună telefonul. Era tatăl lui Neil. Îi spuse:

– Maggie, am făcut rost de închizătorile alea. Trec acum pe la tine. Dacă vrei să pleci de-acasă, spune-mi unde-mi laşi o cheie.

– Nu plec, mă găsiţi aici.

Peste douăzeci de minute era la uşă. După un „Mă bucur să te văd, Maggie", îi zise:

– O să încep de sus.

În timp ce el schimba închizătorile, ea trebăluia prin bucătărie, scoţînd de prin sertare tot felul de nimicuri. Avea un sentiment de siguranţă cînd îi auzea paşii deasupra; şi în timp ce deretica, se gîndi încă o dată la tot ceea ce ştia. Punînd laolaltă toate elementele şaradei, luă o hotărîre: încă nu avea dreptul să-şi exprime vreo bănuială în legătură cu doctorul Lane, dar nimic n-o împeidica să vorbească despre Douglas Hansen.

Robert Stephens se întoarse în bucătărie:

– Perfect. Le-am rezolvat. N-ai de plătit nimic, dar măcar o cafeluţă ai putea să-mi faci? Merge şi una solubilă. Nu sînt prea mofturos.

Se aşeză pe un scaun şi Maggie simţi că o măsoară. L-a trimis Neil, gîndi ea. Şi-a dat seama că sînt supărată.

– Domnule Stephens, începu ea, nu ştiţi prea multe despre Douglas Hansen, nu-i aşa?

– E destul să știu că le-a făcut praf viața unor femei foarte drăguțe, Maggie. Dacă l-am cunoscut personal? Nu. Dar de ce mă întrebi?

– Ambele doamne de care știți că și-au pierdut banii din cauza lui aveau de gînd să se mute la Conacul Latham, ceea ce înseamnă că își permiteau să cheltuiască o sumă frumușică. Și mama mea vitregă plănuia să se mute acolo, dar s-a răzgîndit în ultimul moment. Săptămîna trecută, Hansen a apărut aici și mi-a oferit pentru casă cu cincizeci de mii de dolari mai mult decît prețul cu care aproape că o vînduse Nuala și, din cîte am aflat, suma asta reprezintă mult mai mult decît valorează. Adică mă tot întreb cum a intrat în legătură cu femeile care au investit prin intermediul lui și mă întreb ce l-a făcut să-mi apară în prag. Nu poate fi o simplă coincidență.

63

EARL BATEMAN trecu de două ori pe lîngă casa lui Maggie. Cînd făcu turul a treia oară, văzu că mașina cu număr de Rhode Island dispăruse, dar cea a lui Maggie era încă pe alee. Opri și luă fotografia înrămată pe care o adusese cu el.

Era aproape sigur că, dacă ar fi sunat-o și i-ar fi spus că vrea s-o vadă, Maggie n-ar fi fost de acord. Dar acum nu va avea de ales. Va trebui să-l invite în casă.

După ce sună de două ori, ea îi deschise ușa. Era clar ca e surprinsă să-l vadă. Surprinsa și nervoasă, comentă în sinea lui.

Ridică precipitat mîna în care ținea pachetul:

– Ţi-am adus un cadou, spuse el cu însufleţire. O fotografie minunată cu Nuala, făcută la petrecerea de la restaurantul Cele Patru Anotimpuri. Ţi-am şi înrămat-o.

– Ce drăguţ din partea ta, zise Maggie derutată şi încercă să zîmbească, întinzînd mîna.

Earl ascunse pachetul la spate:

– Nu mă inviţi înăuntru? o întrebă el pe un ton glumeţ.

– Cum să nu.

Se dădu la o parte şi-l lasă să treacă, dar, spre marea lui surprindere, lăsă uşa larg deschisă.

– Dacă aş fi în locul tău, aş închide-o, spuse el. Nu ştiu dacă ai fost astăzi pe afară, dar bate un vînt cam rece. Observă din nou cît era de derutată şi zîmbi mohorît. Şi, indiferent ce ţi-a spus iubitul meu văr, nu-mi pasă, adăugă el, întinzîndu-i în sfîrşit pachetul.

Porni înaintea ei spre salon şi se aşeză în fotoliul cel mare.

– Parcă îl văd pe Tim cufundat în carţi şi ziare, iar Nuala mişunînd în jurul lui. Ce pereche de porumbei erau! Uneori mă invitau şi pe mine la cină şi-mi făcea mereu plăcere să vin. Nuala nu prea se pricepea la treburile casei, dar gătea grozav. Iar Tim îmi zicea că, de multe ori, cînd erau singuri şi se uitau la televizor seara tîrziu, se ghemuia în fotoliul ăsta lîngă el. Era aşa de mititică.

Privi în jur.

– Din cîte văd, ţi-ai şi pus amprenta pe locul ăsta, spuse el. Şi-mi place. Dă impresia de mult mai mult calm. Nu ţi-e groază de canapeaua aia?

– O să fac nişte schimbări de mobilier, îi răspunse Maggie, pe un ton din care se ghicea că e încă îngrijorată.

Bateman o urmări cum deschide pachetul şi se felicită că se gîndise la fotografie. Numai văzînd cum i se luminează chipul îşi dădu seama ce idee bună avusese.

– Vai, chiar că e o fotografie *superbă* cu Nuala! spuse Maggie entuziasmată. Era aşa de frumoasă în seara aceea. Mulţu-

mesc! Cît mă bucur de fotografia asta! Acum zîmbetul ei era sincer.

– Îmi pare rău că în fotografie sînt și eu cu Liam, comentă Bateman. Poate că reușești să ne ștergi din cadru.

– N-aș face așa ceva, îi răspunse Maggie repede. Și mulțumesc că ți-ai făcut timp să mi-o aduci.

– Cu multă plăcere, spuse el, continuînd să stea sprijinit de spătarul fotoliului.

N-are de gînd să plece, își zise ea disperată. Era stingherită de felul cum o privea. Se simțea ca și cum ar fi fost luminată de un reflector. Bateman o fixa cu ochii lui măriți de ochelarii cu rame rotunde. În ciuda eforturilor lui de a arăta nonșalant, părea a fi tot timpul în gardă, cu trupul rigid. Nu mi-l imaginez să se destindă vreodată sau să se simtă confortabil în propria sa piele, gîndea ea.

E ca un arc încordat la maximum, gata să plesnească, își spuse ea.

Nuala era așa de mititică...

Nu prea se pricepea la treburile casei... gătea excelent...

De cîte ori fusese Earl Bateman aici? se întreba Maggie. Cît de bine știa casa? Poate că el știa de ce se hotărîse Nuala sa nu se mute la Conacul Latham, se gîndi ea, gata să-l întrebe, cînd îi veni o altă idee.

Sau poate că el a bănuit motivul – și a omorît-o!

Sună telefonul și tresări fără să vrea. Cerîndu-și scuze, se duse la bucătărie sa răspundă. Era șeful de poliție Brower.

– Domnișoara Holloway, mă întrebam dacă aș putea trece pe la dumneavoastra spre seară, îi spuse el.

– Cum să nu. A aparut ceva? Adică în legătură cu Nuala?

– A, nimic special. Voiam doar să stau de vorbă cu dumneavoastră. Și s-ar putea să mai vin cu cineva. N-aveți nimic împotrivă? O să vă sun înainte de a veni.

– Sigur că da, spuse ea. Apoi, bănuind că Earl Bateman încerca probabil să audă ce vorbește, ridică tonul ușor. Domnule

polițist, Earl Bateman tocmai se află la mine în vizită. Mi-a adus o fotografie minunantă cu Nuala. Ne vedem mai tîrziu.

Cînd se întoarse în sufragerie, văzu că Earl deplasase canapeaua din fața fotoliului, ceea ce însemna că se ridicase de unde stătea. Chiar a tras cu urechea, gîndi ea. Foarte bine. Îi spuse zîmbind:

– Era șeful de poliție Brower. De fapt știai, adăugă în sinea ei. O să treacă pe aici în după-amiaza asta. I-am zis că ești în vizită la mine.

Bateman dădu din cap solemn:

– E un șef de poliție bun. Respectă oamenii. Nu ca polițiștii din unele culturi. Știi ce se întîmplă cînd moare un rege? În perioada de doliu, poliția preia controlul guvernului. Uneori chiar asasinează familia regelui. De fapt, în unele societăți, asta se petrecea în mod sistematic. Ți-aș putea da atîtea exemple. Știi că țin prelegeri despre obiceiurile funerare?

Maggie se așeză, simțind o fascinație ciudată față de acest om. Avea senzația că expresia de pe chipul lui Earl Bateman se schimbase, reflectînd chiar o anume venerație. Din însăși întruchiparea profesorului stîngaci, distrat, se transformase într-o ființă mesianică cu glas pătrunzător. Chiar și felul în care stătea era diferit. Postura rigidă a școlarului fusese înlocuită de prestanța unui bărbat sigur pe sine și degajat. Se aplecase ușor spre ea, cu cotul stîng sprijinit pe brațul fotoliului și capul puțin înclinat. N-o mai țintuia cu privirea, ci își fixase ochii undeva în stînga ei.

Maggie simți că i se usucă gura. Fără să-și dea seama, se așezase pe canapea, și acum observă că Earl se uita exact pe lîngă ea, concentrat asupra locului unde fusese găsit trupul chircit al Nualei.

– Știai că țin prelegeri despre obiceiurile funerare? o întrebă din nou, și ea își dădu seama că nu-i răspunsese la întrebare.

– A, da, spuse ea repede. Nu mai ții minte? Mi-ai spus asta chiar din prima seară cînd ne-am cunoscut.

– Mi-ar plăcea teribil să stau de vorbă cu tine despre lucrurile astea, se ambală Bateman. Știi, o companie de televiziune e interesată sa le fac o serie de emisiuni, cu condiția să le pot oferi subiecte de cel puțin treizeci de minute. Asta nu-i o problemă. Am material mai mult decît suficient pentru programele astea, dar mi-ar plăcea să prezint și materiale video.

Maggie aștepta să continue.

Earl bătu din palme și adăugă pe un ton lingușitor:

– Nu pot să amîn răspunsul la nesfîrșit pentru o asemenea ofertă. Trebuie să acționez rapid. Tu ești o fotografă foarte talentată. Știi și tu ce înseamnă materiale video. Ar fi o mare onoare pentru mine dacă ai putea veni astăzi să-mi vezi muzeul. E în oraș, chiar lîngă capela care a fost cîndva a familiei mele. Știi unde e, nu? N-ai vrea să-ți petreci o oră acolo? Ți-aș arăta exponatele, ți le-aș explica și poate m-ai ajuta să mă hotărăsc pe care să le propun producătorilor.

Făcu o pauză.

– Te rog, Maggie.

Probabil că a auzit ce am vorbit la telefon, gîndi Maggie. Știe că șeful de poliție Brower urmează să vină aici și știe că i-am zis cine e la mine în vizită. Liam îi spusese despre copiile de clopoței victorieni pe care le făcuse Earl. Se pare că erau douăspreze bucăți. Poate le-a expus în muzeu, gîndi ea. Și dacă nu mai are decît șase... Atunci ar fi logic ca el să le fi pus pe morminte.

– Mi-ar face plăcere să merg, spuse ea după o clipă, dar șeful de poliție Brower vine pe la mine în după-amiaza asta. O să-i las pe ușă un bilețel în care o să-i explic că sînt cu tine la muzeu și că mă întorc pe la patru, daca vine cumva mai devreme.

Earl zîmbi.

– E o idee foarte înțeleaptă, Maggie. Așa o să avem o groază de timp la dispoziție.

64

LA ORA DOUĂ, șeful de poliție Brower îl convocă la el în birou pe inspectorul Jim Haggerty, dar află că acesta tocmai plecase, lăsînd vorba că se întoarce repede. Cînd reveni, avea un teanc de hîrtii identice cu cele pe care Brower și le strînsese pe masă – copii ale ferparelor consultate de Maggie Holloway la *Newport Sentinel*. Haggerty știa că, după cum ceruse ea însăși, un alt set îi fusese trimis prin fax Larei Horgan, la procuratura din Providence.

– Ce ai găsit, Jim? îl întrebă Brower.

Haggerty se prăbuși pe un scaun.

– Probabil că ceea ce ai găsit și tu, șefule. Cinci dintre cele șase femei decedate locuiau la căminul ăla elegant.

– Așa-i.

– Nici una dintre cele cinci nu avea rude apropiate.

Brower se uită la el cu bunăvoință:

– Foarte bine.

– Toate au murit în somn.

– Îhîm.

– Iar doctorul William Lane, directorul căminului din Conacul Latham, se îngrijea de fiecare caz. Adică el a semnat certificatele de deces.

Brower zîmbi apobator.

– Te-ai prins foarte repede.

– În plus, continuă Haggerty, ceea ce articolele nu spun este că, atunci cînd mori la Conacul Latham, garsoniera sau aparta-

mentul pe care l-ai cumpărat ca să locuieşti în el revine administraţiei, adică poate fi revîndut cît ai clipi.

Brower se încruntă.

– La chestia asta nu m-am gîndit, recunoscu el. Tocmai am vorbit cu procuratura. Şi Lara se ocupă de afacerea asta. Îl verifică pe doctorul William Lane. S-a şi apucat să cerceteze antecedentele unei surori de acolo, Zelda Markey. Vrea să vină cu mine în după-amiaza asta să stăm de vorbă cu Maggie Holloway.

Haggerty căzu pe gînduri.

– O ştiam pe doamna Shipley, femeia care a murit la Latham săptămîna trecută. Îmi plăcea foarte mult. Înţelesesem că rudele ei sînt încă în oraş. M-am interesat dacă e aşa. Cum stăteau la Harborside Inn, am trecut pe acolo.

Brower aşteptă să continue. Haggerty avea aerul cel mai inexpresiv cu putinţă, după care Brower îşi dădu seama că a dat de ceva.

– Le-am prezentat condoleanţe şi am stat de vorbă puţin cu ele. Şi ce am aflat? Cine crezi că a fost ieri pe la Conacul Latham? Maggie Holloway.

– Ce căuta acolo?

– A fost invitată la masă de doamna Bainbridge şi de fiica ei. Dar după aia, s-a dus sus şi a stat de vorbă cu rudele doamnei Shipley cît îi strîngeau lucrurile, povesti el şi oftă. Domnişoara Holloway le-a rugat un lucru ciudat. Zicea că mama ei vitregă, Nuala Moore, care ţinea cursuri de artă la Latham, o ajutase pe doamna Shipley să facă o schiţă, şi le-a întrebat daca ar avea ceva împotrivă să ia ea schiţa aia. Dar, lucru ciudat, nu mai era acolo.

– Poate că doamna Shipley a rupt-o.

– N-aş crede. Oricum, mai tîrziu, rudele doamnei Shipley le-au întrebat de schiţă pe două locatare care au trecut pe acolo să stea de vorbă, în timp ce ele împachetau. Una dintre bătrîne zicea că a văzut-o. Era un afiş din al doilea război mondial care

înfățișa un spion trăgînd cu urechea la doi lucrători din industria de aparare.

– De ce i-ar trebui așa ceva domnișoarei Holloway?

– Pentru că Nuala Moore își pusese propriul chip și pe cel al Gretei Shipley peste cele ale lucrătorilor din industria de apărare, iar în locul spionului, ghici pe cine schițase?

Brower se uită la Haggerty cu ochii mijiți.

– Pe sora Markey, continuă detectivul cu satisfacție. Și încă ceva, șefule. Regula la Conacul Latham e ca, atunci cînd are loc un deces, îndată ce cadavrul e ridicat, camera sau apartamentul sa se încuie pîna vine familia să ridice obiectele de valoare. Cu alte cuvinte, nimeni n-ar fi putut intra acolo să ia schița, spuse el, apoi făcu o pauză. Parcă apar niște întrebări, nu?

65

NEIL ANULĂ o întîlnire pentru masa de prînz și luă în schimb un sandviș și o cafea la birou. Îi spusese lui Trish să nu-l dea la telefon decît dacă e ceva urgent și se apuca febril să-și stabilească agenda pentru următoarele zile.

La ora trei, chiar cînd Trish se întorcea cu un nou teanc de hîrtii, își sună tatăl la telefon.

– Tată, vin acolo diseară, zise el. Am încercat să dau de Hansen ala la telefon, dar mi-au tot spus ca e plecat. Așa că o să vin acolo să dau de el personal. Tipul ăsta a făcut el mai multe decît să dea sfaturi proaste unor bătrîne.

– Așa zicea și Maggie și sînt convins că știe ea ceva.

– Maggie?

– Crede că ar putea fi o legătură între Hansen şi femeile care au depus cerere la Conacul Latham. Am vorbit cu Laura Arlington şi Cora Gebhart. Se pare că Hansen a apărut din senin şi a luat legătura cu ele.

– Şi de ce nu i-au închis pur şi simplu telefonul în nas? Nimeni nu stă de vorbă cu agenţi de bursă necunoscuţi.

– Din cîte am înţeles, a folosit numele Albertei Downing ca să capete încredere în el. Le-a îndemnat s-o sune să ia referinţe de la ea. Dar după aia – şi aici devine interesant – le-a spus cum unii oameni au investiţii care îşi pierd puterea de cumpărare din cauza inflaţiei, şi a dat *întîmplător* drept exemplu acţiunile şi titlurile de proprietate pe care le deţineau Cora Gebhart şi Laura Arlington.

– Da, interveni Neil. Îmi amintesc că doamna Gebhart spunea ceva de genul ăsta. Trebuie să stau de vorbă cu această doamnă Downing. Devine clar că e ceva necurat la mijloc. Şi, apropo, mă aşteptam să mă suni imediat după ce te-ai întîlnit cu Maggie, adăugă el, conştient de faptul că acum avea un ton iritat. Eram îngrijorat din pricina ei. Totul e în ordine?

– Aveam de gînd să te sun imediat ce terminam de verificat bănuiala ei în privinţa lui Hansen, îi răspunse Robert Stephens. Mă gîndeam că asta ar fi *mult* mai important decît să-ţi dau raportul, adăugă el pe un ton sever.

Neil îşi dădu ochii peste cap.

– Scuză-mă, spuse el. Şi mulţumesc că te-ai dus s-o vezi.

– Să ştii că m-am dus imediat. Întîmplător, îmi place fata aia foarte mult. A, încă un lucru: săptămîna trecută, Hansen a trecut pe la Maggie şi i-a prezentat o ofertă pentru casă. Am vorbit cu nişte agenţi imobiliari ca să le cer părerea despre valoarea casei. Lui Maggie i se părea că oferta lui e prea mare pentru starea în care se află casa, şi avea dreptate. Aşa că, dacă tot te ocupi de asta, încearcă să afli cam ce voia de la ea.

Neil își aminti cît de surprinsă fusese Maggie cînd îi pomenise de numele lui Hansen și cum, atunci cînd o întrebase daca îl cunoștea, îi daduse un răspuns evaziv.

Dar am avut dreptate într-o privința: a fost mai comunicativă cu tata, își spuse el. Cum ajung la Newport, mă duc direct la ea acasă și n-o las pînă nu-mi spune cu ce am greșit.

Îndată ce termină de vorbit la telefon, se uită la Trish și la hîrtiile pe care le avea în mînă.

– O sa trebuiască să te ocupi tu de ele. Eu am plecat.

– Mai să fie, spuse Trish pe un ton de tachinare, dar plin de afecțiune. Deci, o cheamă Maggie, iar tu mori de îngrijorare din pricina ei. Ai multe de învățat din experiența asta. Apoi se încruntă. Dar ia stai puțin, Neil. Chiar ești îngrijorat, nu-i așa?

– Pe cuvînt ca sînt.

– Pai atunci, ce aștepți? Șterge-o.

66

– SÎNT FOARTE mîndru de muzeul meu, îi explică Earl în timp ce ținea portiera ca Maggie să coboare din mașină. Nu voise să vină cu mașina lui și își dădea seama că îl iritase refuzul ei.

Mergînd prin oraș în urma mașinii lui vechi și apoi pe lîngă Morga Bateman, își dădu seama de ce nu remarcase muzeul. Era cu fațada spre o stradă din dosul unui teren viran mare, iar în spate își avea propria parcare. Acum, într-un colț al parcării -tor.

În timp ce se îndreptau pe jos spre muzeu, Earl făcu un semn spre mașina aceea:

– Are treizeci de ani, spuse el cu mîndrie. Tata voia s-o vîndă cînd am început colegiul, dar l-am convins să mi-o lase mie. O țin în garajul de aici și o scot doar vara. Atunci primesc vizitatori în muzeu, chiar dacă numai timp de două ore, la sfîrșit de săptămînă. Într-un fel, creează atmosfera pentru locul ăsta, nu crezi?

– Ba da, îi răspunse Maggie fără convingere. În ultimele zece zile am văzut atîtea furgoane mortuare cît să-mi ajunga pe toată viața, adăugă în sinea ei. Se întoarse să studieze clădirea victoriană de trei etaje, cu verandă mare și ornamente de lemn. Ca și Morga Bateman, era zugrăvită în alb strălucitor și avea obloane negre. Panglicile negre de crep, prinse în jurul ușii principale, fluturau la adierea vîntului.

– Casa a fost construită în 1850 de stră-stră-bunicul meu, îi explică Earl. Era prima noastră capelă, iar pe vremea aceea, familia locuia la etajul de sus. Clădirea de azi a fost construită de bunicul meu, iar apoi tata a extins-o. Pentru o vreme, casa a fost folosită de un intendent. Cînd am vîndut firma, acum zece ani, am separat casa și un acru din teren și am preluat-o eu în întregime. La scurt timp după aceea, am deschis muzeul, deși a durat ani de zile să-l pun la punct.

Apoi Earl o prinse pe Maggie de cot.

– Ai venit aici să te delectezi. Nu uita, aș vrea să te uiți la toate cu gîndul să-mi spui ce să propun ca material ilustrativ. Adică nu numai pentru prelegerile în sine, dar poate și pentru ceva ca o semnătură la începutul și la sfîrșitul seriei de emisiuni.

Se aflau pe veranda. Pe balustrada lată, ca sa contracareze oarecum atmosfera mortuara, se aflau mai multe ghivece cu violete și garoafe sălbatice. Bateman ridică unul dintre ghivece și scoase o cheie.

– Vezi ce încredere am în tine, Maggie? Îți arat și ascunzătoarea mea secretă. Broasca e veche, iar cheia mult prea grea ca s-o port cu mine.

Oprindu-se în dreptul uşii, făcu un semn spre panglicile de crep:

– În societatea noastră uşa se îmbracă aşa ca să se arate că în casă e doliu.

Doamne, cît de mult îi place! gîndi Maggie străbătută de un fior. Simţindu-şi mîinile transpirate, şi le bagă în buzunarele de la blugi. Şi fără vreun motiv anume, se gîndi că nu are ce căuta într-o casă de reculegere îmbrăcată într-o bluză de stradă şi blugi.

Cheia se răsuci în broască scîrţîind, iar Earl Bateman deschise uşa şi se dădu la o parte.

– Ei, ce zici? întrebă el cu mîndrie cînd Maggie trecu pe lîngă el.

În hol îţi sărea în ochi un bărbat în livrea neagra, care părea gata să primească oaspeţii.

– În prima sa carte de bune maniere, publicată în 1922, Emily Post spunea că, după moartea cuiva, majordomul, în hainele sale obişnuite, ar trebui să facă de serviciu la uşă pînă cînd l-ar putea înlocui un valet în livrea neagra.

Earl scutură din mîneca manechinului ceva ce Maggie nu reuşi să deslueasca.

– Vezi, spuse el plin de importanţă, sălile de jos prezintă durerea în cultura noastră în *acest* secol; m-am gîndit că ar fi interesant ca oamenii care intră aici să fie întîmpinaţi de un manechin în livrea. Cîţi din zilele noastre, chiar şi dintre cei bogaţi, ar posta la uşa un valet în livrea neagră cînd le-ar muri cineva din familie?

Brusc, Maggie îşi aduse aminte de durerea simţită pe cînd avea zece ani şi Nuala o anunţase că avea de gînd să plece. „Ştii, Maggie, îi explicase ea, mult timp după moartea soţului meu aveam mereu la mine o pereche de ochelari negri. Mi-era aşa de jenă că izbucneam una-două în plîns. Cînd simţeam că mă apuca, bagam mîna în buzunar să-mi scot ochelarii şi-mi ziceam:

E timpul să-ți pui iar accesoriul cu care-ți maschezi durerea. Speram ca tatăl tău și cu mine să ne iubim tot așa. Am încercat din răsputeri, dar n-am reușit. Și tot restul vieții, cînd va fi să mă gîndesc că nu ești alături de mine, va trebui să-mi pun iar accesoriul cu care să-mi maschez durerea".

Lui Magggie i se umpleau ochii de lacrimi de fiecare dată cînd își amintea de ziua aceea. Mi-aș dori și eu acum să am la mine un accesoriu cu care să-mi maschez durerea, își spuse ea ștergîndu-se pe obraji.

– Vai, Maggie, ești impresionată, spuse Earl plin de respect. Cît de sensibilă ești. Acum, în sala asta, cum îți spuneam, am niște încăperi cu exponate privind ritualurile mortuare din secolul douăzeci.

Trase la o parte o draperie grea.

– În încăperea asta am pus în scenă cum prezenta Emily Post o înmormîntare mai modestă. Vezi?

Maggie privi înăuntru. Pe o canapea acoperită cu brocart zăcea întins manechinul unei femei tinere, îmbrăcat într-o rochie lungă, de mătase verde-deschis. Șuvițe ondulate de păr castaniu erau răsfirate pe o pernă îngustă de satin. În mîinile împreunate ținea un buchet de lăcrămioare din mătase.

– Nu-i încîntător? Nu-i așa că parcă ar dormi? șopti Earl. Și uite, continuă el făcînd semn spre un pupitru mic, argintiu, așezat lîngă intrare. Aici vor semna vizitatorii în cartea de oaspeți. N-am făcut decît să copiez o pagină din cartea lui Emily Post despre felul în care trebuie îngrijiți cei îndoliați. Dă-mi voie să ți-o citesc. E de-a dreptul fascinant.

Glasul lui răsună în camera cufundată în liniște:

– „Cei îndurerați vor fi îndemnați pe cît posibil să stea într-o cameră luminoasă, unde există un foc deschis. Dacă nu se simt în puteri să meargă la masă, li se va aduce puțină mîncare pe o tavă. O cană de ceai, cafea sau supă, o felie subțire de pîine prăjită, un ou fiert, lapte fierbinte, dacă le place așa, sau îndul-

cit. Laptele rece nu e bun pentru cineva căruia îi este deja frig. Bucătarul le poate propune ceva din mîncărurile preferate de obicei..."

Facu o pauză, apoi adăugă:

– Ce zici? Cîţi oameni din zilele noastre, indiferent cîţi bani au, au un bucătar căruia sa-i pese de mîncarurile lor preferate? Corect? Dar eu cred că ăsta ar fi un cadru minunat pentru televiziune, tu nu? Semnătura de început şi sfîrşit, totuşi, ar trebui sa fie un cadru mai larg.

O luă de braţ.

– Ştiu ca nu prea ai timp, dar, te rog, vino pînă sus cu mine. Am cîteva prezentări grozave ale unor ritualuri stravechi de ospeţe funerare, de exemplu. Se pare ca unele popoare considerau ca, în mod inevitabil, ceremonia de despărţire trebuia să cuprinda la sfîrşit şi un banchet sau o petrecere, pentru că durerea prelungită sleieşte de puteri individul şi comunitatea. Prezint cîteva exemple tipice. Apoi mai este şi secţiunea de înmormîntări, continuă el cu entuziasm în timp ce urcau pe scari. Ţi-am pomenit de un obicei al celor din Sudan care-şi strangulau liderul cînd acesta îmbatrînea sau devenea neputincios? Vezi tu, principiul era ca liderul întrupa vitalitatea naţiunii şi nu trebuia să moara, altfel naţiunea ar fi murit o dată cu el. Aşa că, atunci cînd era clar ca liderul începea sa-şi piardă puterea, îl omorau în secret, apoi îl baricadau într-o coliba de lut. Din clipa aceea nu-l considerau mort, ci mai degrabă dispărut, îi mai explică el şi pufni în rîs.

Se aflau la etajul întîi.

– În prima sală de aici am creat o copie a unei colibe de lut.. Acum, între noi fie vorba, am început deja un muzeu în aer liber unde scenele de înmormîntare pot fi chiar mai realiste. E cam la un kilometru şi jumătate de aici. Pînă acum am făcut nişte excavaţii, de fapt am băgat doar buldozerele. Mă ocup eu însumi de întregul proiect. Cînd o să fie gata, o să arate de-a dreptul minunat. Într-un loc o să fac o copie în miniatură a unei

piramide, cu un perete transparent, aşa încît oamenii să poată vedea cum îşi înmormîntau egiptenii din Antichitate faraonii, cu tot aurul şi bijuteriile lor scumpe care să-i însoţească în viaţa de apoi...

Vorbeşte fără şir, îşi spuse Maggie, cuprinsă deodată de nelinişte. E *nebun*! Mintea începu să-i lucreze asiduu în timp ce el o mîna dintr-o încăpere în alta, fiecare cu cîte o scenografie minuţios aranjată. Earl o ţinea acum de mînă şi o tragea după el să-i explice tot, să-i arate tot.

Ajunseseră acum aproape în capătul holului, cînd Maggie îşi dădu seama că încă nu văzuse nimic care să semene cu clopoţeii de pe morminte.

– La etajul al doilea ce e? îl întreba ea.

– Încă nu e gata pentru prezentarea exponatelor, îi explică el cu un aer absent, folosesc spaţiile de acolo pentru depozitare.

Apoi se opri brusc şi se întoarse spre ea, cu ochii sclipind. Se aflau la capătul holului, în faţa unei uşi mari.

– Ah, Maggie, aici e unul dintre cele mai bune exponate.

Earl apăsa clanţa şi, cu o mişcare teatrală, deschise uşa.

– Aici am comasat două săli ca să obţin efectul pe care-l voiam: să prezint funeraliile unui aristocrat din Roma antică, comentă el şi o trase înăuntru. Stai să-ţi explic. Mai întîi construiau un catafalc şi pe urmă puneau canapeaua pe el. Iar deasupra, două saltele. Poate că asta ar fi un cadru bun de început pentru seria de emisiuni. Sigur, acum torţele au becuri roşii, dar chiar le-am putea face să ardă. Bătrînul care mi-a confecţionat catafalcul ăsta era un meseriaş adevărat. L-a copiat exact după fotografia pe care i-am dat-o. Ia priveşte fructele şi florile pe care le-a sculptat în lemn. Pune mîna pe ele.

O luă de mînă şi îi purtă palma peste catafalc.

– Iar manechinul ăsta e o comoară. L-am îmbrăcat exact ca pe un aristocrat mort. Am găsit veşmîntul ăsta elegant într-un magazin cu costume de carnaval. Ce spectacol trebuie să fi fost

înmormîntările astea! Ia gîndeşte-te! Crainici, muzicanţi, torţe aprinse...

Brusc, se opri şi se încruntă.

– Chiar că uit de mine cînd vorbesc de subiectul ăsta, Maggie. Iartă-mă.

– Nu-i nimic, mă fascinează, îi răspunse ea încercînd să pară calmă şi sperînd ca el să nu observe că îi transpirase mîna căreia în sfîrşit îi dăduse drumul.

– A, atunci e-n ordine. Ei bine, mai există o singură sală. Uite aici. Sala coşciugelor. Deschise ultima uşă. Ce mai bogăţie şi aici, nu crezi?

Maggie rămase pe loc. Nu voia să intre în sala aceea. Cu numai zece zile în urmă fusese nevoită să aleagă un coşciug pentru Nuala.

– Earl, trebuie să plec, spuse ea.

– Vai, mi-ar plăcea să-ţi explic ce am aici. Poate o să mai vii. La sfîrşitul săptămînii, o să sosească unul nou. Are formă de pîine. A fost conceput pentru cadavrul unui brutar. În unele culturi africane există obiceiul ca defunctul să fie îngropat într-un sicriu care simbolizează modul în care şi-a petrecut viaţa persoana respectivă. Am inclus povestea asta într-una din prelegerile pe care le-am ţinut unui cerc de femei chiar aici, în Newport.

Maggie îşi dădu seama că poate făcuse chiar el introducerea pe care o aşteptase.

– Ţii des prelegeri la Newport?

– Nu mai ţin deloc, îi răspunse Earl închizînd încet uşa de la sala sicrielor, ca şi cum nu ar fi vrut s-o părăsească. Ai auzit şi tu că nimeni nu-i profet în propria lui ţară. Mai întîi speră să le vorbeşti fără nici un onorariu, iar pe urmă te insultă.

Era oare vorba de prelegerea de la Conacul Latham ? se întrebă Maggie. Cum uşile sălilor rămăseseră închise, lumina

aproape că nu pătrundea deloc, iar holul era plin de umbre. Chiar și așa, ea observă ca i se urcase sîngele în obraji.

– Ei, doar nu te-a insultat cineva? tatonă ea.

– S-a întîmplat o dată, răspunse el mohorît. M-a indispus îngrozitor.

Nu îndrăzni să-i spună că Liam îi povestise de incidentul cu clopoțeii.

– Ia stai puțin, zise ea pe un ton tărăganat. În timpul vizitei pe care i-am făcut-o doamnei Shipley la Conacul Latham, parcă am auzit că ți s-a întîmplat ceva neplăcut cînd ai avut amabilitatea să ții o prelegere acolo. Parcă era implicată și fiica doamnei Bainbridge, nu?

– Exact la asta mă refeream, spuse Earl taios. M-a supărat așa de tare că m-am oprit la mijlocul uneia dintre cele mai interesante prelegeri ale mele.

În timp ce coborau la parter, trecură pe lîngă manechinul în livrea, ieșiră apoi pe verandă, unde Maggie simți că lumina zilei părea neașteptat de puternică după semiobscuritatea din muzeu. Bateman îi povesti apoi despre după-amiaza aceea de la Conacul Latham și îi spuse cum le dăduse femeilor aflate de față copiile clopoțeilor victorieni.

– I-am comandat în mod special, zise el pe un ton care, de furie, devenise amenințător. Douăsprezece bucăți. Poate că n-a fost cea mai bună idee să le dau să-i țină în mînă, dar femeia aia chiar că n-avea nici un motiv să se poarte așa cu mine.

Maggie își alese cu grijă cuvintele:

– Sînt convinsă ca alții nu reacționează așa.

– A fost foarte neplăcut pentru toți. Iar Zelda era de-a dreptul furioasă.

– Zelda? întrebă Maggie.

– Sora Markey. Știe de studiile mele și m-a auzit vorbind la multe prelegeri. Datorită ei mă aflam acolo. Ea i-a povestit președintei cercului de la Latham ce prelegeri bune țin.

Sora Markey, își spuse Maggie.

El își mîji ochii devenind deodată precaut.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta. Mă indispune.

– Dar eu cred că trebuie să fi fost o prelegere fascinantă, insistă Maggie. Şi poate că clopoţeii ăia ar fi o imagine bună pentru un cadru de început sau de sfîrşit.

– Nu. Lasă-i în pace. I-am băgat pe toţi într-o cutie din depozit şi acolo or să rămînă.

Puse cheia la loc sub ghiveci.

– Maggie, sa nu spui nimanui ca o ţin aici.

– Nu, n-am să spun.

– Dar ar fi grozav dacă ai vrea să te întorci singură, să faci poate nişte fotografii cu exponatele pe care crezi că ar trebui să le prezint celor de la televiziune. De-acuma ştii unde să găseşti cheia.

O conduse pînă la maşină.

– Trebuie să mă întorc la Providence, îi spuse el. Te gîndeşti la imagini, să vezi dacă ai vreo sugestie? Pot să te sun peste o zi sau două?

– Cum să nu, îi răspunse ea în timp ce, uşurată, se strecură pe scaunul şoferului. Şi-ţi mulţumesc, adăugă ea, ştiind că nu avea deloc de gînd să folosească cheia sau să se întoarcă în locul acesta dacă ar fi depins de ea.

– Sper să te văd cît de curînd. Transmite-i complimente din partea mea şefului de poliţie Brower.

Ea răsuci cheia în contact.

– La revedere, Earl. A fost foarte interesant ce mi-ai arătat.

– Şi expoziţia cu cimitirul o să fie interesantă. A, apropo. Mai bine bag furgonul mortuar la loc în garaj. Cimitir. Furgon mortuar. Ciudat cum lucrează mintea omenească, nu? mai spuse el şi se îndepărtă.

Cînd Maggie ieși cu mașina în stradă, văzu în oglinda retrovizoare că Earl se afla în furgonul mortuar și ținea un telefon în mînă. Avea capul întors în direcția ei.

Simțea cum o privește cu ochii lui mari și scînteietori și continuă să o urmărească pînă cînd ieși în sfîrșit din raza lui vizuală.

67

PUȚIN ÎNAINTE de ora cinci, doctorul William Lane sosi la Hotelul Ritz-Carlton din Boston, unde aveau loc un cocteil și un dineu în onoarea unui chirurg care ieșea la pensie. Soția lui, Odile, venise mai devreme cu mașina ca să facă niște cumpărături și să meargă la coaforul ei preferat, unde se programase din timp. Ca de obicei cînd aveau un asemenea program, ea rezervase pentru după-amiază o cameră la hotel.

În timp ce-și conducea mașina prin Providence, buna dispoziție inițială a lui Lane începea să dispară treptat. În locul satisfacției pe care o simțise cînd fusese căutat la telefon de familia Van Hilleary, în mintea lui răsuna acum un semnal de alarmă, oarecum asemănător cu țîrîitul unui detector de fum cu bateria aproape consumată. Ceva nu era în ordine, dar încă nu înțelegea ce.

Alarma mentală începuse exact atunci cînd, în timp ce se pregătea să plece de la cămin, Sarah Bainbridge îl sunase să-i spună că avea de gînd să-și viziteze iar mama. Îi adusese la cunoștință că Letitia Bainbridge o sunase imediat după masa de prînz ca să-i spună că nu se simte bine și că era nespus de nervoasă ca sora Markey tot dadea buzna la ea în cameră fara să bată la ușă.

O avertizase pe Markey după ce Greta Shipley se plînsese săptămîna trecută de același lucru. Ce-o fi în capul ei, clocotea doctorul Lane. Ei bine, n-o s-o mai avertizeze deloc; o să-i sune pe cei de la Prestige și o să le spună să se descotorosească de ea.

Cînd ajunse la Ritz, Lane era ca pe ace. Și îl agasă peste măsură ca sus, în cameră, s-o găsească pe Odile într-un halat cu volănașe, tocmai începînd să se fardeze. Cu siguranță că nu avea cum să fi fost la cumpărături tot timpul ăsta, gîndi el din ce în ce mai iritat.

– Bună, dragă, spuse Odile cu un zîmbet, ridicîndu-și alintat privirea în timp ce el închidea ușa și se îndrepta spre ea. Îți place cum mi-am aranjat părul? Am lăsat-o pe Magda să-mi facă ceva deosebit. Sper că nu-s prea mulți zulufi, îi ceru ea părerea și-și scutură capul jucăuș.

Într-adevăr, Odile avea un păr blond foarte frumos, cu șuvițe, dar Lane se plictisise să i-l tot admire.

– Mda, arată bine, răspunse el pe un ton vădit iritat.

– Numai bine? îl întrebă ea cu ochii măriți de mirare, clipind mărunt.

– Uite ce e, Odile, mă doare capul. Nu mai trebuie să-ți amintesc că am avut cîteva săptămîni grele la cămin.

– Știu, dragă. Auzi, de ce nu te întinzi puțin, pînă termin eu să încondeiez liliacul?

Asta era o altă tachinare a Odilei care îl scotea din minți cu expresia „ a încondeia liliacul", deși mai toată lumea spunea „a polei liliacul". Ei în schimb îi placea cînd cineva încerca s-o corecteze. În asemenea situații îi făcea nespusă plăcere să sublinieze că versul e citat deseori greșit, că Shakespeare scrisese de fapt „Sa poleiești aurul curat, să încondeiezi liliacul".

Așa-zisa intelectuală, își spuse Lane, scrîșnind din dinți. Își aruncă privirea spre ceas.

– Uite ce e, Odile, petrecerea aia începe în zece minute. Nu crezi că ar trebui să fii gata?

– Vai, William, nimeni nu merge la cocteil exact la ora la care începe, spuse ea, luîndu-și din nou expresia aceea copilărească. De ce te-ai supărat așa de tare pe mine? Știu că ești nespus de îngrijorat, dar, te rog, spune-mi și mie de ce. O să încerc să te ajut. Te-am mai ajutat de atîtea ori, nu-i așa?

Părea gata să izbucnească în plîns.

– Sigur că m-ai ajutat, îi răspuse doctorul Lane, pe un ton ceva mai blînd. Apoi îi făcu un compliment care știa că o s-o potolească. Ești o femeie frumoasă, Odile. Și continuă încercînd să pară afectuos: Chiar fără să încondeiezi liliacul ești frumoasă. Ai putea să mergi direct așa la petrecere și să pui în umbră toate femeile de-acolo.

Pe urmă, după ce ea începu să zîmbească, adăugă:

– Dar ai dreptate. Sînt îngrijorat. Doamna Bainbridge nu se simțea bine în după-amiaza asta și aș fi mult mai liniștit dacă m-aș afla în preajma ei, poate apare cumva vreo urgență. Așa că...

– Oh, oftă ea, știind ce urma. Ce păcat! Abia așteptam să-i văd pe cei care or să vină aici în seara asta, să schimb o vorbă cu ei. Îmi plac locatarii noștri, dar se pare că le oferim tot timpul pe care-l avem.

Era reacția pe care o aștepta. Îi spuse pe un ton hotărît:

– Nu vreau sa fii dezamăgită. Rămîi și distrează-te. De fapt, oprește camera și peste noapte și întoarce-te mîine. Nu vreau să vii singură cu mașina pe întuneric dacă nu sînt și eu în urma ta.

– Vorbești serios?

– Vorbesc serios. Eu o să fac doar act de prezență la petrecere, după care o să mă întorc. Poți să-i saluți tu din partea mea pe toți cei care întreabă de mine.

Ţîrîitul de alarmă din capul lui devenise acum un vuiet de sirenă. Îi venea să ţîşnească spre uşă, dar se opri s-o sărute înainte de despărţire.

Ea îi cuprinse faţa cu palmele. Îi venea s-o strîngă de gît.

68

CÎND SE ÎNTOARSE acasă, Maggie se opri pe verandă să respire adînc, să inhaleze mirosul proaspăt, sărat, al oceanului. I se părea că după vizita la muzeu îi rămăsese în nări mirosul morţii.

Lui Earl Bateman *îi place moartea*, gîndi Maggie cu un fior de repulsie. Îi place să vorbească despre ea, s-o recreeze.

Liam îi spusese că Earl era încîntat să povestească ce mult se speriaseră locatarii de la Latham cînd îi pusese să ţină în mînă clopoţeii. Ea le înţelegea, firește, spaima, chiar dacă versiunea poveştii prezentate de Earl era că *el* fusese atît de supărat încît împachetase toţi clopoţeii şi îi dusese în depozitul de la etajul doi.

Poate că adevărul era pe undeva pe la mijloc, îşi spuse ea. Poate că lui îi făcuse plăcere să-i sperie, dar cu siguranţă că fusese furios cînd i-au dat papucii, gîndi ea.

Păruse atît de dornic să-i arate tot ce avea în muzeul acela ciudat. Atunci, de ce nu se oferise să-i arate şi clopoţeii? se întreba ea. Cu siguranţă că nu putea fi doar din cauza amintirilor dureroase legate de păţania lui de la Conacul Latham.

Să-i fi pus doar pe mormintele femeilor de la cămin – ale celor care ascultaseră prelegerea din seara aceea? Şi se mai întrebă un lucru: Nuala asistase oare la prelegere?

Maggie îşi dădu seama că îşi strînsese braţele pe lîngă corp şi tremura. Cînd se întoarse să intre în casă, luă bileţelul pe care

i-l lăsase în ușă șefului de poliție Brower. Odată ajunsă înăuntru, privirea îi căzu pe fotografia înrămată adusă de Earl.

O luă în mînă.

– O, Nuala, spuse ea cu glas tare. Finn-u-ala. Cercetă fotografia preț de o clipă. Ar putea s-o decupeze, ca Nuala să rămînă singură, și ar putea s-o mărească.

Atunci cînd începuse s-o sculpteze pe Nuala, strînsese cele mai recente fotografii pe care le putuse găsi prin casă. Totuși, nici una nu era atît de nouă ca asta; o să-i fie de mare ajutor cînd o să ajungă spre sfîrșit cu bustul. O să ducă fotografia sus, hotărî ea.

Șeful de poliție Brower spusese că va trece pe aici în după-amiaza asta, dar era trecut de cinci. Se gîndi să mai lucreze puțin la sculptură. Dar, în drum spre atelier, Maggie își aminti că șeful de poliție Brower îi spusese că o să sune înainte de a veni. Din atelier n-o să audă telefonul.

Știu, gîndi Maggie, trecînd pe lîngă dormitor, ar fi momentul să fac ordine în lucrurile rămase pe fundul dulapului. O să duc doar fotografia în atelier și o să mă întorc.

În atelier, scoase fotografia din ramă și o întinse cu grijă pe masă. Apoi aprinse lampa și studie îndeaproape fotografia.

Probabil că fotograful le-a spus să zîmbească, gîndi ea. Nuala avea un zîmbet atît de firesc. Singurul cusur al fotografiei ăsteia e că nu a fost făcută suficient de aproape ca să se vadă ce am remarcat eu în ochii ei în seara aia, la masă.

Stînd în picioare lîngă Nuala, Earl Bateman părea stingherit, cu un zîmbet evident forțat. Totuși, gîndi ea, nimic nu dezvăluia obsesia aceea înfricoșătoare pe care o remarcase la el în dupa-amiaza asta.

Își aminti cum Liam îi spusese odată că familia era atinsa de o doză de nebunie. La vremea respectivă, luase ca o glumă remarca lui, dar acum nu mai era așa de sigură că fusese o glumă.

Liam probabil că știuse toată viața să pozeze, gîndea ea continuînd să studieze fotografia. Cei doi veri seamănă atît de mult, mai ales la conformația feței, dar ceea ce la Earl pare ciudat, la Liam arată atît de bine.

Ce noroc am avut ca Liam m-a dus la petrecere, ce noroc am avut ca am observat-o pe Nuala, gîndea ea în timp ce se întoarse și porni pe scări în jos. Își aminti cum ar fi putut să rateze întîlnirea cu ea pentru că se hotărîse sa meargă acasă, Liam fiind așa de ocupat sa alerge de la un var la altul. Se simțise foarte neglijată în seara aceea.

Dar s-a cam schimbat de cînd am venit aici, își spuse ea.

Oare cît de multe să-i spun lui Brower cînd o să vină? se întreba ea. Chiar dacă Earl Bateman a pus clopoțeii aceia pe morminte, nu e nimic ilegal în asta. Dar de ce-ar minți, zicînd că sînt în depozit?

Se duse în dormitor și deschise dulapul. Singurele două obiecte care rămăseseră atîrnate acolo erau costumul bleu de cocteil pe care îl purtase Nuala în seara aceea la restaurantul Cele Patru Anotimpuri și pelerina galbenă pe care o agățase la loc în dulap cînd Neil și tatăl lui mutaseră patul.

Dar fundul dulapului era tot plin de pantofi, botine și cizme, majoritatea în dezordine.

Maggie se așeză pe jos și începu să scoată afară încălțămintea ca să o sorteze. Pantofii mai uzați îi punea în spatele ei, ca să-i arunce. Dar alții, cum erau cei de care Maggie își amintea că Nuala îi purtase la petrecere, erau și noi și destul de scumpi.

E adevărat, Nuala nu era foarte pedantă, dar nu și-ar fi aruncat niciodată pantofii, își spuse Maggie. Și deodată i se tăie rasuflarea. Știa că sertarele de la birou fuseseră răscolite de cel care o omorîse pe Nuala, dar chiar să fi avut timp să-i răvășească și *pantofii*?

Tresări cînd auzi telefonul sunînd. E şeful de poliţie Brower, îşi spuse, şi îşi dădu seama că n-ar fi rău deloc să-l întîlnească.

Dar nu era Brower, ci inspectorul Jim Haggerty, care o suna să-i spună că şeful lui ar vrea să amîne vizita pe mîine dimineaţă.

– Lara Horgan, medicul legist, vrea să vina cu el, şi acum sînt plecaţi amîndoi la un caz de urgenţă.

– E-n ordine, spuse Maggie. O să fiu aici dimineaţă.

Apoi, amintindu-şi că inspectorul Haggerty îi inspirase încredere cînd trecuse pe la ea, se hotărî să-l întrebe despre Earl Bateman.

– Domnule detectiv, în după-amiaza asta Earl Bateman m-a invitat să-i văd muzeul, îi spuse ea, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. E o pasiune atît de *neobişnuită*.

– Am fost şi eu acolo, răspunse Haggerty. E un loc deosebit, într-adevăr. Dar cred că pentru Earl, totuşi, nu e o pasiune neobişnuită, dacă avem în vedere că familia lui s-a ocupat de pompele funebre timp de patru generaţiii. Tatăl lui era tare dezamăgit că pe el nu l-a interesat afacerea. Deşi, am putea spune că, în felul lui, a continuat afacerea de familie, adăugă el şi chicoti.

– Cred că aveţi dreptate, îi răspunse Maggie şi continuă sacadat, măsurîndu-şi din nou cuvintele: Ştiu că prelegerile lui se bucură de un mare succes, dar mi se pare că a avut un incident nefericit la Conacul Latham. Ştiţi de el?

– Nu prea ştiu, dar, dacă aş avea vîrsta celor de-acolo, n-aş prea vrea să aud de funeralii, ce ziceţi?

– Nu, nici eu.

– N-am fost niciodată la o prelegere de-a lui, continuă Haggerty, apoi coborî glasul. Nu prea-mi place să bîrfesc, dar cei de pe aici cred că ideea cu muzeul a fost o nebunie. Dar la naiba,

familia Bateman, la banii pe care-i are, ar putea să-i învîrta pe deget pe cei din familia Moore. Poate că Earl nu dă impresia asta, dar are o groază de bani. I-a primit din partea tatălui.

– Aşa, deci.

– Clanul Moore îi zice Vărul Zănatic, dar cred că e mai mult gelozie din partea lor.

Maggie îşi aminti de Earl aşa cum îl văzuse astăzi: privind peste umărul ei spre locul unde fusese găsit cadavrul Nualei; plimbînd-o frenetic de la un exponat la altul; stînd în furgonul mortuar şi urmărind-o cu o privire fixă cum se îndepărtează.

– Sau poate îl cunosc prea bine, spuse ea. Mulţumesc că m-aţi sunat, domnule detectiv.

Închise telefonul, bucuroasă că se hotărîse să nu vorbească despre clopoţei. Era sigură că Haggerty i-ar fi explicat rîzînd că prezenţa lor macabră pe morminte nu se datorează decît excentricităţii unui om bogat.

Maggie se apucă să sorteze mai departe pantofii. De data asta se gîndi că ar fi mult mai simplu să-i bage aproape pe toţi în saci de gunoi. Aşa purtaţi cum erau, de măsura mică, precis ca n-ar fi de folos nimănui.

Dar cizmele îmblănite merita să le păstreze. Cizma stîngă era culcată pe o parte, în timp ce dreapta stătea în picioare. O lua pe cea stîngă şi o aşeza lîngă ea, apoi puse mîna pe cealaltă.

Cînd o ridica, dinăuntru se auzi un clinchet înfundat.

– O, Doamne, nu!

Chiar înainte de a băga mîna în interiorul îmblănit, ştia ce-o să găsească. Îşi strînse degetele pe metalul rece şi, în timp ce scotea obiectul, era convinsă că a găsit ceea ce căutase ucigaşul Nualei – clopoţelul care lipsea.

Nuala l-a luat de pe mormîntul doamnei Rhinelander, gîndi ea, mintea lucrîndu-i frenetic, independent de mîinile care îi

tremurau. Îl privi cu atenție: semăna perfect cu clopoțelul pe care îl găsise pe mormîntul Nualei.

Pe margine avea urme de noroi. Particulele fine de pamînt moale i se lipiră de degete.

Maggie își aminti că găsise noroi în buzunarul pelerinei galbene și că, în ziua cînd pusese la loc costumul de coctail, avusese impresia că a căzut ceva pe jos.

Nuala purta pelerina cînd a luat acest clopoțel de pe mormîntul doamnei Rhinelander, gîndi ea. Trebuie să fi fost îngrozită. Dintr-un motiv anume, a lăsat clopoțelul în buzunar. L-a găsit oare în ziua cînd și-a schimbat testamentul, se întreba Maggie, cu o zi înainte de a muri?

Să-i fi confirmat în vreun fel suspiciunea pe care începuse să o aibă în legătură cu căminul?

Earl pretindea că clopoțeii pe care îi comandase se aflau în depozitul muzeului. Dacă toți doisprezece sînt încă acolo, atunci altcineva i-a pus pe morminte, își spuse ea.

Maggie știa că Earl se întorsese la Providence. Și că lăsase cheia de la muzeu sub ghiveci, pe verandă. Chiar dacă le-ar spune polițiștilor și dacă aceștia ar lua-o în serios, ceea ce era puțin probabil, ei nu ar avea nici un temei legal să intre în muzeu ca să caute cei doisprezece clopoței despre care Earl susținea că se află acolo.

Dar el m-a invitat să vin oricînd singură la muzeu, să încerc sa realizez imaginile pentru emisiunile lui de televiziune, gîndi Maggie. O să iau cu mine și aparatul de fotografiat. Așa, dacă mă vede cineva, o să am o scuză că mă aflu acolo.

Dar n-aș vrea să mă vadă nimeni, continuă în sinea ei. O să aștept pînă se întunecă, pe urmă o să mă duc pînă acolo cu mașina. Nu mă pot convinge decît într-un fel: să mă uit în depozit după cutia cu clopoței. Sînt sigură că n-o sa găsesc decît șase.

În cazul ăsta o să-mi dau seama ca a mințit. O să-i fotografiez ca să-i pot compara cu clopoțeii de pe morminte și cu cei doi care sînt la mine. Pe urmă mîine, cînd o să vină șeful de poliție Brower, o să-i dau rola de film, hotărî ea, și o să-i spun că Earl Bateman a găsit probabil cum să se răzbune pe locatarii de la Conacul Latham. Și face lucrul ăsta cu ajutorul surorii Zelda Markey.

Răzbunare? Maggie îngheță cînd își dădu seama la ce se gîndea. Da, ar putea fi o formă de razbunare să pună clopoței pe mormintele femeilor care luaseră parte la umilirea lui. Dar asta ar fi îndeajuns pentru Earl? Sau ar putea fi în vreun fel implicat și în moartea lor? Și sora aceea, Zelda Markey – în mod clar avea o anumită legătura cu Earl. Să fie complicele lui?

69

DEȘI TRECUSE demult ora la care mînca de prînz în mod normal, șeful de poliție Brower se afla tot la secție. Fusese o dupa-amiază agitată cu două incidente stupide și tragice. Niște adolescenți ieșiți la plimbare cu mașina loviseră un cuplu mai în vîrstă care era acum într-o stare critică. Apoi, un soț agitat își împușcase soția de care era despărțit.

– Cel puțin despre soție știm că va supraviețui, îi spuse Brower lui Haggerty. Și, slavă Domnului, are trei copii.

Haggerty încuviință dînd din cap.

– Pe unde ai umblat? îl întrebă Brower morocănos. Lara Horgan așteapta să afle la ce oră ne putem întîlni mîine dimineața cu Maggie Holloway.

– Mi-a zis ca o să fie acasă toată dimineaţa, răspunse Haggerty. Dar stai un pic. Înainte de a o suna pe doctoriţa Horgan, vreau să-ţi povestesc de o scurtă vizită pe care i-am făcut-o lui Sarah Cushing. Mama ei, doamna Bainbridge, locuieşte la Conacul Latham. Cînd eram mic, am fost într-o echipă de cercetaşi cu băiatul lui Sarah Cushing. Am cunoscut-o destul de bine. O doamnă drăguţă. Impunătoare. Foarte deşteaptă.

Brower ştia că nu are nici un rost să-l zorească pe Haggerty cînd povesteşte ceva. În plus, părea deosebit de mulţumit de sine. Ca să grăbească totuşi lucrurile, şeful îi puse întrebarea pe care acesta o aştepta:

– Deci, ce te-a făcut să te duci s-o vezi?

– Ceva ce mi-a spus Maggie Holloway cînd i-am dat telefon din partea ta. Mi-a pomenit de Earl Bateman. Ascultă ce-ţi spun eu, şefule, femeia aia a mirosit că ceva nu-i în ordine. Oricum, am stat un pic la taclale.

Aşa cum faci şi tu acum, gîndi Brower.

– Şi-mi cam face impresia că domnişoara Holloway e foarte agasată de Bateman, poate că-i e chiar frică de el.

– De Bateman? Dar e *inofensiv*, izbucni Brower.

– Exact aşa aş fi gîndit şi eu, dar mi se pare că Maggie Holloway are fler cînd e vorba de reacţiile oamenilor. Doar e fotograf, după cum bine ştii. Oricum, mi-a pomenit de o mică problemă pe care a avut-o Bateman la Conacul Latham, un mic „incident" care a avut loc nu cu mult timp în urmă, şi l-am sunat pe unul dintre prietenii mei a cărui verişoară e servitoare acolo, şi, cum lucrurile s-au legat, în cele din urmă mi-a spus de o prelegere pe care Bateman a ţinut-o într-o după-amiază, cînd a făcut-o pe una dintre bătrîne să leşine, şi mi-a mai povestit că Sarah Cushing, care se afla întîmplător acolo, l-a repezit pe Bateman de nu s-a văzut.

Haggerty observă că şeful îşi strînsese buzele, semn că era timpul să treacă la subiect.

– Deci, de asta m-am dus s-o vad pe doamna Cushing şi ea mi-a explicat că l-a şutuit pe Bateman fiindca i-a indispus pe oaspeţi cu prelegerea lui despre cei care se temeau c-o să fie înmormîntaţi de vii, ca le-a dat pe urmă cópii după clopoţeii pe care şi-i puneau pe morminte cei din vremea victoriană. Se pare că de clopoţel era legată o sfoară sau un cordon, iar celălalt capat era prins de degetul decedatului. Printr-o gaură de aerisire din sicriu, cordonul era adus pînă la suprafaţă. În felul ăsta, dacă te trezeai în coşciug, dadeai din deget, clopoţelul suna pe mormînt, iar un om plătit special să-l asculte începea să sape. Bateman le-a spus doamnelor de acolo să-şi bage inelarul în laţul de la căpătul cordonului, prefăcîndu-se că au fost înmormîntate de vii, apoi sa înceapa să sune din clopoţel.

– Ei, pe naiba!

– Chiar aşa, şefule. Şi se pare ca atunci a izbucnit tot scandalul. O femeie de optzeci de ani care suferea de claustrofobie a început să ţipe şi a leşinat. Doamna Cushing zicea că a înhaţat clopoţeii, a întrerupt prelegerea şi l-a azvîrlit pur şi simplu pe uşă pe Bateman. Dupa aia a insistat sa afle cine a fost cu ideea să se ţină prelegerea.

Haggerty continua dupa o pauză teatrală:

– Persoana nu e altcineva decît sora Zelda Markey, femeia care se pare că are obiceiul să se furişeze prin camere. Din cîte a aflat Sarah Cushing, se vorbeşte că Markey a avut grijă de mătuşa lui Bateman într-un cămin, cu ani în urma, şi a devenit o apropiată a familiei. A mai auzit şi faptul ca familia Bateman a fost foarte generoasă cu ea, recompensînd-o că a avut atîta grijă de mătuşica bătrîna, spuse el, apoi continuă scuturînd din cap: Femeile au metodele lor să afle tot felul de lucruri, nu, şefule? Ştii că acum se pune întrebarea daca nu există vreo mică problemă cu femeile astea care tot mor în somn la cămin? Doamna Cushing îşi aminteşte că

unele dintre ele au fost la prelegere și, nu e sigură, dar crede că toate cele care au murit de curînd au asistat la demonstrația aia.

Chiar înainte ca Haggerty sa termine ce avea de spus, Brower o suna la telefon pe doctorița-legist Lara Horgan. Dupa ce vorbi cu ea, se întoarse spre inspector:

– Lara începe formalitățile pentru exhumarea trupurilor doamnei Shipley și al doamnei Rhinelander, cele doua femei care au murit recent la Conacul Latham. Și ăsta e doar începutul.

70

CÎND NEIL se uită la ceas, văzu ca era ora opt. Tocmai trecea de ieșirea din Mystic Seaport spre Autostrada 95. Într-o oră o să fie la Newport, își spuse el. Se întrebă dacă să o sune pe Maggie din nou, dar se hotărî să n-o facă, pentru că nu avea de gînd să-i dea ocazia să-i răspundă că nu vrea să-l vadă în seara asta. Dacă nu e acolo, o sa parchez în fața casei și o să aștept pînă vine, își propuse el.

Era supărat că nu plecase mai devreme. Ca și cum nu ar fi fost suficient că abia își croia drum prin aglomerația provocata de navetiști, mai aparu și un nenorocit de autotren care bloca mai mult de o oră Autostrada 95.

Dar timpul nu a fost chiar pierdut, gîndi el. A avut în sfîrșit ocazia să se gîndească la ce anume îl frămînta în legătură cu discuția purtată cu doamna Arlington, clienta tatălui lui care își pierduse aproape toți banii investindu-i prin intermediul lui Hansen. Ceva părea să nu fie în regula în legătură cu confirmarea cumpărarii.

Dar în cele din urmă îi pică fisa cînd își aminti că Laura Arlington spusese că *tocmai* primise confirmarea achiziționarii acțiunilor. Documentele de acest gen sînt trimise imediat dupa efectuarea tranzacției, așa că ar fi putut să le primească mai devreme cu cîteva zile, își spuse Neil.

Apoi, în dimineața asta, aflase că nu exista nici o consemnare a faptului că doamna Gebhart ar deține acțiunile pe care Hansen pretindea că i le-a cumpărat cu nouă dolari bucata. Astăzi, acțiunile respective scăzuseră la doi dolari. Oare manevra lui Hansen era să-i facă pe oameni să creadă că achiziționaseră acțiunile la un anumit preț – acțiuni despre care știa că sînt în scădere – ca apoi să aștepte și să efectueze tranzacția abia după ce prețul devenea foarte mic? În felul acesta, Hansen și-ar putea băga în buzunar diferența.

Dar ca să facă așa ceva, ar însemna să falsifice o confirmare a ordinului de la oficiul de cliring. Nu e simplu, dar nici imposibil, conchise Neil.

Deci s-ar putea să fi deslușit faptele lui Hansen, își spuse el, cînd trecu în sfîrșit de placa pe care scria BUN VENIT ÎN RHODE ISLAND. Dar ce naiba îl interesa pe nemernicul ăla casa lui Maggie? Ce legătură să aibă casa cu furtul banilor de la niște bătrîne naive? Trebuie să fie și altceva la mijloc.

Să fii acasă cînd ajung eu, Maggie, o implora Neil în gînd. Te-ai frămîntat prea mult și n-o să te mai las s-o faci de una singură.

71

LA OPT și jumătate, Maggie porni spre muzeul funerar al lui Earl Bateman. Înainte de a pleca, luase clopoțelul pe care îl găsise în dulapul Nualei și îl comparase cu cel pe care îl luase

de pe mormîntul ei. Îi pusese unul lîngă altul pe masa din atelier, cu o lampa din tavan îndreptată spre ei.

Aproape în ultima clipă îi veni ideea sa scoată aparatul Polaroid pe care îl folosea cînd pregătea un cadru pentru fotografiat, şi făcu un clişeu cu cei doi clopoţei aşezaţi unul lîngă altul. Dar nu aşteptă să vada ce a ieşit, smulse clişeul din aparat şi îl puse pe masă, ca să-l studieze cînd se întoarce.

Apoi, înarmată cu geanta plină de aparatură, două aparate de fotografiat, rolele de film şi obiectivele, ieşise din casă. Nu-i făcea deloc plăcere să se întoarcă în locul acela, dar părea să nu existe nici o altă cale ca să găsească răspunsul de care avea nevoie.

Hai, fă-o şi pe asta, se încurajă ea, în timp ce încuie de două ori uşa din faţă şi urcă în maşina station.

Peste un sfert de oră, trecea pe lîngă Morga Bateman care avusese fără îndoială o dupa-amiază agitată. Un şir de maşini tocmai ieşea de pe aleea din faţă.

Alte funeralii mîine... Ei bine, cel puţin nu mai au legătură cu Conacul Latham, gîndi Maggie posomorîtă. Ieri toţi locatarii erau prezenţi.

Vira la dreapta, pe străduţa retrasă unde se afla muzeul funerar. Intră în parcare şi remarcă bucuroasă că furgonul mortuar dispăruse. Îşi aminti că Earl avea de gînd să-l bage în garaj.

În timp ce se apropia de clădirea cea veche, observă cu surpindere o lumină slabă prin perdeaua de la parter. E probabil programata şi o să se stingă mai tîrziu, gîndi ea, dar măcar o să mă ajute să mă orientez. Îşi adusese cu ea o lanterna. Chiar dacă Earl Bateman însuşi îi sugerase să se întoarcă singură aici mai tîrziu, nu voia să-şi anunţe prezenţa aprinzînd luminile.

Cheia era sub ghiveci, unde o lăsase Earl. Ca și data trecută, cînd o răsuci în broasca veche se auzi un scîrțîit și, la fel ca și atunci, primul lucru pe care îi căzură ochii fu manechinul în livrea. Dar acum privirea lui părea mai mult atentă decît ostilă.

N-aș vrea deloc să fiu aici, gîndi Maggie îndreptîndu-se spre scări și propunîndu-și să nu arunce nici măcar o privire în încăperea unde, pe canapea, era întins manechinul unei tinere fete.

Și, în timp ce aprinse lanterna în capătul scării, încercă să-și scoată din minte exponatele de la primul etaj. Continuă să urce orientînd raza de lumina în jos. Dar amintirea celor văzute aici o obseda – cele două camere mari din capăt, una reprezentînd funeraliile unui aristocrat roman, cealaltă, sala sicrielor. Erau înfiorătoare amîndouă, dar cea mai cumplită i se părea imaginea sicrielor așezate într-o singură sală.

Sperase ca etajul al doilea să fie asemenea celui din casa Nualei – un atelier cu dulapuri mari și rafturi pe pereți. Din păcate, era tot plin de încăperi. Disperată, Maggie își aminti cum Earl îi spusese că inițial casa fusese locuința stră-stră-bunicului său.

Încercînd să-și păstreze calmul, Maggie deschise prima ușă. În lumina lanternei, estompată precaut, își dădu seama că înăuntru erau pregătite niște exponate: o structură de lemn ca o colibă montată pe doi piloni. Dumnezeu știe ce-o fi reprezentînd, gîndi ea înfiorată, sau la ce folosește, dar cel puțin încăperea era suficient de goală ca să-și dea seama că nu mai avea ce să caute acolo.

Următoarele două încăperi arătau la fel; în ambele păreau a fi scene parțial terminate ale unor ritualuri mortuare.

Ultima ușă se dovedi a fi cea pe care o căuta. Dădea spre o încăpere mare folosită ca depozit, care avea pereții acoperiți de

rafturi încărcate de cutii. Două etajere cu rochii înzorzonate și tot felul de alte cîrpe blocau ferestrele. Lăzi grele de lemn care păreau sigilate zăceau aruncate unele peste altele.

De unde să încep? se întrebă Maggie, copleșită de neputință. I-ar lua *ore* întregi să le verifice pe toate și, deși se afla acolo doar de cîteva minute, abia aștepta să plece.

Trăgînd adînc aer în piept, își înfrînse dorința de a o lua la fugă, își dadu jos de pe umăr geanta cu aparatura și o puse pe podea. Deși nu-i surîdea ideea, închise ușa de la depozit, sperînd sa împiedice orice rază de lumină să pătrundă pe hol și pe fereastra fără perdea din capătul coridorului.

Cu toate hainele alea, probabil că prin ferestrele camerei nu răzbate nimic, își spuse ea. Și totuși simți că tremură în timp ce se plimba precaută prin încaperea cea mare. I se uscase gura. I se părea că i se contractă fiecare fibră, îndemnînd-o să iasă din locul acela.

În stînga zări o scară de lemn. Cu siguranță pentru a ajunge la rafturile de sus, gîndi ea. Părea cam șubredă și i-ar fi luat mult timp s-o tot mute din loc în loc. Se hotărî sa-și înceapă căutarea pe rafturile aflate chiar în spatele scarii și apoi să facă înconjurul camerei din acel punct. Cînd se urca și privi spre raft, observă că pe toate cutiile erau lipite etichete. Cel puțin Earl le-a marcat pe toate, se încurajă ea, și, pentru prima oară, simți o rază de speranța că nu îi va fi așa de greu cum crezuse.

Dar cutiile păreau a nu fi aranjate într-o ordine anume. Parcurse etichetele: ACCESORII DE DOLIU, LIVRELE DE VALEȚI, IMITAȚII DE TORȚE, TOBE, PICTURI RITUALE, și așa mai departe – dar nici un clopoțel.

N-am nici o șansă, își spuse Maggie. N-o să-i găsesc niciodată. Mutase scara doar de două ori, iar ceasul îi spunea că se afla aici de peste o jumătate de ora.

Schimbă din nou locul scării, înfiorată de scîrţîitul ei pe podea. Începu să urce iar pe trepte, dar cînd îşi puse piciorul pe cea de a treia, privirea îi căzu pe o cutie înaltă de carton, înghesuită între altele două care aproape că o acopereau.

Pe etichetă era notat:CLOPOŢEI/ÎNMORMÎNTAŢI DE VII!

Înhăţă cutia şi trase de ea, reuşind în cele din urma, dar aproape dezechilibrîndu-se, să o scoată de la locul ei. Coborî de pe scară şi o puse pe podea. Înfrigurată, se aşeză pe jos şi-i smulse capacul.

Măturînd la o parte rumeguşul artificial, dădu la iveală primul dintre clopoţeii de metal împachetat într-o pungă de plastic, care îl făcea să strălucească şi mai mult. Scormoni înfrigurată prin rumeguşul artificial, pînă cînd află tot ce se găsea în acea cutie.

Totul însemna şase clopoţei, identici cu cei găsiţi de ea.

Bonul se afla încă în cutie: „12 clopoţei victorieni, turnaţi la comanda domnului Earl Bateman".

Doisprezece – şi nu doar şase.

O să fotografiez şi clopoţeii, şi bonul de comandă, după care o să pot pleca de aici, gîndi Maggie. Deodată se gîndi cu disperare că trebuie să părăsească teafără locul acesta, să plece cît mai departe cu dovada că Earl Bateman e fără îndoială un mincinos, poate chiar un criminal.

Nici ea nu ştia cum începuse să simtă că nu mai e singură.

Să fi auzit sunetul estompat al uşii deschise, sau să fi sesizat raza subţire de lumină venită de la o altă lanternă decît a ei?

Se răsuci pe loc cînd ridică lanterna şi îi auzi glasul cînd o lovi în moalele capului.

După aceea nu mai auzi decît voci îndepărtate, simţi mişcare în jur şi, în cele din urmă, căzu într-o negură adîncă, pînă cînd se trezi în cumplitul întuneric tăcut din mormînt.

72

NEIL AJUNSE acasă la Maggie cu mult după ora nouă, mult mai tîrziu decît își dorise. Foarte dezamăgit că mașina station a ei nu era în fața casei, simți o rază de speranță cînd observă că în atelier era aprinsă lumina.

Poate ca și-a dus mașina la service, își spuse el. Dar cum după un țîrîit insistent la sonerie nu primi nici un răspuns, se întoarse să aștepte în mașină. În cele din urmă, la miezul nopții, renunță și se duse la părinții lui, în Portsmouth.

Neil își găsi mama în bucătărie, pregătindu-și o cană de cacao fierbinte.

– Nu știu de ce nu pot să dorm, îi explica ea.

Neil înțelese că se aștepta să sosească mult mai devreme și se simți vinovat că își făcuse griji din pricina lui.

– Ar fi trebuit să te sun, spuse el. Dar de ce nu m-ai sunat tu pe telefonul din mașină?

Dolores Stephens zîmbi:

– Pentru că nici un barbat de treizeci și șapte de ani nu vrea ca mama lui să-l controleze numai pentru că a întîrziat. M-am gîndit că poate te-ai oprit la Maggie, așa că nu eram chiar atît de îngrijorată.

Neil dădu din cap mohorît:

– Chiar așa e, am trecut pe la Maggie. Dar nu era acasă. Am așteptat-o pînă acum.

Dolores Stephens se uită atentă la fiul ei:

– Ai mîncat ceva la prînz? îl întrebă ea cu blîndețe.

– Nu, dar nu-ți face probleme.

Neluîndu-l în seamă, se ridica și se duse la frigider.

– Poate ca a avut o întîlnire, spuse ea gînditoare.

– A plecat cu mașina ei. E *luni* noaptea, îi explică Neil, apoi făcu o pauză. Mamă, sînt îngijorat. O să sun din jumătate în jumătate de oră pînă o să aflu că a ajuns acasă.

Deși protesta că nu-i era deloc foame, mîncă tot sandvișul consistent pe care i-l pregăti mama. La ora unu formă numărul lui Maggie.

Mama rămase alături de el. La unu și jumătate încercă din nou, apoi la două, la două și jumătate și din nou la ora trei.

La trei și jumătate apăru și tatăl lui.

– Ce se-ntîmplă aici? întrebă el cu un aer somnoros. Cînd îi explicară despre ce-i vorba, izbucni: Pentru numele lui Dumnezeu, dă telefon la poliție și întreabă dacă a fost anunțat vreun accident.

Ofițerul care răspunse la telefon îl asigură pe Neil că fusese o noapte liniștită.

– Nici un accident, domnule.

– Dă-i semnalmentele lui Maggie. Spune-i ce mașină are. Lasă-i numele tău și numărul de telefon, insistă Robert Stephens. Dolores, nu te-ai culcat pînă la ora asta. Du-te și dormi puțin, o să stau eu cu Neil.

– Păi..., începu ea.

– Ar putea exista o explicație foarte simplă, spuse soțul ei pe un ton blînd. Dar cînd soția lui nu-l mai putea auzi, adăugă: Mamei tale îi place tare mult de Maggie. Apoi se uită la fiul lui. Știu că n-ai mai văzut-o pe Maggie de atîta vreme, dar de ce pare atît de indiferentă față de tine, cîteodată de-a dreptul rece? De ce?

– Nu știu, îi destăinui Neil. A fost întotdeauna reținută și cred că și eu am fost la fel, dar sînt convins că între noi e o relație mai deosebita, spuse el și continua dînd din cap: M-am tot gîndit. Nu e numai faptul că n-am sunat-o la timp ca să-i aflu numărul de telefon înainte de a veni aici. Maggie nu e chiar așa

de *trivială*. Dar m-am tot gîndit pe drum venind încoace și mi-a venit o idee care ar putea explica lucrurile.

Îi povesti tatălui de ziua cînd o văzuse pe Maggie plîngînd în timpul unui film la cinematograf.

– M-am gîndit că n-ar trebui să mă bag, îi explică el. La vremea respectivă credeam că trebuie s-o las să se descarce. Dar acum mă întreb dacă nu cumva ea știa că mă aflam acolo și a rănit-o faptul că nu i-am spus măcar o vorba. Tu ce-ai fi făcut?

– Stai să vezi ce-aș fi făcut, se grăbi să-i raspunda tatal. Daca aș fi văzut-o pe mama ta într-o asemenea situație, aș fi fost imediat lîngă ea și aș fi cuprins-o cu brațul pe după umeri. Poate că n-aș fi *spus* nimic, dar i-aș fi arătat că mă aflu acolo.

Apoi continuă privindu-l sever pe Neil:

– Aș fi făcut asta chiar dacă aș fi fost sau nu îndrăgostit de ea. Pe de altă parte, dacă aș fi încercat să nu recunosc în sinea mea că sînt îndrăgostit de ea, sau dacă mi-ar fi fost teamă să nu mă ambalez prea tare, atunci poate că aș fi fugit. Există și în Biblie un pasaj celebru cu spălarea pe mîini.

– Haide, tată, murmură Neil.

– Și dacă aș fi fost în locul lui Maggie, și aș fi simțit că ești acolo, și mi-aș fi dorit să mă pot întoarce spre tine, te-aș fi alungat definitiv din inima mea dacă ai fi plecat, încheie Robert Stephens.

Sună telefonul. Neil reuși să înhațe receptorul înaintea tatălui lui.

Era un ofițer de poliție:

– Domnule, am găsit pe Calea Marley mașina pe care mi-ați descris-o. E o zonă izolată și nu există case în jur, așa că nu avem martori care să ne spună cînd a fost lăsată acolo și de cine, dacă a fost domnișoara Holloway sau o altă persoană.

Marți, 8 octombrie

73

LA ORA OPT, marți dimineața, Malcolm Norton coborî din dormitor și își aruncă o privire în bucătărie. Janice era acolo, la masă, citind ziarul și bîndu-și cafeaua.

Îi făcu neobișnuita propunere să-i toarne și lui o ceșcuță, apoi îl întrebă:

– Vrei pîine prăjită?

El ezită o clipă, după care răspunse:

– De ce nu?

Și se așeză în fața ei.

– Pleci destul de devreme astăzi, nu? îl întrebă ea.

Simți că era cam nervoasă. Fără îndoială ca pregătea ceva.

– Înțeleg că ai luat cina tîrziu aseara, continua ea și îi puse ceșcuța aburindă în față.

– Îhîm, îi raspunse el, continuînd s-o urmărească încîntat că e atît de agitată.

Cînd se întorsese, își dăduse seama că era încă trează. Luă cîteva înghițituri de cafea, apoi își împinse scaunul înapoi.

– Daca mă gîndesc mai bine, renunț la pîinea prăjita. La revedere, Janice.

*

Ajuns la birou, Malcolm Norton se așeză preț de cîteva minute la biroul Barbarei. Ar fi vrut să-i poată scrie două-trei

rînduri, ceva care să-i aducă aminte cît de mult însemnase pentru el, dar n-ar fi fost bine. Nu voia să-i implice numele în toată povestea asta.

Se duse în biroul lui și privi din nou la copiile pe care le făcuse după documentele găsite în geanta Janicei și după extrasul ei de cont.

Era așa de simplu să-și dea seama ce are de gînd. Ghicise încă din seara cînd, în restaurantul pînă unde o urmărise, îl văzuse pe ticălosul ei de nepot cum îi dă un plic. Și bănuielile îi fuseseră confirmate după ce-și aruncase ochii pe însemnările ei financiare.

Îi oferea lui Doug Hansen informații confidențiale despre cei care depuneau cereri la Conacul Latham, astfel încît el să poată încerca să păcălească femei bogate și bătrîne. Poate că acuzația de „tentativă de escrocherie" nu era cea mai nimerită, dar cu siguranță că așa ceva nu va fi văzut cu ochi buni în orașul ăsta. Și, firește, își va pierde serviciul.

Foarte bine, își spuse el.

Hansen era cel care îi făcuse o ofertă mai mare lui Maggie Holloway. Era *sigur* de asta. Iar Janice îi vînduse pontul despre modificarea legii. Probabil aveau de gînd să supraliciteze pînă cînd Maggie ar fi fost de acord să vîndă.

Dacă n-ar fi apărut Maggie să strice totul! își spuse el cu amărăciune. Știind că putea da lovitura cu casa, ar fi găsit o cale s-o păstreze pe Barbara.

Să dea lovitura. Zîmbi strîmb. Ce grozav ar fi fost!

Dar, firește, nimic nu mai conta acum. N-o să mai cumpere niciodată casa. N-o s-o mai aibă niciodată pe Barbara. De fapt, și propria lui viață se spulberase. Totul se sfîrșise. Dar cel puțin, erau chit. Or să afle cu toții că nu e titirezul de rufe al Janicei, așa cum dăduse ea de înțeles ani de zile.

Împinse plicul adresat şefului de poliţie Brower spre colţul mesei. Nu voia să se pateze.

Luă pistolul din sertarul de jos. Rămase cu el în mînă pentru o clipă, studiindu-l gînditor. Apoi formă numărul secţiei de poliţie şi îl ceru pe Brower.

– Malcolm Norton la telefon, spuse el pe un ton amabil, în timp ce ridică arma cu mîna dreaptă şi şi-o îndreptă spre tîmpla. Cred că ar fi bine să veniţi aici. Mă pregătesc să mă sinucid.

Cînd apasă pe trăgaci, mai auzi un singur cuvînt:

– *Nu!*

74

MAGGIE SIMŢEA cum sîngele îi zvîcneşte în tîmpla care încă o mai durea. Fii calmă, îşi şoptea ea întruna. Trebuie sa fiu calmă.

Unde sînt oare îngropată? se întreba ea. Poate în vreun loc izolat în pădure, unde nimeni nu m-ar putea găsi. Trase de cordonul prins de inelar şi simţi o rezistenţă puternică la celălalt capăt.

Probabil că acolo e legat un clopoţel victorian, gîndi ea. Îşi bagă degetul arătător în tubul prin care trecea cordonul. Părea a fi din metal solid, cu un diametru de vreo trei centimetri. Prin el trece destul aer ca să respire, se gîndi ea, dacă nu se înfundă.

Dar de ce sa se fi obosit el cu toate astea? se întreba. Era convinsă că clopoţelul nu avea limbă, pentru că şi un sunet, oricît de slab, tot ar fi ajuns pînă la ea. Asta însemna că n-o putea auzi nimeni.

Se afla oare chiar într-un cimitir? Dacă da, avea vreo șansă ca oamenii să vină în vizită sau la vreo înmormîntare? Ar putea auzi, chiar și estompat, sunetul mașinilor?

Plănuiește ceva! își spuse Maggie. O să tot tragă de cordon pînă o să-i amorțească degetul, pînă o să-și piardă puterile. Dacă era înmormîntată într-un loc pe unde ar putea trece cineva, atunci rămînea speranța să fie observat clopoțelul care se mișca. O să mai încerce și să strige după ajutor la intervale pe care le aprecia a fi de zece minute. Firește, nu avea cum să știe dacă vocea ei ajungea pîna sus prin tub, dar trebuia să încerce. Dar nu-și putea totuși permite să răgușească prea repede și să nu mai fie în stare să scoată un sunet dacă ar fi auzit glasuri prin preajmă.

Dar el o să se mai întoarcă? se întreba ea. Era nebun, știa asta sigur. Dacă ar auzi-o strigînd, ar putea astupa gaura de aerisire, lăsînd-o să se sufoce. Trebuia să fie atentă.

Sigur, totul ar putea fi în zadar, recunoscu ea. Se putea foarte bine să fi fost îngropată într-un loc îndepărtat, iar el să-și închipuie cum zgîrie cu unghiile capacul sicriului și trage de cordon, așa cum se spune că făceau victorienii cînd își dădeau seama că au fost îngropați de vii. Numai că oamenii aceia știau că semnalul lor de alarmă e așteptat de cineva. Oriunde s-ar fi aflat, ea știa că e singură.

75

LA ORA ZECE, Neil și tatăl lui stăteau încordați în biroul șefului de poliție Brower și ascultau cum acesta le prezenta pe

un ton sec conținutul scrisorii lui Malcolm Norton dinainte de a se sinucide.

– Norton era un om amărît și dezamăgit, spuse el. Potrivit celor scrise de el, datorită unei modificări a legii mediului, proprietatea domnișoarei Holloway o să valoreze o groază de bani. Cînd i-a făcut Nualei propunerea să-i cumpere casa, era în mod clar pregătit s-o înșele, nespunîndu-i adevărata valoare, așa că e foarte posibil să fi adulmecat că ea se răzgîndise să i-o vîndă și a omorît-o. La fel de bine se poate să fi scotocit prin casă, încercînd să dea de testamentul pe care și-l refăcuse.

Se opri să recitească un paragraf din scrisoarea cea lungă:

– E foarte clar că o considera pe Maggie Holloway vinovată de toate eșecurile și, deși nu spune asta, s-ar putea să se fi razbunat pe ea. Și a reușit cu siguranța să-și bage soția într-o mare încurcătură.

Nu se poate, gîndi Neil. Simți că tatăl lui îi puse mîna pe umăr și vru să i-o dea la o parte. Îi era teamă că, prin compatimirea lui, l-ar putea liniști și nu voia să se întîmple asta. Nu avea de gînd să cedeze. *Maggie nu murise.* Era convins. Nu *putea* fi moartă.

– Am vorbit cu doamna Norton, continuă Brower. Soțul ei a venit ieri acasă la ora obișnuită, apoi a plecat și nu s-a mai întors pînă la miezul nopții. În dimineața asta, cînd a încercat să afle unde a fost, el nu i-a răspuns.

– Cît de bine îl cunoștea Maggie pe acest Norton? întrebă Robert Stephens. Ce ar fi făcut-o să accepte să se întîlnească cu el? Credeți ca a urcat-o cu forța în mașina ei și a condus vehiculul pînă acolo unde l-ați găsit? Dar atunci, ce a făcut cu Maggie, iar dacă a lăsat mașina acolo, cu ce s-a întors el acasă?

Brower dădea din cap în timp ce Stephens vorbea:

– E un scenariu puțin probabil, sînt de acord, dar trebuie să avem în vedere toate pistele. O să aducem cîini care să încerce să adulmece mirosul domnișoarei Holloway. Daca e prin zona, o s-o găsim. Dar e o cale lungă de acolo pînă la casa lui Norton.

Trebuie să fi lucrat mînă în mînă cu altcineva, sau să-l fi dus acasă cu maşina cineva care a trecut pe acolo şi, sincer să fiu, nici una dintre aceste două ipoteze nu pare prea plauzibilă. Femeia aia după care era înnebunit, Barbara Hoffman, e în Colorado, în vizită la fata ei. Am verificat-o. Era acolo încă de la sfîrşitul săptămînii.

Sună interfonul şi Brower ridică telefonul.

– Fă-mi legătura, spuse el după o clipă.

Neil îşi cufundă faţa în palme. Să nu fi găsit trupul lui Maggie, se ruga el în tăcere.

Conversaţia lui Brower dură doar un minut. După ce închise, le explică:

– Într-un fel, cred că avem veşti bune. Malcolm Norton a luat cina aseară la Log Cabin, un mic restaurant lîngă casa în care a locuit Barbara Hoffman. Se pare că ea şi Norton mîncau deseori acolo. Proprietarul spune că Norton a rămas mult după ora unsprezece, aşa că trebuie să se fi dus direct acasă.

Ceea ce înseamnă că, mai mult ca sigur, gîndi Neil, nu are nici o legătură cu dispariţia lui Maggie.

– Şi ce faceţi în continuare? întrebă Robert Stephens.

– Îi interogăm pe cei pe care ni i-a indicat domnişoara Holloway, spuse Brower. Earl Bateman şi sora Zelda Markey.

Interfonul sună din nou. După ce ascultă fără nici un comentariu, Brower puse receptorul în furcă şi se ridică.

– Nu ştiu ce joc face Bateman, dar tocmai a sunat să anunţe că i s-a furat un sicriu din muzeu.

76

DOCTORUL WILLIAM Lane îşi dădu seama că nu prea avea ce să-i spună soţiei sale în această dimineaţă de marţi.

Tacerea ei mormîntală îi lăsa de înțeles ca pînă și *ea* își putea ieși din fire.

Dacă aseară, cînd a venit acasă, nu l-ar fi găsit în halul în care era, își spuse el. Nu mai băuse de atîta timp, de la incidentul acela petrecut în ultimul loc unde lucrase. Lane știa că Odilei îi datora slujba actuală. Îi cunoscuse pe patronii Corporației Prestige Residence la un coctail și îi făcuse reclama ca să fie numit director la Latham, care tocmai era în renovare în acea perioadă.

Conacul Latham urma să fie unul dintre căminele administrate în mod indirect de propietar, prin Corporația Prestige. După ce stabiliseră o întîlnire cu el, își prezentase *curriculum vitae.* Spre marea lui mirare, primise slujba.

Și asta mulțumită Odilei, după cum îi amintea ea tot timpul, își spuse el cu amărăciune.

Știa că aseara o dăduse în bară din cauza presiunilor pe care le suporta în ultima vreme. Instrucțiunile de a avea apartamentele totdeauna ocupate; de a le vinde în mai puțin de o lună. Veșnic sub amenințarea implicită de a fi dat afară dacă nu face ceea ce trebuie. *Dat afara sa plece în altă parte*, gîndi el. Dar unde?

Dupa ultimul incident, Odile îi spusese ca, dacă îl mai vede beat o singură dată, îl lasă.

Oricît de atrăgătoare ar fi fost această perspectivă, nu putea accepta sa se întîmple așa ceva. Adevărul era că avea nevoie de ea.

Dar ea de ce nu rămăsese la Boston aseară? se întrebă el.

Pentru că bănuia că era panicat, își spuse.

Firește, avea dreptate. Se simțea terorizat de cînd aflase că Maggie Holloway căuta o schiță de-a Nualei Moore care o înfățișa pe sora Markey trăgînd cu urechea.

Ar fi trebuit de mult să scape cumva de femeia aia, dar fusese trimisă de cei de la Prestige și, în multe privințe, era o asis-

tentă bună. Fără îndoială, mulţi dintre locatarii căminului o apreciau. De fapt, se întreba uneori dacă nu era o asistentă chiar *prea* bună. Părea că ştie mai mult decît el despre unele lucruri.

Dar oricum, doctorul Lane se gîndi că, indiferent de ce se petrecea între el şi Odile, trebuia să se ducă la cămin pentru vizita de dimineaţă.

Îşi găsi soţia bînd cafea în bucătărie. Contrar obiceiului, nu se obosise să se fardeze nici un pic în dimineaţa asta. Părea tare istovită.

– Tocmai a telefonat Zelda Markey, îi spuse ea cu o sclipire de mînie în ochi. Poliţia a rugat-o să le stea la dispoziţie ca să-i pună nişte întrebări. Nu ştie despre ce e vorba.

– *Nişte întrebări?*

Lane simţi că fiecare fibră i se încordează. Totul s-a sfîrşit, gîndi el.

– Mi-a mai zis că Sarah Cushing a dat instrucţiuni stricte să nu intraţi în camera mamei ei nici Zelda, nici tu. Se pare că doamna Bainbridge nu se simte bine, iar doamna Cushing a început formalităţile să o transfere imediat la spital, îi explică Odile, apoi continuă, privindu-l acuzator:

Aseară trebuia să vii fuguţa acasă s-o vezi pe doamna Bainbridge. Nu numai că n-ai fost lîngă ea, dar aud că n-ai apărut la cămin pînă aproape de ora unsprezece. Ce-ai făcut pînă atunci?

77

NEIL ŞI ROBERT Stephens merseră pînă în zona mărginaşă unde se afla încă parcată maşina station a lui Maggie. Era deja împrejmuită cu benzi de avertizare şi, după ce-şi opriră

mașina și coborîră, auziră lătratul cîinilor polițiști în pădurea din apropiere.

Nici unul dintre cei doi bărbați nu scosese o vorbă de cînd părăsiseră secția de poliție. Pe drum, Neil se gîndise tot timpul la cele aflate pînă acum. Își dădu seama că știa foarte puțin și, pe măsură ce înțelegea că îi lipsesc atîtea amănunte, se simțea tot mai neliniștit. Se gîndi că era atît de bine, chiar important, să aibă alături un om atît de înțelegător ca tatăl său. Exact ce nu i-am oferit eu lui Maggie, își spuse el cu amărăciune.

Prin frunzișul des al pădurii distingea siluetele a cel puțin doisprezece oameni. Polițiști sau voluntari? se întrebă el. Știa că, negăsind încă nimic, extinseseră zona în care o căutau. Disperat, își dădu seama că se așteptau să dea peste cadavrul lui Maggie.

Își îndesă mîinile în buzunare și își lăsă capul în jos.

– Nu poate fi moartă, spuse el. Aș ști dacă ar fi moartă.

– Neil, să mergem, îl îndemnă tatăl lui. Nici nu știu de ce am venit. N-o ajutăm pe Maggie cu nimic dacă stăm aici.

– Și ce zici să fac? îl întrebă Neil pe un ton care trăda enervarea și neputința.

– Din cîte spunea Brower, polițiștii încă n-au vorbit cu acest Hansen, dar au aflat că trebuie sa sosească la biroul lui din Providence pe la prînz. În acest moment, toată povestea cu el e considerată o bagatelă. O să i se ofere procurorului districtual informația privind frauda comisă de el, așa cum reiese din scrisoarea lăsată de Norton. Dar n-ar strica să fim la biroul lui Hansen cînd apare.

– Tată, doar nu crezi că-mi pasă mie acum de tranzacții la bursă, comentă Neil supărat.

– Nu. Și în momentul ăsta nici mie nu-mi pasă de ele. Dar tu ai autorizat vînzarea celor cincizeci de mii de acțiuni pe care Cora Gebhart nu le deținea. Ai tot dreptul să te duci la biroul lui Hansen să-i pui cîteva întrebări, îl îndemnă Robert Stephens.

Apoi continuă privindu-și fiul direct în ochi:

– Nu înțelegi unde bat? Ceva a neliniștit-o pe Maggie în privința lui Hansen. Nu cred că doar dintr-o simplă coincidență tocmai el e cel care i-a găsit o ofertă pentru casă. Îl poți face să bată în retragere în privința acțiunilor. Dar adevăratul motiv pentru care vreau să-l văd imediat este să aflu dacă știe ceva despre dispariția lui Maggie.

Cum Neil continua să clatine neîncrezător din cap, Robert Stephens făcu un semn cu mîna spre pădure:

– Dacă crezi că trupul lui Maggie zace pe undeva pe-acolo, du-te și ajută-i și tu să caute. Întîmplător, eu sper – adică chiar cred – că e încă în viață și dacă e așa, fac pariu că individul care a răpit-o nu a abandonat-o așa de aproape de mașină, adăuga el și se întoarse să plece. Roagă pe altcineva să te ia cu mașina. Eu mă duc la Providence să stau de vorbă cu Hansen.

Urcă la volan și trînti portiera. Cînd răsucea cheia în contact, Neil sări în mașină pe scaunul de lîngă el.

– Ai dreptate, recunoscu Neil. Nu știu unde o s-o găsim, dar în orice caz nu aici.

78

LA 11.30 Earl Bateman îi aștepta pe șeful de poliție Brower și pe inspectorul Haggerty pe veranda muzeului său funerar.

– Sicriul era aici ieri după-amiază, le explică Bateman înflăcărat. Știu foarte bine pentru că am făcut cu cineva turul muzeului și-mi amintesc că i l-am arătat și pe ăsta. Nu cred că ar putea avea careva tupeul să desacralizeze o colecție importantă ca asta doar ca să facă o farsa. Am achiziționat fiecare obiect din

muzeu după un studiu meticulos, le explică el, apoi își trînti nervos brațul drept peste palma stîngă și continuă: Se apropie seara de Halloween. Sînt sigur că e mîna unei găști de puștani. Și pot să vă spun de pe acum: dacă așa s-a-ntîmplat, am de gînd să-i dau în judecată. Să n-aud c-a fost doar o copilărie, pricepeți?

– Domnule profesor, hai să mergem înăuntru, să vorbim pe îndelete, îl îndemnă Brower.

– Sigur că da. De fapt, cred că în birou am o fotografie cu sicriul. E un obiect deosebit de interesant și chiar mă gîndeam să-l pun în valoare într-o prezentare cînd voi extinde muzeul. Pe aici, vă rog.

Cei doi polițiști îl urmară pe coridor, pe lîngă manechinul în mărime naturală, îmbrăcat în negru, spre încăperea ce se vedea că fusese cîndva bucătăria. Lîngă perete erau încă aliniate o chiuvetă, un frigider și o mașină de gătit. Sub ferestrele din capăt se aflau cîteva bibliorafturi. În mijlocul camerei, un birou imens, vechi, plin de planșe și schițe.

– Plănuiesc o expoziție în aer liber, le explică Bateman. Am alături un teren care ar fi ideal pentru așa ceva. Poftiți, luați loc. O să încerc să găsesc fotografia aia.

E tare surescitat, gîndi Jim Haggerty. Mă întreb dacă tot așa de agitat era și atunci cînd l-au dat afară de la Conacul Latham. Poate că *nu e* zăpăcitul nevinovat drept care îl luasem eu.

– Ce-ar fi să vă punem cîteva întrebări înainte să căutați fotografia? propuse Brower.

– A, cum să nu, răspunse Bateman, trase scaunul de sub birou și se așeză.

Haggerty își scoase carnețelul.

– V-au mai luat și altceva, domnule profesor? îl întrebă Brower.

– Nu. Se pare ca nu s-au atins de nimic altceva. Slava Domnului că n-au vandalizat muzeul. Sper că vă dați seama că treaba

putea să fie făcută și de o singură persoană, pentru că lipsește și catafalcul cu roți, așa că n-ar fi fost nici o problemă să împingă sicriul pînă afară.

– Unde se afla sicriul?

– La etajul întîi, dar am un lift pentru urcatul și coborîtul obiectelor grele.

Sună telefonul.

– Ah, scuzați-mă. Trebuie să fie vărul meu, Liam. Era într-o ședință cînd l-am sunat să-i spun ce s-a întîmplat. Mă gîndeam ca-l interesează.

Bateman ridică receptorul.

– Alo, rosti el, apoi ascultă, dînd din cap ca să-i facă să înțeleagă că într-adevăr era telefonul pe care îl așteptase.

Brower și Haggerty ascultară cum Bateman își informează vărul despre furt.

– O piesă veche foarte valoroasă, explică el surescitat. Un sicriu din perioada victoriană. Am dat pe el zece mii de dolari, și încă a fost un chilipir. Are tubul original pentru respirație și era...

Se opri brusc, ca și cum ar fi fost întrerupt. Apoi, pe un ton șocat, strigă:

– Cum adică a disparut Maggie Holloway? Nu se poate!

Cînd închise telefonul, părea uluit.

– E îngrozitor! Cum să i se întîmple ceva lui Maggie? Vai de mine, *știam, știam* că o pîndește o primejdie. Am avut o presimțire. Liam e *foarte supărat*. Liam și Maggie sînt prieteni buni, știți? M-a sunat de la telefonul din mașină. Mi-a zis că tocmai a auzit știrile și a aflat de Maggie. A pornit imediat de la Boston încoace. Apoi Bateman se încruntă. Știați că Maggie a dispărut? îl întrebă pe Brower acuzator.

– Da, îi răspunse Brower scurt. Și mai știm și faptul că ieri după-amiaza a fost aici cu dumneavoastră.

– Păi da. I-am dus o fotografie cu Nuala Moore făcută la o reuniune recentă de familie și era foarte încîntată. Pentru că e atît de apreciată ca fotograf, am rugat-o să mă ajute sugerîndu-mi cîteva ilustrații pentru seria de emisiuni televizate pe care urmează să le fac despre obiceiurile funerare. De aia a venit să vadă exponatele, le explică el binevoitor.

Apoi continuă:

– S-a uitat aproape la tot ce e pe-aici. Mi-a părut rău că nu-și adusese și aparatul de fotografiat cu ea, așa că la plecare i-am zis să se întoarcă singură oricînd. I-am arătat unde ascund cheia.

– Asta se întîmpla ieri după-amiază, interveni Brower. S-a întors aici aseară?

– Nu cred. De ce să vină noaptea? Majoritatea femeilor n-ar face așa ceva, spuse el cu un aer supărat. Sper că Maggie n-a pățit ceva rău. E o femeie tare drăguță. De fapt, m-am simțit foarte atras de ea.

Își scutură capul și continuă:

– Nu, fac pariu că nu *ea* a furat sicriul. De ce? Pentru că ieri, cînd i-am prezentat muzeul, n-a vrut nici măcar să pună piciorul în sala sicrielor.

Asta vrea să fie o glumă? se întrebă Haggerty. Individul ăsta avea explicația gata pregătită, observă el. Fac pariu că auzise deja de dispariția lui Maggie Holloway.

Bateman se ridică.

– Mă duc să caut fotografia.

– Nu încă, îl opri Brower. Mai întîi aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră despre o mică problema pe care ați avut-o cînd ați ținut o prelegere la Conacul Latham. Am auzit ceva despre clopoțeii victorieni din cimitire și despre faptul că vi s-a cerut să plecați.

Enervat, Bateman bătu cu pumnul în birou.

– *Nu vreau să vorbeasc despre asta!* Ce se-ntîmplă aici? Chiar ieri a trebuit să-i spun şi lui Maggie acelaşi lucru. Clopoţeii ăia sînt încuiaţi în depozit şi acolo or să şi rămînă. *Despre asta n-o să vorbesc!* Aţi priceput? întrebă el palid de supărare.

79

VREMEA ÎNCEPUSE să se schimbe, devenind tăios de rece. Soarele dimineţii se ascunsese printre nori, iar pînă la unsprezece, cerul devenise negru şi cenuşiu.

Neil şi tatal lui stăteau pe scaunele din lemn cu spătar, care, alături de biroul şi scaunul unei secretare, reprezentau unica mobilă din anticamera de la biroul lui Douglas Hansen.

Singura angajată era o tînără laconică de aproximativ douăzeci de ani care îi informă sec că domnul Hansen nu mai daduse pe la birou de joi după-amiază şi că nu ştia decît ceea ce îi spusese el, şi anume că o să vină astăzi pe la zece.

Uşa care dădea spre birou era deschisă şi putura vedea că şi camera aceea părea la fel de puţin mobilată ca şi anticamera. Nu se zăreau decît o masă, un dulap cu sertare şi un calculator mic.

– Nu prea arată ca o firma înfloritoare a unui agent de bursă, spuse Robert Stephens. Aş zice că arată mai degrabă ca un tripou mobil, aranjat în aşa fel încît să poţi părăsi oraşul repejor, dacă cineva dă de şase.

Lui Neil i se părea un chin să stea pur şi simplu acolo, fără să facă nimic. *Unde e Maggie?* se tot întreba.

E în viaţă, e în viaţă, îşi repeta el cu hotărîre. Şi o s-o găsesc. Încercă să se concentreze la ce-i spunea tatal lui, apoi răspunse:

– Mă îndoiesc că le arată biroul ăsta posibililor lui clienți.

– Nu-l arată, îi răspunse Robert Stephens. Îi invită să ia masa la restaurante elegante. Din cîte mi-au spus Cora Gebhart și Laura Arlington, știe să fie șarmant și să lase impresia că e foarte priceput în probleme de investiții.

– Tot a zbîrcit-o el pe undeva. Detectivul de la noi care l-a verificat mi-a spus că Hansen a fost dat afară de la două case de brokeraj pur și simplu pentru incompetență.

Cei doi întoarseră brusc capul îndată ce ușa de la intrare se deschise. Reușiră să surpindă expresia uimită de pe chipul lui Doug Hansen cînd îi zări.

Crede că sîntem polițiști, înțelese Neil. Trebuie să fi aflat de sinuciderea unchiului său.

Se ridicară și Robert Stephens vorbi primul:

– Le reprezint pe doamnele Cora Gebhart și Laura Arlington, spuse el pe un ton oficial. Mă aflu aici în calitate de contabil al lor, să discutăm investițiile pe care *susțineți* că le-ați făcut pentru ele.

– Iar eu o reprezint pe Maggie Holloway, interveni Neil furios. Unde ați fost aseară și ce știți despre dispariția ei?

80

MAGGIE NU SE mai putu stăpîni să nu tremure. De cît timp se afla aici? se întreba. Adormise, sau își pierduse cunoștința? O durea capul atît de tare. I se uscase gura de sete.

De cîtă vreme nu mai strigase după ajutor? O căuta oare cineva? *Știa* cineva că *dispăruse?*

Neil. Spusese că o s-o sune în seara asta. Nu, *aseară*, gîndi ea, încercînd să recapete noțiunea timpului. Eram în muzeu la ora nouă, își aminti ea. Știu că mă aflu aici de mai multe ore. Acum să fie dimineață, sau chiar mai tîrziu?

Neil o s-o sune.

Oare chiar o s-o sune?

Nu-l lăsase să-și arate grija față de ea. Poate că renunțase.

Nu, nu, se ruga ea. Neil n-ar face așa ceva. Neil o s-o caute. „*Găsește-mă*, Neil, *te rog*, găsește-mă", murmură ea, apoi clipi mărunt ca să nu izbucnească în lacrimi.

În minte îi apăru chipul lui. Preocupat. Frămîntat. Îngrijorat din cauza ei. Dacă i-ar fi spus de clopoțeii de pe morminte! Dacă l-ar fi rugat să meargă cu ea la muzeu!

Muzeul, se gîndi ea deodată. Glasul venit din spatele ei.

Derulă în minte cele petrecute cînd fusese atacată. Se întorsese și-i văzuse ochii înainte ca el să-i dea cu lanterna în cap. Sălbatici. Ucigași.

Probabil la fel ca atunci cînd o omorîse pe Nuala.

Roți. Nu fusese pe deplin inconștientă cînd se simțise purtată pe niște roți.

Un glas de femeie. Auzise glasul cunoscut al unei femei stînd de vorbă cu el. Maggie gemu cînd își aminti a cui era vocea.

Trebuie să ies de aici, gîndi ea. Nu pot să mor în felul ăsta; iar pentru că știu ceea ce știu, nu *trebuie* sa mor. O să acționeze din nou pentru el. Știu bine că ea o s-o facă.

– Ajutor, urlă. Ajutor.

Strigă iar și iar pînă reuși într-un tîrziu să se oprească. Nu intra în panică, se avertiză ea. Mai presus de orice, nu intra în panică.

O să număr pînă la cinci sute foarte încet, după care o sa strig de trei ori, hotărî ea. Și tot așa.

Auzi de sus un sunet sacadat, înfundat, apoi simţi o picătură rece pe braţ. Plouă, înţelese ea, iar picaturile se preling prin gaura de aerisire.

81

LA UNSPREZECE şi jumătate, şeful de poliţie Brower şi inspectorul Haggerty intrară la Conacul Latham. Era clar că rezidenţii ştiau ceva. Stateau în grupuri mici în holul de la intrare şi în bibliotecă.

Ofiţerii erau conştienţi de privirile curioase care-i urmăreau în timp ce servitoarea îi conduse spre aripa în care se aflau birourile.

Doctorul Lane îi întîmpină curtenitor:

– Poftiţi înăuntru. Vă stau la dispoziţie, le spuse el şi le făcu semn să ia loc.

Arată ca dracu', comentă Haggerty în sinea lui, observîndu-i ochii injectaţi, conturul cenuşiu al gurii şi broboanele de sudoare de pe frunte.

– Domnule doctor, pentru moment nu vrem decît să vă punem cîteva întrebări, nimic mai mult, începu Brower.

– Cum adică nimic mai mult? întrebă Lane încercînd să zîmbească.

– Domnule doctor, înainte de a prelua funcţia asta, nu aţi avut serviciu ani de zile. De ce?

Lane tăcu o clipă, apoi spuse încet:

– Bănuiesc că ştiţi răspunsul.

– Am prefera să auzim varianta dumneavoastră, îi zise Haggerty.

– Varianta mea, cum îi ziceți dumneavoastră, e că am avut o epidemie de gripă la Căminul Colony, unde lucram. Patru dintre femei a trebuit să fie transferate la spital. Prin urmare, cînd au mai apărut și altele cu simptome asemănătoare celor de gripă, am presupus, firește, că au contractat același virus.

– Dar n-a fost așa, interveni Brower calm. De fapt, în secția unde stăteau ele la cămin era o sobă defectă. Sufereau de intoxicație cu monoxid de carbon. Trei dintre ele au murit. Așa e?

Lane continua să-l privească, dar nu-i răspunse.

– Și nu-i adevărat că fiul uneia dintre femei v-a spus că tulburările mamei lui nu prea seamănă cu simptomele de gripă și chiar v-a *rugat* să verificați eventualele scăpări de monoxid de carbon?

Lane nu răspunse nici de data asta.

– Vi s-a retras autorizația pentru neglijență gravă și totuși ați reușit să obțineți funcția de aici. Cum așa? îl întrebă Brower.

Gura lui Lane deveni o linie subțire.

– Cei de la Corporația Prestige Residence au fost într-atît de corecți încît au recunoscut că am condus, ca director, o instituție supraaglomerată, cu fonduri puține, că lucram cîte cincisprezece ore pe zi, că unii dintre oaspeți sufereau de gripă, așa că un diagnostic pus greșit era explicabil și că acela care s-a plîns căuta mereu nod în papură, începînd cu temperatura apei calde, pînă la ușile care scîrțîiau și ferestrele prin care trăgea curentul.

Se ridică și continuă:

– Consider aceste întrebări o insultă. V-aș propune să părăsiți imediat căminul. N-ați făcut altceva decît să-i deranjați pe locatarii noștri. Din cîte se pare, cineva a simțit nevoia sa anunțe pe toată lumea de venirea dumneavoastră.

– Ar putea fi sora Markey, comentă Brower. Spuneți-mi, vă rog, unde am putea-o găsi.

Zelda Markey stătea cu un aer vădit sfidător în fața lui Brower și a lui Haggerty în camera cea mică de la etajul întîi, care îi servea drept birou. Fața ei cu trăsături ascuțite era roșie de mînie, iar ochii – tăioși și reci.

– Pacienții au nevoie de mine, spuse ea arțăgoasa. Au aflat că soțul Janicei Norton s-a sinucis, și au auzit un zvon cum că ea ar fi comis niște ilegalități pe aici. Și sînt încă și mai tulburați de faptul că domnișoara Holloway a disparut. Toți cei care au cunoscut-o o îndrăgiseră foarte tare.

– Și dumneavoastră ați îndrăgit-o, domnișoară Markey? o întrebă Brower.

– N-am cunoscut-o suficient de bine ca s-o îndrăgesc. Puținele dați cînd am stat de vorba cu ea mi s-a părut o persoana foarte plăcută.

– Domnișoară Markey, sînteți prietenă cu Earl Bateman, nu-i așa? o întrebă Brower.

– Pentru mine, prietenia implică familiaritate. Îl cunosc și-l admir pe profesorul Bateman. La fel ca întreaga familie, era foarte preocupat de mătușa lui, Alicia Bateman, care a stat la Căminul Seaside, unde am lucrat înainte.

– Familia Bateman a fost destul de generoasă cu dumneavoastra, nu-i așa?

– Au considerat că am îngrijit-o excelent pe Alicia și, cu o deosebită generozitate, au insistat să mă recompenseze.

– Înțeleg. Aș vrea sa știu de ce v-ați gîndit că o prelegere despre moarte ar putea să-i intereseze pe rezidenții de la Conacul Latham. Nu credeți că tuturor li se va întîmpla asta cît de curînd?

– Domnule șef de poliție, sînt conștientă de faptul că societatea asta a noastră are oroare de cuvîntul „moarte". Dar generația mai în vîrsta are un simț al realității mai dezvoltat. Cel puțin jumătate din locatarii noștri au lăsat instrucțiuni exacte

despre felul în care să fie înmormîntați și chiar fac glume despre asta.

Ezită o clipă, apoi continuă:

– Cu toate astea, v-aș spune că, din cîte am înțeles eu, domnul profesor Bateman urma să vorbească despre funeraliile regale de-a lungul timpurilor, ceea ce, firește, e un subiect foarte interesant. Numai de-ar fi rămas la acest subiect... Făcu o pauză, apoi continuă: Și mai trebuie să recunosc că pe unii i-au deranjat clopoțeii, dar felul în care s-a purtat doamna Sarah Cushing cu domnul profesor Bateman e de neiertat. Voia să-l jignească, așa că s-a purtat în mod inuman.

– Credeți că *el* s-a enervat foarte tare? o întrebă Brower cu blîndețe.

– Cred că a fost umilit, *apoi* poate că da, s-a și enervat. Cînd nu ține prelegeri, e de fapt foarte timid.

Haggerty își ridică ochii de pe notițe. În tonul și expresia de pe chipul surorii se ghicea în mod inconfundabil blîndețea. Interesant, își spuse el. Era sigur că și Brower observase. *Prietenia implică familiaritate.* Mai că-mi vine să cred că femeia aia face zarvă de pomană, hotărî în sinea lui.

– Domnișoară Markey, ce știți despre o schiță pe care doamna Nuala Moore a făcut-o împreună cu regretata doamnă Greta Shipley?

– Absolut nimic, răbufni ea.

– Se afla în apartamentul doamnei Shipley. Se pare că a dispărut după moartea ei.

– Asta e absolut imposibil. Camera sau apartamentul se închide imediat. Toată lumea știe asta.

– Îhîm, mormăi Brower și continuă pe un ton confidențial: Domnișoară Markey, așa, între noi, ce părere aveți despre doctorul Lane?

Îl fulgera cu privirea, apoi făcu o pauză înainte de a-i răspunde:

– Mă aflu în situaţia în care, chiar dacă o persoană la care ţin ar fi foarte rănită de asta, sînt gata să-mi pierd încă o slujbă pentru ca-mi spun părerea. Nu l-aş lăsa pe doctorul Lane să-mi trateze nici măcar pisica. E probabil cel mai tîmpit doctor cu care am avut vreodată de-a face şi, credeţi-mă, am avut de-a face cu mulţi.

Se ridică şi mai spuse:

– Şi am mai avut şi onoarea de a lucra cu medici minunaţi. De asta nu înţeleg ce motiv au avut cei de la Prestige să-l aleagă pe doctorul Lane la conducerea instituţiei de aici. Şi, pînă să mă întrebaţi dumneavoastră, vă spun eu: de asta îi controlez aşa de des pe rezidenţii a căror stare mă îngrijorează. Nu cred că dînsul e capabil să le acorde îngrijirea de care au nevoie. Sînt conştientă de faptul că uneori poate îi stînjenesc, dar n-o fac decît spre binele lor.

82

NEIL ŞI ROBERT Stephens se duseră direct la secţia de poliţie din Newport.

– Zău daca n-a fost bine că am obţinut ieri interdicţia de părăsire a localităţii, îi spuse Robert fiului său. Individul ăla era gata s-o şteargă. Cel puţin în felul ăsta, cu contul blocat, avem şanse să obţinem înapoi banii Corei, sau, oricum, o parte din ei.

– Dar nu ştie ce s-a-ntîmplat cu Maggie, comentă Neil mohorît.

– Nu, cred că nu ştie. N-ai cum să fii cavaler de onoare la ora cinci, la o nuntă în New York, să dai zeci de nume de oameni

care pot declara că ai stat pînă la sfîrșitul petrecerii și să te afli și aici în același timp.

– Avea mai multe de spus despre alibi decît despre afacerile lui la bursă, zise Neil. Tată, individul ăla nu are în birou nimic din care să reiasa că se ocupă de acțiuni. Ai văzut vreun singur extras de cont, vreun singur prospect, sau ceva din hîrțoagele pe care le vezi la mine în birou?

– Nu, n-am văzut.

– Ascultă-mă ce-ți spun, de fapt el nici nu lucrează în cotețul ăla. Tranzacțiile și le face în altă parte. Într-un loc unde se ocupă probabil de aceleași pungășii. Neil făcu o pauză și se uită încruntat pe fereastra mașinii. Doamne, ce vreme nenorocită.

S-a făcut frig și plouă. Unde o fi Maggie? se întrebă în sinea lui. Să fie oare sub cerul liber în momentul ăsta? Se teme?

E *moartă*?

Încă o dată, Neil refuză să creadă așa ceva. Nu *poate* fi moartă. Parcă o auzea cum îl strigă să o ajute.

Ajunseră la secția de poliție și aflară că Brower era plecat, dar îi primi inspectorul Haggerty.

– Nu am aflat nimic deosebit, le răspunse el sincer cînd, neliniștiți, îl întrebară despre Maggie. Nimeni nu-și amintește să fi vazut prin oraș acel Volvo noaptea trecută. Am luat legătura cu vecinii domnișoarei Holloway. La ora șapte, cînd s-au dus la o petrecere și au trecut pe lîngă casa ei, avea mașina pe alee. Cînd s-au întors, la nouă și jumătate, mașina nu mai era, așa că trebuie să fi plecat în intervalul acela de două ore și jumătate.

– Asta-i tot ce ne puteți spune? întrebă Neil pe un ton neîncrezător. Doamne Dumnezeule, trebuie să mai fie ceva.

– Mi-aș dori și eu să mai fie. Știm că s-a dus la muzeul acela funerar luni după-amiaza. A vorbit cu noi înainte de a pleca și după ce s-a întors.

– Muzeu funerar? întrebă Neil. Nu prea sună a lucru care s-o intereseze pe Maggie. Ce-a căutat acolo?

– După cum declară profesorul Bateman, l-a ajutat să aleagă niște imagini pentru o serie de emisiuni televizate pe care o să le facă el, îi explică Haggerty.

– Spuneați „după cum declară profesorul Bateman", interveni tăios Robert Stephens.

– Chiar așa am spus? Ei bine, vreau să zic că nu avem nici un motiv să ne îndoim de profesor. Poate fi puțin excentric, dar a copilărit aici, lumea îl cunoaște și nu are antecedente de nici un fel, răspunse el, apoi continuă după o ezitare: O să fiu absolut sincer cu dumneavoastră. Domnișoara Holloway ne-a dat de înțeles că o deranjează ceva în privința lui. Și, cînd am verificat, am aflat, deși în această poveste nu e nimic de competența poliției. Am aflat deci că a provocat rumoare într-o după-amiază în rîndul cîtorva locatari de la căminul Latham. Se pare că pînă la urmă l-au dat pe ușă afară.

Iar Conacul Latham? își spuse Neil.

– Bateman i-a arătat lui Maggie unde ascunde cheia muzeului și a îndemnat-o să se întoarcă acolo oricînd cu aparatul de fotografiat.

– Și credeți că acolo s-a dus aseară? *Singură?* întrebă neîncrezător Neil.

– N-aș prea crede. Nu, de fapt, se pare că noaptea trecută a avut loc un furt la muzeu – dacă vă vine să credeți, a dispărut un sicriu. Iar acum interogăm niște puști de prin cartier care ne-au mai dat bătăi de cap și altă dată. Credem că ei sînt făptașii. Ne gîndim că ne-ar putea oferi informații și despre domnișoara Holloway. Dacă era în muzeu și i-au văzut mașina parcată acolo, îmi vine să cred că au așteptat să plece, înainte să intre și ei în clădire.

Neil se ridică. Trebuia să iasă de aici; trebuia să acționeze cumva. În plus, știa că de aici nu mai avea ce afla. Dar s-ar putea

întoarce la Conacul Latham să mai obţină eventual vreo informaţie. Pretextul ar fi ca vrea să stea de vorbă cu directorul despre posibila cerere a familiei Van Hilleary.

– O să vă mai caut, îi spuse lui Haggerty. Mă duc la Conacul Latham să încerc să vorbesc cu unii dintre cei de acolo. Nu ştii niciodată cine ar putea deţine vreo informaţie folositoare. Şi am o scuză bună pentru vizită. Am trecut pe acolo vineri sa mă interesez de condiţiile din camin pentru nişte clienţi de-ai mei de ale căror investiţii mă ocup şi aş putea spune că mai am cîteva nelămuriri. Haggerty ridică din sprîncene.

– O să aflaţi probabil că am fost acolo cu puţin timp în urmă.

– De ce? întrebă repede Robert Stephens.

– Am stat de vorbă cu directorul şi cu una dintre surori, Zelda Markey, care pare sa fie prietenă apropiata de-a profesorului Bateman. Nu vă pot spune mai mult de atît.

– Tată, ce număr ai la telefonul din maşină? întrebă Neil.

Robert Stephens scoase o carte de vizită şi notă numărul pe spatele ei.

– Poftim.

Neil îi dădu cartea de vizită lui Haggerty.

– Dacă apare ceva, încercaţi la numărul ăsta. Iar noi o să vă sunăm cam din oră în oră.

– E perfect. Domnişoara Holloway vă e prietenă apropiată, nu?

– Mai mult de atît, îi răspunse Robert Stephens abrupt. Consideraţi că sîntem rude cu ea.

– Cum vreţi, comentă Haggerty scurt. Vă înţeleg foarte bine, mai spuse el, apoi privi spre Neil. Dacă soţia mea ar fi dispărut, m-aş fi frămîntat la fel de mult. Am cunoscut-o pe domnişoara Holloway. E tare isteaţă şi cred că şi foarte puternică. Dacă are vreo posibilitate să iasă din bucluc, fiţi sigur că o s-o facă.

Privirea profund înțelegătoare a lui Haggerty îl făcu pe Neil să-și dea seama că se afla pe punctul de a pierde pe cineva fără de care, în mod surprinzător, nu-și imagina că ar mai putea trăi. I se puse deodată un nod în gît. Fiindu-i teamă să mai scoată o vorbă, dădu din cap și ieși.

Cînd ajunse în mașină, spuse:

– Tată, de ce am senzația că toate se petrec în jurul Conacului Latham?

83

– MAGGIE, doar nu strigi după ajutor? N-ar fi prea bine să faci așa ceva.

O, Doamne, *nu*! *S-a întors!* Glasul lui, dogit și tremurat, abia se distingea prin zgomotul făcut de picăturile de ploaie care cădeau pe pămîntul de deasupra lui Maggie.

– Cred că te-ai udat, mai spuse el. Mă bucur. Vreau să-ți fie frig și teamă, să te uzi pînă la piele. Sînt așa de sigur că ți s-a făcut și foame. Sau poate doar sete?

Nu-i răspunde, se îndemnă ea. Nu te ruga de el. Asta și urmărește.

– Ai distrus totul, Maggie, tu și cu Nuala. Începuse să aibă o bănuială, așa că a trebuit să moară. Și toate mergeau așa de bine. Conacul Latham – e proprietatea mea, știi? Numai cei care îl administrează nu știu cine sînt eu. Am o societate anonimă. Și aveai dreptate în privința clopoțeilor. Femeile alea n-au fost îngropate de vii, poate doar puțin mai repede decît a vrut Domnul. Ar fi trebuit să mai aibă zile. De asta am pus clopoțeii pe morminte. E mica mea glumă. Tu ești singura care cu adevărat

a fost înmormîntată de vie. Cînd or să le exhumeze, or să dea vina pe doctorul Lane pentru moartea lor. Or să creadă că din vina lui s-au încurcat medicamentele. Oricum, e un doctor de doi bani, cu referințe proaste. Și mai și bea. De asta i-am pus să-l angajeze. Dar ai intervenit tu prostește ca să nu mai pot să-mi chem îngerașul morții să le ajute pe batrîne să treacă pe lumea cealaltă. Și asta nu-i bine deloc; vreau banii. Știi ce profit se obține din revînzarea camerelor ălora? Enorm. *Enorm.*

Maggie închise ochii, încercînd să-și șteargă din minte imaginea chipului lui. Parcă l-ar fi văzut în carne și oase. E nebun.

– Cred că ți-ai dat seama că clopoțelul de pe mormîntul tău nu are limbă, nu-i așa? Acum, ia gîndește-te: cît o să mai reziști după ce gaura de aerisire o să se înfunde?

Simți că îi curge noroi pe braț. Disperată, încercă să destupe gaura cu degetul. Noroiul curgea în continuare.

– A, și încă un lucru, Maggie, spuse el, cu un glas devenit deodată mai înfundat. Am luat clopoțeii de pe celelalte morminte. M-am gîndit că e mai bine așa. O să-i pun la loc după ce o să îngroape cadavrele din nou. Vise plăcute.

Auzi o bufnitură în gaura de aerisire, după care se făcu liniște. Plecase. Era sigură de asta. Gaura era astupată. Se gîndi că nu-i rămînea decît un singur lucru de făcut. Își îndoi și dezdoi mîna stîngă, astfel încît cordonul de pe degetul inelar să împiedice noroiul să se întărească. Doamne, ajută-mă, fă să vadă cineva cum se mișcă clopoțelul.

Cît va mai dura pînă va consuma tot oxigenul? se întrebă ea. Cîteva ore? *O* zi?

– Neil, ajută-mă, ajută-mă, șopti ea. Am nevoie de tine. Te iubesc. *Nu vreau să mor.*

84

LETITIA BAINBRIDGE refuzase categoric să mearga la spital.

– N-ai decît să spui celor de la salvare să plece sau să te ia pe tine, o anunţă arţăgoasă pe fiica ei, că eu nu mă duc nicăieri.

– Dar, mamă, nu te simţi bine, protestă Sarah Cushing, deşi ştia foarte bine că nu avea nici un rost s-o contrazică. Atunci cînd mama ei îşi lua privirea aceea de catîr, orice discuţie devenea inutilă.

– Dar cine se simte bine la nouăzeci şi patru de ani? o întrebă doamna Bainbridge. Sarah, îţi mulţumesc că te preocupă sănătatea mea, numai că se petrec atîtea lucruri pe aici, că n-aş vrea să lipsesc.

– Cel puţin vrei să mănînci în cameră?

– Cina nu. Ştii doar că doctorul Evans m-a consultat abia acum cîteva zile. N-am nimic. Toate mi-ar trece dacă aş avea cincizeci de ani.

Sarah Cushing se văzu nevoită să cedeze.

– Foarte bine, dar trebuie să-mi promiţi ceva. Dacă nu te simţi bine, mă laşi să te duc din nou la doctorul Evans? Nu vreau să te îngrijească doctorul Lane.

– Nici eu. Aşa băgăcioasă cum e, sora Markey a văzut o schimbare la Greta Shipley săptămîna trecută şi a încercat să-l determine pe doctorul Lane să facă ceva. Cum era de aşteptat, nu i-a găsit nimic; el s-a înşelat, iar ea a avut dreptate. Ştie cineva de ce au vorbit poliţiştii cu ea?

– Nu sînt sigură.

– Ei bine, află! se răsti ea. Apoi, ceva mai calm, adăugă: Îmi fac atîtea griji pentru fata aia minunată, Maggie Holloway. Cîţi

tineri din zilele noastre sînt indiferenţi sau nu au răbdare cu fosile ca mine. Ea însă nu. Ne rugam cu toţii s-o găsească.

– Ştiu, şi sînt îngrijorată şi eu, zise Sarah Cushing.

– Bine, du-te jos şi află ultimele noutăţi. Începe cu Angela. Ei nu-i scapă nimic.

Neil sunase de la telefonul din maşină sa-l anunţe pe doctorul Lane că ar vrea să treacă pe la el să discute despre soţii Van Hilleary care ar fi interesaţi să locuiască la Conacul Latham. În mod curios, i se păru că Lane acceptă cu indiferenţă întîlnirea.

La Conacul Latham îi primi aceeaşi servitoare frumuşică pe care o mai văzuseră şi înainte. Cînd sosiră, stătea de vorbă cu o femeie prezentabilă care părea de vreo şaizeci şi cinci de ani.

– O să-l anunţ pe domnul doctor Lane că sînteţi aici, spuse Angela pe un ton moale. Cînd porni de-a lungul holului de la intrare spre interfon, femeia în vîrstă veni lîngă ei.

– Nu vreau să par prea băgăcioasă, dar sînteţi de la poliţie? îi întrebă ea.

– Nu, nu sîntem, răspunse Robert Stephens repede. De ce întrebaţi? E vreo problemă?

– Nu. Sau cel puţin aşa sper. Daţi-mi voie să vă explic. Sînt Sarah Cushing. Mama mea, Letitia Bainbridge, locuieşte aici. Ţinea foarte mult la o tînără, numită Maggie Holloway, care se pare ca a dispărut, şi abia aşteaptă să afle ceva despre ea.

– Şi noi ţinem foarte mult la Maggie, interveni Neil, simţind iar că i se pune un nod în gît, gata-gata să-i submineze prestanţa. Ma întreb dacă am putea vorbi cu mama dumneavoastră după ce ne întîlnim cu domnul doctor Lane.

Observînd o umbră de nesiguranţă în privirea lui Sarah Cushing, se simţi dator să-i explice:

– Ne dăm peste cap să găsim pe cineva care ar fi aflat de la Maggie, chiar şi întîmplător, vreun amănunt care să ajute la găsirea ei.

Îşi muşcă buzele, nemaiputînd să continue.

Sarah Cushing îl privi cu atenţie şi simţi cît e de tulburat. Ochii ei tăioşi şi albaştri se înmuiară.

– Cum să nu. Puteţi să vă întîlniţi cu mama, spuse ea sec. Vă aştept în bibliotecă să vă conduc sus, cînd aţi terminat.

Servitoarea se întoarse.

– Domnul doctor e gata să vă primească, îi anunţă ea.

Pentru a doua oară, Neil şi Robert Stephens o urmară în biroul lui Lane. Neil îşi repetă în sinea lui că, în ceea ce îl privea pe doctor, se afla aici pentru a discuta despre soţii Van Hilleary. Făcu eforturi să-şi amintească întrebarea pe care avea de gînd să i-o pună în numele lor. Căminul era deţinut şi administrat de Prestige, sau era concesionat acestei firme? Va avea nevoie de o dovadă că au o rezervă suficientă de capital.

Exista vreo reducere pentru soţii Van Hilleary, dacă preferau să-şi decoreze şi să renoveze singuri apartamentul?

Cei doi fură şocaţi cînd ajunseră în biroul doctorului. Cel care stătea la masă era atît de schimbat încît avură impresia că văd şi discută cu o cu totul altă fiinţa. Nu mai era deloc directorul delicat, zîmbitor, curtenitor pe care îl cunoscuseră săptămîna trecută.

Lane părea bolnav şi dărîmat. Avea tenul cenuşiu, privirea pierdută. Apatic, îi invită să stea jos, apoi spuse:

– Înţeleg că aveţi nişte întrebari. Vă răspund bucuros. Deşi, la sfîrşitul săptămînii, cînd vor veni clienţii dumneavoastră, se vor întîlni cu un alt doctor.

A fost dat afară, îşi zise Neil. De ce oare? se întrebă el. Se hotărî să continue, orice ar fi.

– Uitaţi ce e, fără îndoială că eu nu ştiu ce s-a petrecut aici, şi nu vă întreb care sînt motivele plecării dumneavoastră, spuse el şi făcu o pauză. Dar am aflat că o contabilă de-a dumneavoastră dezvăluia informaţii confidenţiale. Ăsta e unul dintre motivele mele de îngrijorare.

– Da, tocmai ni s-a adus la cunoştinţă. Sînt absolut convins că nu se va mai întîmpla aşa ceva în instituţia asta, spuse Lane.

– Vă înţeleg foarte bine, continuă Neil. În domeniul investiţiilor ne confruntam mereu cu cei care vînd secrete. Ştia că tatăl lui îl privea curios, dar trebuia să afle dacă acela era motivul pentru care îl concediaseră pe Lane. În sinea lui se îndoia de asta şi bănuia că e în legătură cu moartea subită a unor rezidenţi.

– Cunosc problema, spuse Lane. Soţia mea a lucrat la o firmă de tranzacţii din Boston – Randolph and Marshall – înainte ca eu să preiau funcţia asta. Se pare că oameni necinstiţi sînt peste tot. Ei, bine, hai să încerc să vă răspund la întrebări. Conacul Latham e un camin minunat şi fiţi convinşi că locatarii noştri se simt foarte bine aici.

După ce plecară, peste un sfert de oră, Robert Stephens spuse:

– Neil, tipul ăsta moare de frică.

– Mi-am dat seama. Şi nu numai din cauza serviciului, îi răspunse el, apoi adăugă în sinea lui: Îmi pierd vremea. Adusese vorba de Maggie, dar Lane se aratase îngrijorat doar din politeţe.

– Tată, poate n-ar mai trebui sa ne întîlnim cu nimeni, spuse el cînd ajunseră în holul de la intrare. O să pătrund în casa lui Maggie să caut pe acolo. Poate că găsesc ceva după care să ne dăm seama unde s-a dus aseară.

Dar Sarah Cushing îi aştepta.

– Am sunat-o pe mama. Vrea foarte mult să vă vadă.

Neil tocmai se pregătea să protesteze, dar văzu că tatăl său îl avertiza din priviri. Apoi Robert Stephens spuse:

– Neil, de ce nu-i faci o scurtă vizită? Eu o să dau nişte telefoane din maşină. Tocmai voiam să-ţi spun că am din întîmplare o cheie de rezervă de la broasca nouă montată pe uşa lui Maggie, pentru cazul în care şi-ar fi pierdut-o pe a ei. I-am spus şi ei despre asta. O s-o sun pe mama să-i cer să ne aştepte acolo cu cheia. Şi o să-l mai sun şi pe inspectorul Haggerty.

Mamei o să-i ia o jumătate de oră să ajungă la Maggie acasă, calculă Neil. Încuviinţă din cap şi zise:

– Da, mi-ar face plăcere să mă întîlnesc cu mama dumneavoastră, doamnă Cushing.

Pe drum spre camera Letitiei Bainbridge se hotărî să o întrebe despre prelegerea ţinută de Earl Bateman la Conacul Latham, aceea în urma căreia i s-a interzis să mai treacă pe acolo. *Bateman a recunoscut că s-a întîlnit cu Maggie ieri şi ar fi ultima persoană care a văzut-o*, gîndi el. *Mai tîrziu, ea a vorbit cu inspectorul Haggerty, dar nimeni nu a declarat că ar mai fi văzut-o.*

S-a gîndit oare cineva la asta? se întrebă Neil. A verificat cineva povestea lui Earl Bateman că s-a dus direct la Providence după ce a plecat ieri după-amiază de la muzeu?

– Asta e garsoniera mamei, spuse Sarah Cushing. Batu la uşă, aşteptă să fie invitată înăuntru, apoi intră.

Elegant îmbrăcată, doamna Letitia Bainbridge stătea într-un fotoliu. Îi făcu semn lui Neil să intre şi îi arătă un scaun lîngă ea.

– Din cîte-mi spune Sarah, eşti prietenul lui Maggie. Cred că eşti îngrijorat. Toţi sîntem. Cu ce te putem ajuta?

Presupunînd că Sarah Cushing are aproape şaptezeci de ani, Neil înţelese că această femeie cu ochii luminoşi şi vocea clară trebuia să aibă vreo nouăzeci de ani, dacă nu chiar mai mult.

Părea că nu-i scapă nimic. De mi-ar spune ceva folositor, se rugă el.

– Doamnă Bainbridge, sper să nu vă supărați dacă sînt absolut sincer cu dumneavoastră. Din motive care încă îmi scapă, Maggie începuse să fie foarte suspicioasă în legătură cu unele decese recente de la cămin. Știm că ieri dimineață s-a uitat pe ferparele a șase femei, dintre care cinci au locuit aici și au murit de curînd. Cele cinci femei au murit în somn, fără să se afle sub supravegherea cuiva, și nici una dintre ele nu avea vreo rudă apropiată.

– O, Doamne! exclamă șocată Sarah Cushing.

Letitia Bainbridge nici nu clipi:

– Vorbiți de neglijență sau de crimă? întrebă ea.

– Nu știu, răspunse Neil. Știu doar că Maggie începuse o anchetă care a și dus la emiterea unui ordin de exhumare pentru cel puțin două dintre decedate, iar acum ea a dispărut. Și tocmai am aflat că domnul doctor Lane a fost concediat.

– Chiar acum am auzit și eu, mamă, interveni Sarah Cushing. Însă toată lumea crede că e din cauza contabilei.

– Dar sora Markey? o întrebă doamna Bainbridge pe fiica ei. De asta a interogat-o poliția? Adică din cauza deceselor?

– Nimeni nu știe sigur, dar e extrem de supărată. Și, firește, și doamna Lane e la fel de supărată. Am auzit că s-au închis amîndouă în biroul lui Markey.

– A, alea două șușotesc tot timpul, comentă Letitia Bainbridge. Nu-mi dau seama ce tot au să-și spună. Markey poate fi foarte enervantă, dar, cel puțin, are minte. Cealaltă e cît se poate de toantă.

Așa n-o sa ajung nicăieri, gîndi Neil.

– Doamnă Bainbridge, spuse el. Nu mai pot sta decît un minut. Aș vrea să vă mai întreb ceva. Ați fost de față la pre-

legerea pe care a ţinut-o aici profesorul Bateman? Cea care se pare că a iscat un scandal?

– Nu, răspunse doamna Bainbridge aruncîndu-i o privire fiicei ei. Era tot o zi din astea cînd Sarah a insistat să mă odihnesc, aşa că am pierdut toată tevatura. Dar Sarah a fost acolo.

– Poţi fi sigură, mamă, că nu te-ar fi distrat să ţi se dea unul dintre clopoţeii ăia, ca să te prefaci că ai fost îngropată de vie, se ambală Sarah Cushing. Daţi-mi voie să vă spun exact ce s-a întîmplat, domnule Stephens.

Bateman trebuie sa fie nebun, îşi spuse Neil în timp ce asculta povestea ei.

– Am fost aşa de supărată, că l-am făcut cu ou şi cu oţet şi aproape că i-am dat în cap cu cutia în care erau clopoţeii ăia îngrozitori, explică Sarah Cushing, apoi continuă: La început părea stînjenit şi ros de remuşcări, dar apoi mi-a aruncat o privire care aproape că m-a îngrozit. Cred că are un temperament înspaimîntător. Şi, firește, sora Markey a avut tupeul să-i ia apărarea! Am vorbit cu ea despre asta mai tîrziu, şi s-a dovedit chiar nerușinată. Mi-a zis că profesorul Bateman a fost aşa de suparat, încît îi e teamă că n-o să mai suporte să vadă clopoţeii, care se pare că l-au costat destul de mult.

– Tot îmi pare rău că n-am fost acolo, interveni doamna Bainbridge. Şi, în ceea ce-o priveşte pe sora Markey, continuă ea gînditoare, ca să fim absolut sinceri, mulţi dintre rezidenţii de aici o consideră o asistentă excelentă. Eu cred doar că e prea băgăcioasă şi insistentă şi vreau să fie ţinută cît mai departe de mine, explică ea, apoi adăugă după o pauză: Domnule Stephens, poate suna caraghios, dar cred că, orice defect ar avea doctorul Lane, e un om tare drăguţ, şi ştiu să judec foarte bine oamenii.

Peste o jumătate de oră, Neil și tatăl lui se îndreptau cu mașina spre casa lui Maggie. Dolores Stephens se afla deja acolo. Își privi băiatul, întinse brațele în sus și îi luă fața între mîini:

– O s-o găsim, îi spuse ea pe un ton categoric.

Nereușind să scoată vreun cuvînt, Neil încuviință din cap.

– Unde-i cheia, Dolores? întrebă Robert Stephens.

– Uite-o aici.

Băgară cheia în broasca cea nouă de la ușa din spate și, cînd intrară în bucătărie, Neil se gîndi că totul începuse aici, cînd fusese ucisă mama vitregă a lui Maggie.

În bucătărie era ordine. Chiuveta goală. Deschise mașina de spălat vase; înăuntru, cîteva cești cu farfurioare și încă vreo trei-patru farfurii mici.

– Mă întreb dacă a mîncat în oraș aseară, spuse el.

– Sau și-a făcut un sandviș, îi sugeră mama.

Deschisese frigiderul și văzuse niște mezeluri. Le arătă apoi cuțitele din coșul pentru tacîmuri de pe mașina de spălat vase.

– Lîngă telefon nu e nici un carnețel pentru mesaje, observă Robert Stephens. Știm foarte bine că o neliniștea ceva, izbucni el. Sînt al naibii de supărat pe mine însumi. Pentru numele lui Dumnezeu, cînd am fost aici ieri, de ce n-am convins-o sa vină să stea la noi?

Și în sufragerie și în hol era ordine. Neil studie vaza cu trandafiri de pe măsuță, întrebîndu-se de unde i-o fi primit. Poate de la Liam Payne, își spuse el. Pomenise de el la cină. Neil îl întîlnise pe Payne doar de cîteva ori, dar el ar fi putut fi cel pe care îl zărise plecînd de la Maggie vineri seara.

La etaj, dormitorul mai mic dovedea că Maggie se apucase să împacheteze obiectele personale ale mamei sale vitrege. Legase cu grijă saci de îmbrăcăminte, genți, lenjerie și pantofi și îi pusese unii peste alții în cameră. Dormitorul pe care îl folo-

sise inițial era la fel ca atunci cînd montaseră închizatorile la ferestre.

Se duseră în dormitorul cel mare.

– Mi se pare că Maggie avea de gînd să stea aici noaptea trecută, observă Robert Stephens, arătînd spre patul mutat de curînd.

Fara sa răspundă, Neil porni în sus, spre atelier. Lumina pe care o observase seara trecută, cînd parcase în fața casei așteptînd-o pe Maggie, era tot aprinsă, îndreptată spre o fotografie prinsă de planșetă. Neil își aminti că fotografia nu fusese acolo duminică după-amiază.

Porni să traverseze camera, dar se opri. Îl trecu un fior.

Pe masă, în lumina reflectorului, zarise doi clopoței de metal.

La fel de sigur cum știa că după noapte vine zi, știa și faptul ca aceștia erau doi dintre clopoțeii pe care Earl Bateman îi folosise la scandaloasa lui prelegere de la Conacul Latham – clopoțeii puși deoparte sa nu mai fie văzuți niciodată.

85

O USTURA palma plină de noroi. Mișcase întruna cordonul înainte și înapoi, în speranța sa mențină tubul desfundat. Acum se părea că nu mai curge deloc noroi prin gaura de aerisire. Și apa încetase să se mai prelingă.

Nu mai auzea nici ropotul ploii. Se făcuse mai frig, sau tremura doar de umezeala din sicriu? se întreba ea.

Dar începuse de fapt să-i fie cald, poate prea cald.

Am febră, gîndi Maggie moleșita.

Era ametită. S-a înfundat gaura, își spuse ea. Probabil că n-a mai rămas prea mult oxigen.

– *Unu...doi...trei...patru...*

Acum şoptea numerele cu glas tare, străduindu-se să rămînă trează, ca să înceapă să strige din nou cînd ajungea la cinci sute.

Şi ce dacă s-ar întoarce şi ar auzi-o? Ce i-ar mai putea face?

Îşi îndoia şi dezdoia mîna în continuare.

– Strînge pumnul, zise ea cu glas tare. Foarte bine, relaxează-te. Aşa îi spuneau asitentele în copilărie cînd îi luau sînge pentru analize. „Asta e ca să meargă mai bine, Maggie", îi explicaseră ele.

După ce Nuala se mutase la ei, nu-i mai era frică de seringă. Nuala făcuse un joc: „Mai întîi terminăm treaba asta şi după aia mergem la cinema", îi spunea ea.

Maggie se gîndi la geanta cu aparatura. Ce făcuse el cu geanta? Aparatele de fotografiat. Erau prietenele ei. Îşi pusese în gînd să realizeze atîtea fotografii cu ele. Avusese atîtea idei pe care ar fi vrut să le încerce, multe lucruri pe care ar fi vrut să le surprindă pe peliculă.

– *O sută cincizeci... o sută cincizeci şi unu...*

Ştiuse că Neil se află în spatele ei în ziua aceea, la cinematograf. Tuşise de cîteva ori, o tuse uşoară şi uscata pe care o recunoscuse. Ştia că trebuie s-o fi văzut, să-şi fi dat seama că e necăjită.

Considerase că e un test, gîndi ea. *Dacă mă iubeşti, o să înţelegi că am nevoie de tine* – acesta era gîndul pe care îşi dorise ca el să-l audă şi să facă un gest.

Dar, cînd filmul se sfîrşise şi luminile se aprinseseră, plecase.

– Îţi mai dau o şansă, spuse ea, de data asta cu glas tare. Dacă mă iubeşti, ştii că am nevoie de tine şi o să mă găseşti.

– *Patru sute nouăzeci şi nouă, cinci sute.*

Începu să strige din nou după ajutor. De data asta urlă pînă i se usca gîtul. Era inutil să-şi menajeze vocea. Nu mai avea timp.

Şi începu hotărîtă să numere din nou:

– *Unu... doi... trei...*

Iar mîna i se mişca în cadenţa numerelor: *Unu... doi... trei...*

Fiecare fibră a trupului ei se lupta cu somnul. Ştia că, dacă va adormi, nu se va mai trezi niciodată.

86

ÎN TIMP CE tatăl lui porni pe scări în jos să dea telefon la poliţie, Neil ezită un moment, ca să mai studieze o dată fotografia pe care o găsise prinsă de planşetă.

Pe spatele ei scria: „Aniversarea lui Squire Moore. 20 septembrie. Earl Moore Bateman – Nuala Moore – Liam Moore Payne."

Neil privi cu atenţie chipul lui Bateman. Chipul unui mincinos, gîndi el cu amărăciune. Ultimul om care a văzut-o pe Maggie în viaţă.

Înfricoşat de ceea ce-i spunea subconştientul, aruncă fotografia lîngă clopoţei şi se duse în grabă după tatăl său.

– Şeful de poliţie Brower la telefon, spuse Robert Stephens. Vrea să stea de vorba cu tine. I-am spus despre clopoţei.

Brower intra direct în subiect:

– Dacă aştia sînt doi dintre clopoţeii despre care Bateman pretinde că sînt încuiaţi în depozitul muzeului, îl putem aduce aici pentru interogatoriu. Problema e că-l duce mintea să refuze să răspundă la întrebări şi să cheme un avocat, aşa încît totul o

să se amîne. Pentru noi, cel mai bine ar fi să-i punem clopoţeii în faţă şi să sperăm că o să spună ceva care să-l dea de gol. Cînd am vorbit despre ei în dimineaţa asta, şi-a ieşit din minţi.

– Vreau să fiu şi eu acolo cînd era loc confruntarea, spuse Neil.

– Am o maşină de poliţie în parcarea morgii, care ţine sub observaţie muzeul. Dacă Bateman pleacă din zonă, o să-l urmărească.

– Am şi plecat, spuse Neil, apoi adăugă: Ia staţi un pic, ştiu că aţi interogat nişte adolescenţi. Aţi aflat ceva de la ei?

Simţi ezitarea din glasul şefului de poliţie înainte de a-i răspunde:

– Nu prea sînt sigur. O să vorbim despre asta cînd ne vedem acolo.

– Vreau să aud chiar acum, izbucni Neil.

– În cazul ăsta, vă rog să înţelegeţi că nu dăm neapărat crezare poveştii. Unul dintre copii a recunoscut că s-au aflat în apropierea muzeului aseară, sau, mai exact, că s-au aflat vizavi. Băiatul susţine că, în jur de ora zece, a văzut două vehicule – un furgon mortuar, urmat de un station – ieşind din parcarea muzeului.

– Ce fel de station? întrebă Neil precipitat.

– Puştiul nu e sigur de marcă, dar jură că era o maşină neagră.

87

– IA-O UŞUREL, Earl, îl îndemnă Liam Moore Payne pentru a zecea oară într-o oră.

– Nu, n-am s-o iau deloc uşurel. Ştiu cît de mult i-a ridiculizat familia asta pe Batemani şi mai ales pe mine.

– Dar nimeni nu te-a ridiculizat, Earl, încercă să-l liniştească Liam.

Se aflau în biroul de la muzeu. Era aproape ora cinci şi candelabrul rotund, de modă veche, împrăştia o lumină mohorîtă prin cameră.

– Uite ce e, spuse Liam, trebuie să bei ceva.

– Vrei să spui că ţie-ţi trebuie ceva de băut.

Fără să-i răspundă, Liam se ridică, se duse la dulapul de lîngă chiuvetă, scoase sticla de whisky şi două pahare, apoi tava cu gheaţă şi o lămîie din frigider.

– Un whisky mare cu gheaţă, repejor, pentru amîndoi, zise el.

Pleoştit, Earl aşteptă pînă îi puse băutura în faţă, apoi spuse:

– Mă bucur că ai trecut pe aici, Liam.

– Cînd m-ai sunat, mi-am dat seama cît eşti de supărat. Şi, firesc, eu sînt mai mult decît *supărat* din cauza dispariţiei lui Maggie, îi explică el şi făcu o pauză. Earl, de vreun an, mă tot întîlnesc cu ea din cînd în cînd. Ştii şi tu, o sunam şi ieşeam să luam cina împreună cînd eram la New York. Dar în seara aia la Cele Patru Anotimpuri, cînd a plecat fără să-mi spună un cuvînt, mi-am dat seama că s-a întîmplat ceva.

– Ceea ce s-a-ntîmplat a fost că n-ai băgat-o în seamă, pentru că te-ai dus să dai mîna cu toţi inşii la petrecere.

– Nu, ceea ce s-a-ntîmplat a fost că mi-am dat seama ca m-am purtat ca un nemernic şi că, dacă mi-ar fi spus să mă duc dracului, aş fi căzut în faţa ei în genunchi, încercînd s-o îmbunez. Dar, în afară de faptul că m-a făcut să înţeleg cît de mult înseamnă ea pentru mine, noaptea aia îmi dă speranţa că e teafără.

– Cum adică?

– Adică atunci a plecat fără să spună o vorbă pentru că era supărată. Numai Dumnezeu ştie ca avea atîtea motive să fie

supărată chiar din clipa cînd a ajuns la Newport. Poate că a simțit nevoia să plece și de aici.

– Se pare c-ai uitat că i-au găsit mașina.

– Ne-am putea gîndi că a luat avionul sau trenul și și-a lăsat mașina parcată pe undeva, și cineva i-a furat-o. Poate niște puștani care au vrut să se distreze.

– Nu-mi zice mie de puștani care vor să se distreze, spuse Earl. Teoria mea e că aceiași puștani, care nu sînt decît niște delincvenți minori, au comis și furtul de aici, noaptea trecută.

Țîrîitul strident al soneriei îi luă prin surprindere pe amîndoi. Earl Bateman răspunse la întrebarea nerostită a vărului său:

– Nu aștept pe nimeni, spuse el, apoi fața i se lumină de un zîmbet. Dar ar putea fi poliția, să mă anunțe c-au găsit sicriul.

Neil și tatăl său se întîlniră cu șeful de poliție Brower în parcarea muzeului funerar, iar acesta îl avertiză pe Neil să se abțină și să-i lase pe polițiști să pună întrebări. Puseseră clopoțeii din casa lui Maggie într-o cutie de pantofi pe care acum inspectorul Haggerty o ținea discret sub braț.

Cînd Earl îi conduse spre biroul din muzeu, Neil văzu uimit că și Liam Payne se afla acolo. Stînjenit de prezența rivalului său, îl salută cu un minimum de curtoazie, deși îl liniștea oarecum gîndul că nici Earl, nici Liam nu știau de relația lui cu Maggie. El și tatăl său fură prezentați simplu, ca doi dintre prietenii din New York, îngrijorați de soarta ei.

Bateman și Payne se duseră să le aducă scaune. Le luară dintre exponatele din prima sală. Cînd se întoarseră, pe chipul lui Bateman se citea iritarea. Se răsti la vărul său:

– Liam, ai noroi pe pantofi și ăla-i un covor foarte scump. Acum, înainte de a pleca, o să trebuiască să dau cu aspiratorul prin toată sala aia.

Apoi, se întoarse brusc spre polițiști:

– Aveți vreo veste despre sicriu? întrebă el.

– Nu, nu avem, domnule profesor, îi răspunse Brower, dar avem veşti despre alte obiecte care credeți că sînt la dumnea-voastră.

– E ridicol. În afară de catafalc, nu mai lipseşte nimic, spuse el. Am verificat. Dar sicriul e cel care mă interesează. Habar n-aveți ce planuri aveam cu sicriul ăsta. E vorba de expoziția în aer liber de care vă spuneam. Iar sicriul urma să fie o parte din prezentarea cea mai importantă de acolo. Am comandat şi statuete de cai cu pene negre şi o să mi se facă chiar şi o copie după un dric folosit în perioada victoriană. O să fie o prezentare de-a dreptul uluitoare.

– Mai uşor, Earl, mai uşor, interveni Liam Payne. Se întoarse apoi spre Brower: Domnule polițist, aveți vreo veste despre Maggie Halloway?

– Nu, din păcate, nu, îi răspunse Brower.

– V-ați gîndit la ce v-am sugerat, că Maggie pur şi simplu a vrut să scape de apăsarea fantastică pe care i-a provocat-o ultima săptămînă şi jumătate?

Neil îl privi pe Liam cu dispreț:

– N-o cunoaşteți pe Maggie deloc, spuse el. Nu e genul de om care să fugă de probleme. Le înfruntă cu capul sus.

Brower nu-i băgă în seamă şi i se adresă lui Bateman.

– Domnule profesor, în acest moment, nu facem decît să clarificăm cîteva lucruri. Nu sînteți obligat să ne răspundeți la întrebări. Înțelegeți asta, nu?

– De ce să nu vă răspund la întrebări? N-am nimic de ascuns.

– Foarte bine. Din cîte am înțeles, clopoțeii pe care i-ați comandat pentru o prelegere despre oamenii din perioada vic-

toriană care se temeau să nu fie îngropați de vii îi aveți pe toți împachetați în depozit. E adevărat?

Pe chipul lui Earl Bateman se citea enervarea.

– Pur și simplu n-o să mai vorbesc de incidentul de la Conacul Latham, spuse el pe un ton arțăgos. V-am mai zis asta.

– Înțeleg. Dar vreți să-mi răspundeți la întrebare, vă rog?

– Da. Am împachetat clopoțeii și i-am pus în depozit. Da.

Brower îi făcu un semn cu capul lui Haggerty și acesta deschise cutia de pantofi:

– Domnule profesor, domnul Stephens a găsit acești clopoței acasă la Maggie Holloway. Seamănă cu cei pe care îi aveți dumneavoastră?

Bateman păli. Luă unul dintre clopoței și îl studie cu atenție.

– Femeia aia e o hoață! izbucni el. Trebuie să se fi întors aici azi-noapte și i-a furat.

Sări de pe scaun și o luă la fugă pe coridor, apoi urcă scările, cu ceilalți după el. La etajul doi, trînti de perete ușa depozitului și se năpusti spre rafturile de pe peretele din dreapta. Întinse mîna și scoase precipitat o cutie care era îndesată între altele două.

– E prea ușoară, vă spun de pe acum, boloborosi el, lipsesc cîțiva. Scormoni prin talașul de plastic pînă văzu tot conținutul cutiei de carton.

Se întoarse spre cei cinci bărbați care stăteau în picioare lîngă el și, cu fața congestionată și ochii scînteietori, spuse:

– Nu sînt decît *cinci*. Lipsesc șapte! Înseamnă că i-a furat femeia aia. Nu-i de mirare că ieri mă tot trăgea de limbă despre ei.

Neil dădu din cap uluit. Individul ăsta e nebun, își spuse el. Chiar crede ce spune.

– Domnule profesor, mă văd nevoit să va rog să ne însoțiți la secția de poliție, îi spuse Brower pe un ton oficial. Trebuie să vă aduc la cunoștință că sînteți acum suspect în cazul dispariției lui Maggie Holloway. Aveți dreptul să nu spuneți nimic...

– Lasă-mă dracului în pace cu ce drepturi am, răcni Earl. Maggie Holloway s-a strecurat înapoi aici, mi-a furat clopoțeii – și poate și sicriul – și acum dați vina pe *mine*? *E ridicol!* Cred c-ar trebui să-i căutați complicele. N-a făcut toate astea de una singură.

Neil îl înhățâ de reverul de la haină:

– Taci din gură, se răsti el. Știi al naibii de bine că Maggie n-a luat chestiile alea. Indiferent unde i-a găsit, clopoțeii ăștia doi erau foarte importanți pentru ea. Și ia răspunde-mi la o întrebare: Niște puști au văzut aseară pe la zece un furgon mortuar și mașina lui Maggie plecînd de aici. În care din mașini erai tu?

– Ba tu să taci din gură, Neil, îi ordonă Brower.

Neil văzu mînia de pe chipul șefului de poliție în timp ce Robert Stephens îl îndepărtă de Earl Bateman.

Nu-mi pasă, își spuse el. N-avem timp să-l luăm pe mincinosul asta cu binișorul.

– Adică *furgonul meu mortuar*? întrebă Bateman. Imposibil. E în garaj.

Mai iute decît la urcare, Bateman se repezi pe scări în jos și se duse direct la garaj. Ridică poarta și se năpusti înăuntru, cu ceilalți pe urmele lui.

– Chiar așa, cineva l-a folosit, exclamă el privind pe fereastra vehiculului. Ia uitați-vă. E noroi pe covor!

Lui Neil îi venea să-l strîngă de gît, să scoată de la el adevărul cu forța. În ce stare o adusese pe Maggie ca s-o convingă să-l urmeze, în timp ce el conducea furgonul? Sau altcineva conducea mașina ei?

Liam Payne îşi luă vărul de braţ.

– Earl, o să se rezolve. Merg cu tine la poliţie. Şi o să-ţi chem un avocat.

Neil şi tatăl lui refuzară să plece acasă. Rămaseră în anticamera secţiei de poliţie. Din cînd în cînd, inspectorul Haggerty venea la ei.

– Individul a refuzat un avocat şi răspunde la toate întrebările. Insistă că noaptea trecută a fost la Providence şi o poate dovedi cu nişte convorbiri telefonice avute din apartamentul lui, aseară. În acest moment pur şi simplu nu-l putem reţine.

– Dar ştim că i-a facut ceva lui Maggie, protestă Neil. Trebuie să ne ajute s-o găsim.

Haggerty dădu din cap.

– E mai îngrijorat de sicriul lui şi de noroiul din furgon decît de domnişoara Holloway. Scenariul lui e că ea a venit cu cineva să-i fure sicriul şi clopoţeii. Cheia de contact se afla la vedere, agăţata în cui, în birou. În cîteva minute, vărul lui o să-l ducă înapoi la muzeu ca să-şi ia maşina.

– Dar nu-i puteţi da drumul, protestă Neil.

– N-avem cum să *nu*-i dăm drumul, spuse Haggerty.

Apoi, după o ezitare, inspectorul mai spuse:

– Oricum o să se afle pînă la urmă şi, în plus, e ceva ce v-ar putea interesa. Ştiţi că cercetăm şi acuzaţiile de fraudă de la Conacul Latham, datorită scrisorii lăsate de avocatul care s-a sinucis. Cînd eram pe teren, şeful a primit un mesaj. A considerat prioritatea numărul unu să afle cine este de fapt proprietarul Conacului Latham. Ia ghiciţi, cine e? Nimeni altul decît varul lui Bateman, domnul Liam Moore Payne.

Haggerty privi în jur cu grija, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Payne ar putea să apara în spatele lui.

– Cred că mai e încă înăuntru. A insistat să rămînă alături de vărul lui în timpul interogatoriului. L-am întrebat de Latham. A recunoscut fără probleme. Zice că e o investiţie solidă. Dar se pare că nu vrea să se ştie că el e proprietarul. Cică dacă s-ar şti, rezidenţii l-ar tot suna să se plîngă sau să-i ceară diverse favoruri. Pare logic, nu?

Era aproape opt cînd Robert Stephens îşi îndemnă fiul:

– Hai, Neil, mai bine am merge acasă.

Îşi parcaseră maşina vizavi de sediul poliţiei. Îndată ce Stephens roti cheia în contact, sună telefonul. Răspunse Neil.

Era Dolores Stephens. Cînd plecaseră spre muzeu, ea se întorsese acasă.

– Aveţi vreo veste despre Maggie? îl întrebă ea neliniştită.

– Nu, mamă. O să ajungem în curînd acasă, cred.

– Neil, tocmai am primit un telefon de la doamna Sarah Cushing. Zicea că mama ei, doamna Bainbridge, locuieşte la Conacul Latham şi că ai vorbit cu ea astăzi.

– Aşa e, confirmă Neil, devenind deodată foarte interesat.

– Mama doamnei Cushing şi-a amintit ceva şi s-a gîndit că ar putea fi important, aşa că a sunat-o pe fiica ei, care a căutat numărul nostru, încercînd să ia legătura cu tine. Doamna Bainbridge zice că Maggie a pomenit ceva de un clopoţel pe care l-a găsit pe mormîntul mamei sale vitrege. Se interesa dacă e vreun obicei să se pună pe morminte asemenea clopoţei. Doamna Bainbridge s-a gîndit că Maggie trebuie să se fi referit la unul dintre clopoţeii victorieni ai profesorului Bateman. Nu prea înţeleg ce înseamnă toate astea, dar am vrut să afli şi tu imediat, îi explică ea. La revedere.

Neil îi povesti cu lux de amănunte tatălui său mesajul transmis de Dolores Stephens.

– Tu ce înţelegi din asta? îşi întrebă Robert Stephens fiul şi puse maşina în mişcare.

– Ia stai puţin, tată. Nu pleca, spuse Neil precipitat. Ce înţeleg eu? Multe lucruri. Clopoţeii pe care i-am găsit în atelierul lui Maggie trebuie sa fi fost luaţi de pe mormîntul mamei ei vitrege şi a încă unei persoane, probabil a uneia dintre rezidentele de la cămin. Altfel, de ce ar fi interesat-o? Dacă s-a întors cu adevărat la muzeu aseară, lucru de care eu încă mă îndoiesc, a făcut-o ca să vadă dacă lipseşte vreunul dintre clopoţeii despre care Bateman pretindea că sînt în cutie.

– Uite-i, murmură Robert Stephens cînd îi zări pe Bateman şi pe Payne ieşind din secţia de poliţie.

Îi urmăriră cum urcară în Jaguarul lui Payne şi cum, preţ de cîteva minute, rămaseră pe loc, vorbind agitaţi.

Ploaia se oprise, iar luna plină strălucea peste clădirea puternic luminată a secţiei de poliţie.

– Payne probabil că a mers pe drumuri pline de noroi cînd a venit astăzi de la Boston, observă Robert Stephens. Uită-te la roţile şi pneurile lui. Şi are şi pantofii cam murdari. L-ai auzit pe Bateman cum răcnea la el din cauza asta. E surprinzător că acel cămin e proprietatea lui. Ceva nu-mi place la individul ăsta. Era ceva serios între el şi Maggie?

– Nu cred, îi răspunse Neil pe un ton fără inflexiuni. Nici mie nu-mi place, dar, fără îndoială, a făcut carieră. Are acum propria lui firmă şi, firesc, a fost destul de deştept să ia cu el pe unii dintre clienţii firmei Randolph and Marshall.

– Randolph and Marshall, repetă tatăl lui. Nu acolo spunea doctorul Lane că a lucrat şi soţia lui?

– Ce zici? întrebă Neil.

– Ce-ai auzit. Ziceam că soţia doctorului Lane a lucrat la Randolph and Marshall.

– *Asta mă tot frămînta*! exclamă Neil. Nu înțelegi? Liam Payne e implicat în toate. E proprietarul căminului. El trebuie să fi avut ultimul cuvînt în angajarea doctorului Lane. La rîndul lui, și Doug Hansen a lucrat pentru Randolph and Marshall, chiar dacă pentru o scurtă perioadă. Acum are un aranjament, în baza căruia tranzacțiile sale trec prin oficiul lor de cliring. Am zis astăzi că Hansen trebuie să opereze din alt birou și am mai spus ca e în mod evident prea prost să fi conceput chiar el planul de a le escroca pe femeile alea. El e doar fațada. Altcineva trebuie să fi plănuit totul. Ei bine, poate că acel altcineva e Liam Moore Payne.

– Dar nu prea se leagă, protestă Robert Stephens. Dacă Payne e proprietarul căminului, putea avea informațiile de care avea nevoie despre finanțele rezidenților fără să-i mai implice nici pe Hansen, nici pe mătușa lui Hansen, Janice Norton.

– Dar e mult mai sigur să stai oarecum retras, remarcă Neil. În felul ăsta, Hansen devine țapul ispășitor, dacă se întîmpla ceva. Nu înțelegi, tată? Laura Arlington și Cora Gebhart aveau cererile *în așteptare*. Nu numai că vindea apartamentele rezidenților. Dar îi mai și păcălea pe cei care făceau cereri, cînd nu existau apartamente disponibile. E clar că Bateman îl folosește pe Payne ca o cutie de rezonanță pentru problemele lui, continuă Neil. Dacă Bateman s-a supărat că Maggie s-a interesat de incidentul de la Conacul Latham, nu era de așteptat să-i spună lui Payne?

– Poate că da. Dar ce tot spui tu acolo?

– Spun că acest Payne poate da toate răspunsurile. *El* deține în secret Conacul Latham. Niște femei mor în condiții aparent obișnuite, dar, dacă ai în vedere *cîte* au murit de curînd și ții cont de asemănări – toate erau cam singure, fără rude apropiate care să se intereseze de ele – toate decesele astea încep să

devină suspecte. Şi cine are de cîştigat din moartea lor? Conacul Latham, prin revînzarea apartamentului următoarei persoane de pe lista.

– Vrei să zici că Liam Payne le-a omorît pe toate? întreba Robert Stephens neîncrezător.

– Încă nu ştiu, îi răspunse fiul său. Poliţia bănuieşte că doctorul Lane şi/sau sora Markey ar fi putut fi implicaţi în decesele alea, dar doamna Bainbridge, cînd am vorbit cu ea, a ţinut să-mi spună că doctorul Lane e „dragut" şi că Markey e o soră bună. Mă gîndesc că nu aruncă vorbele în vînt. E deşteaptă. Nu, nu ştiu cine le-a omorît pe femeile alea, dar cred că Maggie a ajuns la aceeaşi concluzie despre moartea lor şi trebuie să se fi apropiat atît de mult de adevăratul criminal încît acesta n-a mai avut linişte.

– Şi ce legătură au clopoţeii? Dar Bateman? Nu înţeleg, protestă Robert Stephens.

– Clopoţeii? Cine ştie? Poate că aşa ţine criminalul evidenţa. Totuşi, sînt şanse ca Maggie, dacă a găsit clopoţeii pe morminte şi a citit ferparele femeilor ălora, să fi început să-şi dea seama ce s-a întîmplat de fapt. Clopoţeii ar putea însemna că femeile alea au fost omorîte, spuse Neil şi făcu o pauză. Cît despre Bateman, el pare prea năuc să fie în stare de o chestie aşa de calculata. Nu, cred că omul pe care îl căutăm e domnul Liam Moore Payne. L-ai auzit şi tu ce explicaţie tîmpită a încercat să dea despre dispariţia lui Maggie, spuse Neil şi strîmbă ironic din nas. Fac pariu că ştie ce s-a-ntîmplat cu Maggie şi încearcă să ne distragă atenţia.

Observînd că Payne şi-a pornit maşina, Robert Stephens se întoarse spre fiul său:

– Bănuiesc că vrei să-l urmărim, spuse el.

– Categoric. Vreau să văd unde se duce Payne, spuse Neil, apoi se rugă în gînd: *Doamne, de m-ar conduce la Maggie.*

88

DOCTORUL WILLIAM Lane luă cina la Conacul Latham cu cîţiva dintre locatarii de vază ai caminului. Explică absenţa Odilei spunînd că era profund tulburată că trebuia să-şi părăsească prietenii dragi. Cît despre el, regreta că trebuie să renunţe la o experienţa atît de plăcută, dar, cum se spune: „toate lucrurile bune au un sfîrşit".

– Vreau să asigur pe toată lumea că o asemenea indiscreţie scandaloasă n-o să mai existe niciodată, le promise el referindu-se la informaţiile confidenţiale pe care le dezvăluise Janice Norton.

Letitia Bainbridge acceptase invitaţia de a lua masa alături de doctor.

– Din cîte am înţeles, sora Markey a făcut o plîngere împotriva dumneavoastră din motive etice, spunînd că, de fapt, nu faceţi nimic şi lăsaţi oamenii să moară. Aşa e? întrebă ea.

– Aşa mi se pare. Firește, nu e adevărat.

– Dar soţia dumneavoastră ce crede despre asta? insistă doamna Bainbridge.

– E tare mîhnită. O considera pe sora Markey o prietenă apropiată, spuse el, apoi adaugă în sinea lui: Mai mult o duceai de nas, Odile.

Cuvintele lui de rămas bun fura binevoitoare şi la obiect.

– Uneori se cuvine ca alte mîini să preia hăţurile. Eu am încercat să fac tot ce am putut. Dacă am greşit cu ceva, e vorba de faptul ca am avut încredere într-o hoaţă, şi nu de neglijenţă crasă.

Cît parcurse drumul scurt între conac şi clădirea în care locuia, doctorul Lane îşi spuse: habar n-am ce-o să se întîmple acum, dar ştiu că o sa-mi caut o slujbă pe cont propriu.

Orice ar fi, hotărîse să nu mai petreacă nici o singură zi alături de Odile.

Cînd se duse sus, la etaj, uşa de la dormitor era deschisă şi Odile vorbea la telefon, răcnind se pare la un robot:

– Să nu-mi faci aşa ceva! Nu te poţi lepăda de mine aşa, pur şi simplu! *Da-mi telefon!* Trebuie să ai grijă de mine. Mi-ai promis! Apoi trînti receptorul în furcă.

– Şi cu cine zici că vorbeai, draga mea? o întrebă Lane din prag. Poate cu misteriosul binefăcător care, în ciuda tuturor problemelor, m-a angajat în funcţia asta? Nu-l mai sau nu o mai deranja pentru mine. Orice o să fac, n-o să mai am nevoie de ajutorul *tău*.

Odile îşi ridică spre el ochii plini de lacrimi:

– William, doar nu vorbeşti serios.

– Ba da, îi răspunse el studiindu-i chipul. Chiar *eşti* speriată, nu-i aşa? Mă întreb de ce. Am bănuit eu mereu că în capul ăsta gol, dar poleit pe dinafară, tot e ceva. Nu că m-ar interesa, continuă el în timp ce-şi deschise dulapul şi scoase o valiză. Sînt doar puţin curios. După mica recidivă de aseară am fost cam ameţit. Dar cînd mi s-a limpezit capul, am început să mă gîndesc şi am dat nişte telefoane.

Se întoarse să-şi privească soţia drept în faţă:

– N-ai rămas la Boston la cină aseară, Odile. Şi oriunde oi fi fost, pantofii ăia ai tăi s-au murdărit rau de noroi, nu-i aşa?

89

NU MAI putea să ţină şirul număratului. N-avea nici un rost.

Nu renunța, se încuraja Maggie, făcînd eforturi să-și mențină mintea trează, să nu piardă legătura cu realitatea. Ar fi așa de ușor să adoarmă, sa închidă doar ochii și să stea liniștită.

În fotografia pe care i-o dăduse Earl, o izbise ceva în expresia de pe chipul lui Liam – zîmbetul superficial, sinceritatea calculată, căldura regizată.

N-ar fi banuit că ar fi ceva necurat în grija pe care începuse s-o manifeste dintr-o dată față de ea. Parcă era mai el însuși cînd o abandonase la petrecere.

Își aduse aminte de noaptea trecută, de glasul Odilei Lane cînd se certa cu Liam. Îi auzise pe amîndoi:

– Nu mai pot să fac asta, se văicărise Odile speriata. Ești nebun! Mi-ai promis că vinzi totul și plecăm de-aici. Te-am avertizat că Maggie Holloway pune prea multe întrebări.

Atît de limpede. Deodată atît de limpede.

Abia își mai putea îndoi palma. Era timpul să strige din nou după ajutor.

Îndoaie... dezdoaie... inspiră scurt, își amintea ea.

Dar în gînd îi reveni încă un lucru, prima rugăciune învățată în copilărie: „Somnul mi-l ocrotește..."

90

– CEL PUȚIN puteai să-mi spui că ești proprietarul Conacului Latham, îi reproșa Earl Bateman vărului său. Eu îți spun tot. Tu de ce ești așa de secretos?

– E doar o investiție, Earl, încercă Liam să-l liniștească. Nimic mai mult. N-am nici o legătură cu administrarea de zi cu zi a căminului.

Trase mașina în parcarea muzeului funerar, oprind-o lîngă cea a lui Earl.

– Du-te acasă și trage un somn bun. O să-ți facă bine.

– Tu unde te duci?

– Înapoi la Boston. De ce?

– Ai dat fuga astăzi aici doar ca să mă vezi pe mine? îl întrebă Earl încă supărat.

– Am venit pentru că erai necăjit și am mai venit și pentru că mă îngrijora situația lui Maggie Holloway. Acum, așa cum ți-am explicat, nu mai sînt îngrijorat din pricina ei. Cred că o să apară în curînd.

Earl tocmai se pregătea să coboare din mașină, dar se opri.

– Liam, tu știai unde ține cheia de la muzeu *și* cheia de la furgonul funerar, nu-i așa? îl întrebă el.

– Cum adică?

– Voiam doar să te întreb dacă ai mai spus cuiva unde le ține.

– Nu, n-am spus nimănui. Ei, haide, Earl. Ești obosit. Du-te acasa odată ca să pot și eu să plec.

Earl coborî și trînti portiera.

Liam Moore Payne ieși imediat din parcare și porni spre capătul străduței laterale. Cînd viră la dreapta, nu observă că o mașină îl urmărea discret de la distanță.

Totul începe să se dezlege, gîndi el morocănos. Se știe că e proprietarul căminului. Earl a început deja să aibă bănuieli că el e cel care a intrat în muzeu aseară. Vor deshuma cadavrele. Și vor constata că femeilor acelora li s-a administrat un tratament greșit. Dacă are noroc, doctorul Lane va fi blamat, dar Odile e pe punctul să cedeze. Cît de curînd or să obțină o declarație de la ea. Și Hansen? Ar face *orice* să iasă basma curată.

Așa că rămîn *eu*, gîndi Liam. Toata munca în zadar! Visul de a fi un al doilea Squire Moore, puternic și bogat, se spulberase. După toate riscurile pe care și le asumase – împrumutînd

din acțiunile clienților lui, cumpărînd căminul pe nimic și băgînd bani grei în el, urzind planuri demne de Squire ca să ia banii altora – era, după toate astea, doar încă un Moore falit. Totul i se scurgea printre degete.

Și Earl, zănaticul ăla obsedat, e bogat, cu adevărat bogat.

Dar cît de zanatic ar fi, Earl nu e prost. În curînd o să pună lucrurile cap la cap și atunci o să știe unde să-și caute sicriul.

Ei bine, chiar dacă își va da seama, gîndi Liam, n-o s-o mai găsească pe Maggie Holloway în viață.

Îi sunase ceasul, asta era sigur.

91

ȘEFUL DE POLIȚIE Brower și inspectorul Haggerty se pregăteau să încheie ziua aceea de lucru la birou, cînd îi sună Earl Bateman.

– Toți mă urăsc, începu el. Le place să ridiculizeze firma familiei Bateman, să-mi ridiculizeze prelegerile – dar realitatea e că îi roade invidia pe toți că sîntem bogați. Am fost bogați de generații, cu mult timp înainte ca Squire Moore să-și facă primul dolar din escrocherii.

– Nu vreți să treceți la subiect, domnule profesor? îl întrebă Brower. Ce doriți de fapt?

– Vreau să ne întîlnim în locul unde m-am gîndit sa fac expoziția în aer liber. Am senzația ca vărul meu Liam și Maggie Holloway mi-au aranjat o farsă cum numai ei știu. Fac pariu pe ce vreți ca mi-au luat sicriul, l-au dus la unul dintre mormintele

săpate acolo și l-au îngropat. Vreau să fiți de față cînd îl găsesc. Acum vă las.

Șeful de poliție lua un pix.

– Unde se află exact locul pentru expoziție, domnule profesor?

După ce închise, Brower îi spuse lui Haggerty.

– Cred că începe să cedeze, dar mai cred și că sîntem pe cale să găsim cadavrul lui Maggie Holloway.

92

– NEIL, IA UITĂ-TE acolo!

Mergeau cu mașina pe un drum plin de noroi, urmărind Jaguarul. Cînd părăsiseră drumul principal, Neil stinsese farurile, sperînd ca Liam Payne să nu-și dea seama că se aflau acolo. Acum Jaguarul viră la stînga, luminînd pentru scurt timp un indicator pe care Robert Stephens încercă să-l deslușească.

– Șantierul Muzeului Funerar în Aer Liber Bateman, citi el. Probabil că la asta se referea Bateman cînd spunea că sicriul furat urma să fie un exponat dintr-o prezentare importantă. Crezi că e aici?

Neil nu-i răspunse. Era copleșit de o teamă atît de puternică, încît avea impresia că o să explodeze. *Sicriu. Furgon funerar. Cimitir.*

Dacă Liam Payne aranja să fie omorîți rezidenți de la Conacul Latham și le lăsa apoi clopoței simbolici pe mormînt, ce i-ar putea face cuiva care l-ar pune în pericol?

Dacă a fost aseară la muzeu și a găsit-o pe Maggie acolo?

El şi încă o persoană, gîndi Neil. Era nevoie de doi ca să conducă maşina lui Maggie şi furgonul mortuar.

Au omorît-o şi au scos-o din muzeu în sicriul ăla?

O, Doamne, nu, nu, te rog!

– Neil, s-ar putea să ne fi văzut. A virat şi se întoarce.

Neil se hotărî pe loc.

– Tata, tu urmăreşte-l mai departe. Şi cheamă poliţia. Eu rămîn aici.

Înainte ca tatal lui să apuce sa protesteze, Neil sărise din maşina.

Jaguarul trecu în fugă pe lîngă ei.

– Du-te, strigă Neil, du-te!

Robert Stephens făcu un viraj brusc şi apăsă pe pedala de acceleraţie.

Neil începu să fuga. Simţea în fiecare fibră a corpului că trebuie să se grăbească şi începu să alerge pe şantierul în construcţie.

Razele lunii luminau terenul plin de noroi, răvăşit de buldozer. Putea vedea cum copacii fuseseră doborîţi, tufişurile curăţate, aleile jalonate. Şi săpate morminte. Gropile erau răsfirate în toată zona, aparent la întîmplare, unele dintre ele cu mormane mari de pămînt alături.

Şantierul parea imens, aproape cît vedeai cu ochii. Să fie oare Maggie pe aici pe undeva? Să fi fost Payne atît de nebun încît să îngroape sicriul cu Maggie într-unul din mormintele astea deschise şi apoi să-l acopere cu pămînt?

Da, chiar *era* atît de nebun.

Neil începu să se învîrtă de colo pînă colo, strigînd-o pe Maggie. La un moment dat, aluneca şi căzu într-un mormînt deschis. Pierdu minute preţioase încercînd să găsească un punct

de sprijin ca să se cațere afară. Dar chiar și atunci continuă să strige:

– Maggie... Maggie... Maggie...

Dormea? Maggie se chinui să-și deschidă ochii. Se simțea așa de obosită. Efortul era prea mare. Nu mai voia decît să doarmă.

Nu-și mai putea mișca mîna. Îi amorțise și i se umflase. Nu mai putea striga, dar n-avea importanță. Tot nu era nimeni s-o audă.

Maggie... Maggie... Maggie...

I se păru că își aude numele. Parcă ar fi glasul lui Neil. Numai că era prea tîrziu.

Încercă să strige, dar din gît nu-i mai ieșea nici un sunet. Nu mai putea încerca decît un lucru. Cu un efort dureros, își prinse mîna stîngă cu degetele mîinii drepte și o trase în sus și în jos, în sus și în jos.

Vag, simți cum cordonul se tensionează, semn că clopoțelul se mișca.

Maggie... Maggie... Maggie...

Din nou i se păru că o strigă cineva, numai că glasul părea mult mai slab și atît de departe...

Neil gîfîia. *E aici.* Maggie e aici! Era *convins* de asta! Îi simțea prezența. Dar *unde*? Unde să fie oare? Era prea tîrziu? Parcursese aproape toată zona răvășită de buldozer. Ar putea fi îngropată oriunde sub munții ăștia de noroi. Doar niște mașini ar putea să le sape, să le mute din loc. Erau prea multe.

Nu mai aveau timp. Nici el, nici ea. Simțea asta.

– Maggie... Maggie...

Se opri și privi disperat în jur. Deodată zări ceva.

Nu batea nici o adiere de vînt. Nici măcar o adiere care să facă frunzele să tremure. Dar la celalalt capăt al unui mormînt, ceva strălucea în lumina lunii. Şi se mişca.

Un clopoţel. *Care se mişca înainte şi înapoi.* Cineva încerca să semnalizeze din mormînt. *Maggie!*

Neil alergă acolo împiedicîndu-se de şanţuri, puse mîna pe clopoţel şi văzu că era legat de un tub aproape complet înfundat cu noroi.

Începu să sape cu mîinile noroiul din jur, să sape şi să gîfîie.

Se uită din nou şi văzu ca clopoţelul nu se mai mişca.

Şeful de poliţie Brower şi inspectorul Haggerty se aflau în maşina de poliţie cînd li se făcu legătura cu Robert Stephens.

– Doi dintre ai noştri au preluat urmărirea Jaguarului, le spuse dispecerul. Dar Stephens crede că femeia dispărută ar putea fi înmormîntată pe şantierul muzeului în aer liber.

– Am şi pornit într-acolo, răspunse Brower. Trimite o ambulanţă şi aparatură de urgenţă. Cu puţin noroc, o să avem nevoie de amîndouă, zise el şi se aplecă înainte. Dă drumul la sirenă, ordonă el.

Cînd ajunseră, îl găsiră pe Neil săpînd în pămîntul ud cu palmele. O clipă mai tîrziu, Brower şi Haggerty se aflau lîngă el, ajutîndu-l cu mîinile lor puternice, săpînd, săpînd, săpînd.

Sub stratul de la suprafaţă, pămîntul devenea mai afînat. În cele din urmă, ajunseră la lemnul lucios. Neil sări în groapă şi dădu la o parte noroiul de pe sicriu. Apoi degajă gaura de aerisire înfundată.

Lăsîndu-se în jos pe marginea mormîntului mare, îşi băgă degetele sub capacul sicriului şi, cu un efort supraomenesc, îl ridică puţin. Îl sprijini cu umărul stîng şi băgă mîinile înăuntru,

apucă trupul fără vlagă al lui Maggie şi îl împinse în sus, spre braţele care aşteptau la marginea gropii.

Cînd faţa ei trecu pe lîngă a lui, văzu că-şi mişcă buzele şi îi auzi şoapta firavă:

– Neil... Neil...

– Sînt aici, iubito, îi răspunse el, şi n-o să te mai las niciodată.

Duminică, 13 octombrie

93

PESTE CINCI ZILE, Maggie și Neil se duseră la Conacul Latham să-și ia rămas bun de la doamna Bainbridge.

– O să venim de Ziua Recunoștinței la părinții lui Neil, spuse Maggie, dar acum nu puteam pleca fără să vă văd.

Ochii Letitiei Bainbridge străluceau.

– Vai, Maggie, nici nu știi cum ne-am mai rugat să fii teafără.

– Cred că știu, o asigură Maggie. Și faptul că ați avut grijă să-i spuneți lui Neil despre clopoțelul pe care l-am găsit pe mormîntul Nualei cred că mi-a salvat viața.

– Asta a fost amănuntul esențial, îi confirmă Neil. Așa m-am convins că Liam Payne e implicat. Dacă nu l-aș fi urmărit, ar fi fost prea tîrziu.

El și Maggie stăteau unul lîngă altul în apartamentul doamnei Bainbridge. Își puse mîna peste cea a lui Maggie, vrînd să fie mereu aproape de el, amintindu-și încă de coșmarul trăit cînd o căuta.

– S-a liniștit toată lumea de aici? întreba Maggie.

– A, cred că da. Sîntem mai rezistenți decît ai crede. Din cîte am înțeles, cei de la Prestige au aranjat sa cumpere căminul.

– Liam Payne o să aibă nevoie de mulți dintre banii pentru care a ucis ca să-și plătească avocații. Dar, sincer să fiu, sper că nu vor face mare lucru pentru el, spuse Neil cu tărie. La fel și

prietena lui, deși cred că ea va avea pînă la urmă un avocat din oficiu. Cinstit, nu cred că vreunul dintre ei are vreo șansă să scape de condamnare pentru mai multe crime. Din cîte am înțeles, Odile a mărturisit că schimba în mod intenționat medicamentele la îndemnul lui Liam.

Maggie se gîndi la Nuala și la Greta Shipley și la femeile pe care nu le cunoscuse, la toate cele cărora Liam și Odile le scurtaseră viața. Cel puțin i-am împiedicat să mai omoare, se consolă ea.

– Și nici nu vor putea fi eliberați pe cauțiune, spuse doamna Bainbridge pe un ton sever. Dar Janice Norton și nepotul ei, Douglas, au fost implicați în crimele astea?

– Nu, îi răspunse Neil. Șeful de poliție Brower ne-a spus că Hansen și doamna Norton acționau probabil doar într-o anumită parte a planului lui Liam, acela de a-i escroca pe cei care depuneau cereri să intre la cămin. Nici măcar Odile nu știa cu ce se ocupau. Iar Janice Norton habar n-avea că nepotul ei lucra prin intermediul lui Liam Payne. Sînt acuzați de fraudă, nu de crimă.

– După cum spune șeful de poliție Brower, Odile tot încearcă să obțină o reducere a pedepsei, interveni Maggie. S-a încurcat cu Liam cînd lucra la fosta lui firmă de brokeraj, chiar cînd el se pregătea să cumpere căminul ăsta. I-a povestit lui Liam ce a pățit doctorul Lane la ultimul cămin unde lucrase, iar cînd Liam i-a spus ce planuri are, ea a sărit imediat să accepte. Doctorul Lane, pur și simplu, nu e un medic bun, așa că devenea omul ideal pentru funcția asta. Zelda Markey e o persoană destul de singură. Odile s-a împrietenit cu ea și a reușit să îndepărteze orice bănuială că ar avea vreo legătură cu decesele.

– Stătea tot timpul la taifas cu sora Markey, încuviință Letitia Bainbridge dînd din cap.

– Şi o trăgea de limbă. Odile a fost dată afară de la şcoala de asistente medicale, dar nu pentru că ar fi chiulit de la cursuri. Ştia exact ce medicamente să combine ca să provoace cuiva un atac de cord. Se pare că multe femei pe care pusese ochii Liam au scăpat numai datorită faptului că asistenta Markey era aşa de conştiincioasă. Odile susţine că l-a implorat pe Liam să nu-i ceară să amestece medicamentele doamnei Rhinelander, dar era prea lacom. În acel moment, Nuala se hotărîse să meargă la cămin, dacă putea obţine un apartament cu două camere.

– Nuala a început să aibă unele bănuieli după moartea lui Connie Rhinelander? întrebă doamna Bainbridge întristată.

– Da, şi apoi, după ce a găsit clopoţelul ăla pe mormîntul doamnei Rhinelander, începuse să fie convinsă că se petrece ceva cumplit la cămin. Probabil că i-a pus cîteva întrebări foarte directe surorii Markey care, în inocenţa ei, i le-a transmis Odilei.

– Iar Odile l-a avertizat pe Liam, adăugă Maggie. Vai, Finnuala, îşi zise ea în gînd.

Letitia Bainbridge strînse din buze.

– Dumnezeul lui Squire Moore erau banii. Mi-amintesc cum tata zicea că Moore se lăuda chiar că e mai interesant să faci bani păcălind pe cineva, decît în mod cinstit. Se vede că Liam Payne e din acelaşi aluat.

– Cam aşa e, consimţi Neil. Liam era un agent de investiţii excelent pentru clienţii pe care nu-i păcălea. Din fericire, atît doamna Gebhart, cît şi doamna Arlington vor putea să-şi ceară banii înapoi din averea personală a lui Payne.

– Încă un lucru, adăugă Maggie. Odile a luat schiţa aceea pe care o făcuseră Nuala şi doamna Shipley. Una dintre servitoare o văzuse şi glumise pe seama desenului. Odile ştia că i-ar putea pune pe unii pe gînduri.

– Mă bucur că doctorul Lane nu a fost implicat în toate astea, oftă Letitia Bainbridge. A, trebuie să vă spun. Noul nostru director a sosit ieri. Pare tare amabil și vine cu recomandări foarte bune. N-are șarmul doctorului Lane, dar nu le putem avea pe toate, nu-i așa? Soția lui aduce o schimbare binefăcătoare după Odile, deși are un rîs destul de strident.

Era timpul să plece. Aveau să meargă cu mașinile în tandem pînă la New York.

– O să vă facem o vizită cînd ne întoarcem aici, în noiembrie, îi promise Maggie aplecîndu-se s-o sărute pe Letitia Bainbridge pe obraz.

– Abia aștept, se grăbi să spună doamna Bainbridge, apoi oftă. Ești așa de frumoasă, Maggie, și așa de plăcută și de deșteaptă. Ești tot ce și-ar dori o bunică pentru nepotul ei, continuă ea și se uită la Neil. Să ai mare grijă de ea.

– Mi-a salvat viața, interveni Maggie zîmbind. Merită niște bile albe pentru asta.

Peste un sfert de oră erau gata să pornească spre New York. Bagajele se aflau la ea în mașină. Ușa era încuiată. Maggie se opri o clipă să se uite la casă, amintindu-și de seara cînd sosise aici, cu numai două săptămîni în urmă.

– O să fie plăcut să vin aici în concediu și la sfîrșit de săptămînă, nu? spuse ea.

Neil o cuprinse cu brațul.

– Ești sigură că nu e prea plină de amintiri neplăcute?

– Ba da, îi răspunse ea, trase adînc aer în piept și continuă: Atîta timp cît ești prin preajmă să mă scoți la suprafață cînd aș avea nevoie de ajutor...

Apoi izbucni în rîs:

– Nu te mai uita așa de șocat la mine. Umorul negru m-a făcut să depășesc niște momente tare grele.

– De acum încolo, o să mă ocup eu de asta, spuse Neil şi îi deschise portiera să urce în maşină. Şi nu uita să nu conduci prea repede, o avertiză el. Sînt în urma ta.

– Parcă-l aud pe tatăl tău, spuse Maggie. Apoi adăugă: Şi-mi place asta tare mult.

Maggie Holoway, o tînără din New York, de profesie fotograf, e invitată la o petrecere de către tînărul agent bancar Liam Moore Payne. Cu acest prilej, Maggie îl va cunoaşte pe vărul lui Liam, ciudatul Earl Bateman, un profesor universitar care ţine un curs despre obiceiurile funerare la diverse popoare. Dar cea mai mare surpriză este pentru Maggie reîntîlnirea cu mama ei vitregă, Nuala. Aceasta, pictoriţă la Newport, îşi invită fiica într-o scurtă vacanţă la ea acasă. Ceea ce ar fi trebuit să fie o vacanţă deosebit de agreabilă se transformă însă într-un coşmar...

„Mary Higgins Clark înnoadă şi deznoadă magistral iţele acestei intrigi poliţiste în care misterul, suspansul şi groaza sînt la ele acasă."

People

rao international publishing company

ISBN 973-576-228-5